

Cửu Vạn Phong

Contents

Cửu Vạn Phong	1
1. Chương 1: Đào Vong, Đào Vong	2
2. Chương 2: Thương Khẩu, Thương Khẩu	7
3. Chương 3: Bạch Y, Bạch Y	12
4. Chương 4: Tam Niên, Tam Niên	17
5. Chương 5: Quyển Sáo, Quyển Sáo	22
6. Chương 6: Kiếm Tìm, Kiếm Tìm	26
7. Chương 7: Thanh Sam, Thanh Sam	30
8. Chương 8: Tha Nhân, Tha Nhân	35
9. Chương 9: Nụ Hôn, Nụ Hôn	39
10. Chương 10: Tương Trợ, Tương Trợ	44
11. Chương 11: Bảo Vật, Bảo Vật	48
12. Chương 12: Diễn Trò, Diễn Trò	53
13. Chương 13: Khó Quên, Khó Quên	56
14. Chương 14: Ánh Mắt, Ánh Mắt	60
15. Chương 15: Hảo Tửu, Hảo Tửu	65
16. Chương 16: Tình Thoại, Tình Thoại	70
17. Chương 17: Danh Kiếm, Danh Kiếm	74
18. Chương 18: Tín Nhiệm, Tín Nhiệm	78
19. Chương 19: Tri Âm, Tri Âm	82
20. Chương 20: Minh Ước, Minh Ước	89
21. Chương 21: Sóng Vai, Sóng Vai	92
22. Chương 22: Thượng Lộ, Thượng Lộ	96
23. Chương 23: Nghênh Địch, Nghênh Địch	100
24. Chương 24: Đồng Lỗ, Đồng Lỗ	104
25. Chương 25: Không Uống, Không Uống	109
26. Chương 26: Sấm Quan, Sấm Quan	114
27. Chương 27: Thư Trận, Thư Trận	118
28. Chương 28: Họa Trận, Họa Trận	123
29. Chương 29: Cầm Trận, Cầm Trận	129
30. Chương 30: Khí Trận, Khí Trận	136
31. Chương 31: Tửước, Tửước	141
32. Chương 32: Chung Tình, Chung Tình	146

Cửu Vạn Phong

Giới thiệu

Editor : Mặc ThủyThích Thiếu Thương từng nói: “Ta vĩnh viễn không thể quên được đêm đó đã quen biết người, ta từ

1. Chương 1: Đào Vong, Đào Vong

Cố Tích Triều đang lẩn trốn.

Đúng vậy, hắn đang lẩn trốn.

Hắn lẩn trốn mọi nơi có thể.

Hắn biết ngoài kia còn có thứ gọi là võ lâm chính đạo hiệp nghĩa đang đuổi giết hắn.

Hắn tránh được biên quan, tránh được U Châu, tránh được Bắc Vực, tránh được Giang Nam.

Hắn bỗng nhiên muốn cười.

Hắn nghĩ, có rượu có thịt nhiều huynh đệ, loạn nạn bần bệnh không một người.

Quả nhiên, quả nhiên.

Hắn bỗng nhiên lại muốn tức điên lên.

Cố Tích Triều thật tuyệt mỹ.

Cố Tích Triều khi tức giận lại càng tuyệt mỹ.

Cho dù đang là kẻ đào vong, hắn cũng vẫn tuyệt mỹ như xưa.

Cố Tích Triều đẹp, một vẻ đẹp khiến người ta thấy đã biết ngay là Cố Tích Triều.

Chính là lúc này Cố Tích Triều đang điên tiết.

Nguyên nhân hắn tức giận, đơn giản thôi.

Bởi vì hắn nhớ tới một người, một sự kiện.

Hắn nhớ tới Thích Thiếu Thương.

Tháng ngày đào vong thật vất vả, hắn hiện giờ, mới hiểu được tâm tình lúc đó của Thích Thiếu Thương.

Trên thế giới này, có thể không ai hiểu rõ Thích Thiếu Thương bằng hắn, cũng không có ai hiểu rõ tâm tình của Thích Thiếu Thương lúc này hơn hắn.

Bọn họ vĩnh viễn là tri âm —— điều này không thể nghi ngờ.

Nhưng hắn vẫn điên tiết.

Bởi vì, hắn phát hiện, con đường lúc này của hắn, chính con đường lúc trước Thích Thiếu Thương từng đi.

Hắn lặp lại lộ trình của Thích Thiếu Thương.

Đuổi giết, đào vong.

Hắn tức giận, vì tên kia là Thích Thiếu Thương.

Tại sao hắn lại đi trên con đường của Thích Thiếu Thương.

Hắn từng nghe Văn Tình nói qua một câu, chỉ khi thích một người mới có thể muốn trở thành người đó.

Trở thành hắn.

Có phải những chuyện muốn làm cùng hắn, đi con đường hắn đã từng đi?

Có lẽ, Cố Tích Triều nghĩ, hắn không phải tự nguyện muốn đi, hắn không cố ý muốn đi con đường của tên kia.

Chính là, hắn cũng không thể tự lừa gạt mình.

Mỗi thời khắc khổ nhất, trải qua những cay cực không ai có thể trải qua, hắn luôn nghĩ, Thích Thiếu Thương, Thích Thiếu Thương cũng từng trải như vậy.

Cho nên hắn đã nghiệm ra tại đây.

Hắn không thể không thừa nhận, trên đường đào vong, là Thích Thiếu Thương, là Thích Thiếu Thương trong lòng hắn làm hắn có động lực nhẫn nhịn bươn trải.

Không phải Văn Tình, không phải ai khác, dĩ nhiên là Thích Thiếu Thương.

Biên quan đại mặc dong duỗi, là hắn, khương nhu (sáo Khương) đã oán hận cảnh dương liễu, không biết gió xuân còn có thể qua Ngọc Môn Quan lần thứ hai?

U Châu bình nguyên xuân về, là hắn, trong lúc tịch mịch phấn hoa bay vào nhà, ai nhẫn tâm ngồi xem thanh trúc kia biến thành quỳnh chi?

Giang Nam vùng sông nước lất phất mưa phùn, là hắn, khói sóng trên sông mờ ảo bóng trời xanh, có thể say đến vấp ngã trong bức tranh họa hai bên bờ?

Cố Tích Triều say, hắn thật sự say.

Hắn say ngã vào Khai Phong Phủ, bên bờ sông Biện Lương —— ngã vào trung tâm quyền lực, người muốn bắt hắn đều ở trong này.

Có lẽ là bởi vì, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, đạo lý này đơn giản nhất mà lại có lẽ vì hắn đã mệt mỏi rồi.

Giống Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch cũng từng đào vong.

Wang Tiểu Thạch đào vong ba năm, lại có đường về.

Hắn mệt mỏi, hắn tưởng niệm, nên hắn đã trở lại.

Mà Cố Tích Triều thì sao? Hắn mệt mỏi, hay vẫn tưởng niệm?

Mệt mỏi, tại sao lại phải động đến vết thương lòng này của hắn?

Tưởng niệm, lại là tưởng niệm ai kia?

Cố Tích Triều cười, Văn Tình, đúng, chính là hắn nhớ Văn Tình mà.

Nhưng giờ Tích Trì Tiểu Cư kia, chắc là không thể quang minh chính đại mà về.

Ngày đó bức vua thoái vị, hấn nói thiên hạ mặc tang phục, hấn huy kiếm chỉ thẳng vào kẻ nắm quyền lực tối cao kia, lại thương hại nhìn hấn, giống như nhìn một con kiến.

Mà hấn hôm nay, có phải ngay cả ánh mắt thương hại cũng không ai thêm ban cho hấn hay không?

Hấn là ma đầu, kẻ bại hoại, thằng điên.

Khi hấn đang lẩn trốn, cũng nghe rất nhiều người giảng lại chuyện xưa, đuổi giết một trận, đại hiệp kia, thư sinh ấy.

Thư sinh ấy chính là mình sao?

Thư sinh người kia kể, là chính mình sao?

Bán bạn cầu vinh, tâm ngoan thủ lạt.

Đại khái, là chính mình đi.

Thích Thiếu Thương, đúng là chính mình đã phản bội hấn.

Cho dù hấn từng nhủ với mình, là Tướng Gia muốn giết hấn, không phải ta muốn giết hấn —— nếu không có nhiệm vụ này, ta thật tâm coi hấn là tri kỷ mà.

Chính là, nếu không có nhiệm vụ này, hấn làm sao gặp được Thích Thiếu Thương.

Cổ Tích Triều ở Biện Lương trải qua một đêm lòng nặng cảm giác mất mát, sương vương trên cánh cúc mới nở rơi bộp xuống mặt.

Ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, mình vẫn là thư sinh thản nhiên tàn nhẫn trước gió cát biên quan sao?

Một người, chỉ khi sa cơ lỡ bước mới đánh giá được thời cơ tốt nhất của hấn.

Là sa đoạ tinh thần sa sút hay nỗi thương tâm trong lòng?

Là khát vọng bay cao vĩnh viễn bất tử trong hấn?

Cổ Tích Triều mặc dù đang đào vong, lại nghe mấy đại bang phái kinh thành lại phân chia thế lực lần nữa.

Hắn cũng thường thường nghe nói hắn —— hắn bây giờ là Kim Phong Tế Vũ Lâu Đại Lâu Chúa.

Đã không có bão cát biên quan, có phải hắn vẫn anh hùng khí khái như vậy?

Cố Tích Triều thở dài, hắn trong nháy mắt muốn biết một chuyện.

Hắn vẫn vận thanh sam, vẫn như trước.

Mà người kia, bỏ đi áo choàng vàng, hắn giờ hình dáng thế nào?

Có lẽ thời gian, nhất là thời gian đào vong, làm cho người ta hoài tưởng chuyện xưa.

Người xem, ta trong lúc hoài niệm, cũng là hoài niệm cừ địch của ta —— Cố Tích Triều trong treo, lạnh lùng mà bĩu môi.

Hắn vẫn muốn biết, cừ địch của hắn giờ còn nghĩ đến hắn không?

Nghĩ muốn nghiền xương hắn thành bột?

Thế nhưng hắn lại biết, trong ba năm này, trong bao nhiêu người đuổi giết hắn, không có Thích Thiệu Thương.

Ngày đó trên đại điện, Thích Thiệu Thương tha cho hắn một mạng —— người nghĩ ta là của hiếm hay sao? Cố Tích Triều thở dài một hơi trong lòng.

Hắn nghĩ, Thích Thiệu Thương không giết hắn, có lẽ là bởi vì Chư Cát Chính Ngã từng nói qua, “Năng sát nhân chi kiếm, chích bất quá thị lợi khí năng nhiều nhân chi kiếm, dĩ chúc thần binh.” (Kiếm có thể giết người chẳng qua là kiếm tốt, nhưng kiếm có thể thu phục lòng người, chính là vũ khí thần kỳ)

Trang đại hiệp sống xa hoa? Cố Tích Triều nghĩ đến là thấy phiền toái.

Mặc dù ba năm chẳng phải ngắn ngủi, hắn nghĩ tới chuyện ngày đó, hận vẫn thấu tâm.

Không vì cái gì khác, chỉ vì Thích Thiệu Thương không giết hắn, lại còn nói câu nói kia, “Mạng Cố Tích Triều chỉ là đê tiện!”

Cho nên, hắn nhất định phải sống sót, mặc dù đào vong ba năm, cũng muốn sống sót.

Mặc dù mệt mỏi, cũng muốn sống sót.

Mặc dù chỉ vì tranh đấu với người kia một lần mà sống.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên hướng Thiên Tuyền Sơn mà trông.

Kia tòa Kim Phong Tế Vũ Lô đứng sừng sững, tuy rằng hắn trông không tới, nhưng là hắn biết, nó ở nơi nào.

Hắn đang ở nơi nào. Thanh Bạch Hồng Hoàng Tượng Tị Tháp, hắn giờ đang đứng ở đâu?

2. Chương 2: Thương Khẩu, Thương Khẩu

Cố Tích Triều đã đoán sai.

Thích Thiếu Thương không ở Kim Phong Tế Vũ Lô.

Thích Thiếu Thương hiện tại ở nơi nào?

Hắn hiện tại đang ở cạnh Tượng Quốc Phủ.

Cách Cố Tích Triều, bắt quá chỉ mấy trăm thước.

Hắn ở Huân Hương Các của Hạnh Hoa Lô.

Không tồi, chỗ ở của Bạch Mẫu Đơn Lý Sư Sư.

Thích Thiếu Thương phong lưu.

Nhưng hắn chỉ làm khách của Lý Sư Sư.

Hắn thực sự rất tịch mịch.

Lý Sư Sư là hồng nhan của hắn.

Nàng từng nói với hắn: Tri âm, nàng nói huynh có thể coi ta là tri âm.

Kết quả của lần đó, Thích Thiều Thương tức giận thành hung ác, hắn quăng vỡ tất cả đồ đạc có thể quăng được của Huân Hương Các.

Lý Sư Sư hoảng sợ nhìn hắn phát tiết, quên ngăn trở —— đến tận lúc Thích Thiều Thương tự mình dứt khỏi mộng tưởng, má lúm đồng tiền như căng ra.

Thích Thiều Thương không giải thích, hắn say hỗn loạn như thường, ngày thứ hai Dương Vô Tà đem bạc đến bồi thường —— Vật nào trong phòng của Bạch Mẫu Đơn lại không phải là vật vô giá?

Từ đó về sau Lý Sư Sư biết, mỗi người đều có một miệng vết thương không thể chạm vào, vô luận nàng là một thiếu nữ, hay hắn là một đại hiệp.

Mà miệng vết thương của Thích Thiều Thương, chính là hai chữ “Tri âm”.

Lý Sư Sư không miệt mài theo đuổi, bởi vì nàng biết lo nhiều vô ích.

Không thể làm tri âm, vậy thì làm hồng nhan —— hồng nhan, tri âm, có cái gì bất đồng sao?

Chính là nàng cũng biết, nhất định là bất đồng, ít nhất ở trong lòng Thích Thiều Thương, là tuyệt đối bất đồng.

Lần đầu tiên hắn đến tìm nàng, nàng thậm chí rụt rè như thiếu nữ mới lớn. Cho nên nàng nói nàng không tiếp khách, chỉ cùng hắn nói chuyện phiếm.

Mà hắn cũng mỉm cười nhận —— nàng nghĩ hắn là quân tử.

Rồi sau đó nàng rốt cục biết, hắn đến tìm nàng ngày đó là bởi hắn rất tịch mịch —— cho dù không phải Lý Sư Sư, là những người khác cũng có thể, là Bức Tiểu Tuyên, Đỗ Yêu Hoa hoặc Tiểu Giang gì cũng được.

Rồi sau đó nàng mời hắn —— mời gì thì hắn tự nhiên sẽ hiểu, chính là hắn thân nhiên cự tuyệt.

Lý Sư Sư là một người thông minh, người thông minh phải hiểu mình nên như thế nào.

Thông minh như Lý Sư Sư không bao giờ mời Thích Thiều Thương nữa —— trừ phi chính hắn nguyện ý.

Nàng còn nhớ rõ hắn lần đầu tiên tới tìm nàng —— ánh mắt tịch mịch như vậy, sao lại là của Thần Long đứng đầu kinh sư được? Mới đầu nàng nghĩ là cô độc tại quyền vị, nhưng rất nhanh phủ định.

Đó là khổ vì chữ “Tình”.

Đó là ngày cuối tháng 11 của hai năm trước.

Trời lạnh như vậy, ánh mắt của hấn cơ hồ bị tịch mịch chôn vùi.

Mà hai năm nay, Thích Thiều Thương ngẫu nhiên sẽ tìm đến nàng, tại đây phù dung trường ẩm vốn gọi đêm xuân, Huân Hương Các—— để bàn chuyện phiếm.

Tình thơ ý hoạ, rất ưu thương.

Gió mát tắm cho người say.

Mà hôm nay, lại là một ngày rét đậm cuối tháng 11, giống như ngày lạnh đó cách đây hai năm.

Thích Thiều Thương lại đây tìm nàng, mắt lại tràn ngập tịch mịch như vậy —— kỳ thật hấn làm sao lại luôn tịch mịch?

Lý Sư Sư biết, người thông minh không nên hỏi những điều không nên hỏi, không nên làm những chuyện không cần làm.

Chính là, người thông minh một khi đã yêu, sẽ vứt trí thông minh đi đâu mất. Chẳng những không thông minh, thậm chí còn có chút ngu ngốc.

Tối nay Lý Sư Sư làm chuyện ngu ngốc nhất.

Nàng vì hấn rót rượu, cho hấn say, giải ngàn u sầu.

Ngay lúc hấn tựa hồ muốn say, nàng hỏi.

Nàng hỏi nguyên nhân tại sao lại tịch mịch.

Nàng đứng gần hấn như vậy, sau đó đụng vào miệng vết thương của hấn.

Miệng vết thương kia trong lòng hấn.

Nàng thậm chí đã chuẩn bị trong trường hợp hấn nổi điên.

Nàng không sợ hấn quăng ngã cái bàn ghế dựa, bàn le hoa, chiếc ghế đàn, phá hư thì sao?

Nàng chỉ là muốn biết, là người nào ở trong lòng hấn đâm một vết thương nặng đến thế, là người nào, là vết thương trong lòng hấn.

Bằng trực giác, người kia căn bản không phải là Tức Hồng Lệ.

Thích Thiếu Thương nếu là vì Tức Hồng Lệ bị thương thành như vậy, cần gì phải rời xa nàng —— là Thích Thiếu Thương tự mình đẩy đệ nhất mỹ nữ ra xa.

Cho nên nàng muốn biết, rốt cuộc là ai?

Chính là Thích Thiếu Thương không phát cuồng, thậm chí không hề động chí.

Hấn chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, uống bình Nữ Nhi Hồng ấy.

Ánh mắt của hấn mờ mịt, bỗng nhiên lại trong trẻo lên, trong một chớp mắt, không biết rốt cuộc là say hay vẫn chưa say.

Lý Sư Sư lặp lại một lần, “Huynh, vì ai thương tâm?”

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trông thấy y phục của Lý Sư Sư, tóc của Lý Sư Sư.

Hấn chưa bao giờ thật sự quan sát bộ dáng của nàng—— nói ra ai mà tin được.

Tóc dài như mây, dùng một cây mộc cây trầm nhẹ nhàng xuyên qua —— một nữ tử tuyệt thế lắm của như vậy, sao phục sức lại đơn giản thế?

Y phục sắc thanh, ánh mắt Thích Thiếu Thương rối loạn.

Chậm rãi, khuôn mặt không tì vết kia biến thành một người khác.

Chính là, hấn bỗng nhiên lại tỉnh táo lại —— trước mặt hấn, là một đôi mắt nồng đậm ái tình.

Người kia, làm sao có thể có ánh mắt như vậy?

Ánh mắt người kia, trong trẻo, lợi hại, giống như mắt ưng, nhìn thấu đến linh hồn của hấn.

Chính là hấn bỗng nhiên rất muốn say, rất muốn thật sự say.

Cho nên hấn liền say, trước khi say nhẹ nhàng gọi một cái tên.

Gọi rất nhẹ, rất nhẹ, thanh âm nhẹ như biến mất giữa thiên không.

Hấn rất nhẹ. rất nhẹ, rồi lại tràn ngập một loại cảm giác nghiêng rãng nghiêng lợi.

Lý Sư Sư thực sự chăm chú nghe, lại cũng chỉ có thể nghe thấy một chữ, chữ cuối cùng trong cái tên kia.

“... Triều...”

Lý Sư Sư tự hỏi, tìm trong giang hồ những nữ tử có danh, vô luận là hiệp nữ hay danh kỹ, hay nữ tử nổi danh vì tài nghệ khác, suy nghĩ mãi.

Chính là, ai tên “Triều”?

Lý Sư Sư bỗng nhiên có nỗi lòng ai oán —— Thích Thiếu Thương, tri âm của huynh, chính là người này?

Miệng vết thương của huynh, chính là người này?

Nàng phất tay áo đứng lên, đi đến bên cửa sổ, xa xa đại tiếng trống Tướng Quốc Tự truyền đến.

Tiếng chuông đêm thâu.

Ánh dương đêm thâu không đến mắt, trăng sáng cô đơn vương tình mây xanh.

Nàng bỗng nhiên cười sâu thẳm.

Nhưng lại phất tay áo ra khỏi Huân Hương Các, chỉ chừa lại Thích Thiếu Thương một người say ngã bên cạnh bàn.

Thực say hay giả say, thì khác gì nhau?

Đêm, sắp qua.

3. Chương 3: Bạch Y, Bạch Y

Thích Thiếu Thương chậm rãi mở to mắt, hần nhìn bóng dáng Lý Sư Sư rời đi.

Hần biết lòng nàng đã chết.

Nữ tử tuyệt đại tao nhã, cái coi trọng hơn cả tình yêu chính là tự tôn.

Hần không cần bất luận kẻ nào đến tới gần hắn, cũng không cần bất luận kẻ nào đến đây giải thoát trái tim của hắn.

Đại hiệp thì sao, chẳng lẽ không thể có bí mật thuộc về mình?

Hần lẳng lặng ra khỏi Huân Hương Các, nhưng không quay về Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hần ra ngoại thành.

Phía Đông thành Biện Lương, một mảnh đất hẻo lánh dưới chân núi, có một ngôi nhà nhỏ giản đơn.

Tên là Tích Tình Tiểu Cư.

Văn Tình mất rồi, mai táng ở đây.

Mà Thích Thiếu Thương một lần cuối cùng thấy Cố Tích Triều, cũng là ở đây.

Ba năm trước đây hắn nhìn theo dáng tập tễnh của người kia, cuối cùng không thể tiêu tan, lặng lẽ đi theo hắn một đoạn đường.

Nhìn hắn lại tới đây, vùi lấp ái ân, bắt đầu con đường đào vong.

Từ đó về sau, mỗi khi thất vọng, hắn đều đến nơi này.

Giai nhân đã yên giấc, người kia đâu, hắn đang ở đâu, khổ sở thế nào?

Hắn biết Thiết Thủ vì Văn Tình mới giữ mạng cho Cố Tích Triều —— khi quan sai đuổi bắt, kỳ thực là có lúc mắt nhắm mắt mở.

Hắn lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn biết, hắn cho tới bây giờ cũng không muốn giết Cố Tích Triều.

Cho nên ba năm này, Cố Tích Triều cũng chưa chết, cũng không hề bị bắt.

Hắn vẫn đang suy nghĩ, thanh sam thư sinh kia, giờ nghèo túng đến độ nào?

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn liền nổi một trận khổ sở.

Hắn chưa bao giờ nói cho bất luận kẻ nào, kỳ thật, hắn rất muốn gặp lại người kia một lần.

Ngày cuối cùng của tháng 11 là khái niệm gì?

Chỉ có Thích Thiều Thương một người biết mà thôi.

Là ngày bọn họ gặp nhau tại Kỳ Đình Tử Quán —— Thích Thiều Thương từng cảm kích ngày này cỡ nào, một đời gặp tri kỷ đã là hiếm, giang hồ lớn như vậy, ta lại gặp được hắn.

Cầm, đều không phải là Hào Chung, Nhiêu Lương, Lục Khỉ, Tiêu Vĩ, chính là một cây đàn bình thường, Thích Thiều Thương lại nghe thấy tiếng đàn kia chất chứa cô đơn hiu quạnh của con người không có bầu bạn, nhưng khí khái bừng bừng dưới thiên nhai.

Người như vậy, sao có thể ẩn thân nơi đại mạc hoang dã?

Phải có lòng dũng cảm như thế nào mới có thể đàn ra một khúc bừng bừng khí thế như vậy?

Thích Thiều Thương bỗng nhiên muốn múa kiếm.

Bỏ đi hoàng bào, nội y chỉ có một màu trắng tinh khiết.

Kiếm, là hảo kiếm, tước kim đoạn ngọc, kiếm pháp rất tốt, mỗi đường kiếm, thẳng chỉ rỗng ngâm.

Phủ kiếm dạ ngâm khiêu, hùng tâm nhật thiên lý. (Xoa kiếm huyết sáo đêm, ngày hùng tâm ngàn dặm)

Nói vậy hắn tự nhiên cũng cảm nhận được hào khí trong lòng mình.

Bọn họ không phải vẫn hâm mộ lẫn nhau sao?

Hiện giờ, ba năm qua đi, bao lâu mới có thể quay lại xưa kia, cùng hấn uống rượu, đánh đàn, múa kiếm một lần nữa?

Kỳ thật Thích Thiếu Thương có chí hướng, thật không ra dạng chí hướng gì.

Hấn không muốn làm Thần Long đứng đầu võ lâm, hấn thích đồng cỏ xanh lá phong trần, thích ngắm hoa cười.

Trong tiết đêm giết đậm này, khi hấn tịch mịch nhất, lại muốn đến Tích Tình Tiểu Cư.

Không biết giờ này khắc này, người kia có tịch mịch hơn hấn không?

Cổ Tích Triều xưa nay vẫn là một thiếu niên tịch mịch —— Thích Thiếu Thương chưa bao giờ thay đổi này cái nhìn này về hấn.

Lại nghĩ tới tên của hấn, nhớ tới đã muốn gọi ra miệng.

Nhưng lại không dám, là sợ hãi, sợ nhất gọi ra sẽ gọi lên ngũ vị trần tạp trong lòng, cơ hồ làm cho mình mất bình tĩnh.

Cho nên hấn rút kiếm.

Vẫn là Nghịch Thủy Hàn.

Lưu trữ thanh kiếm này, tựa như hấn đang chịu trách nhiệm với cái ghế ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Đó là chiếc ghế tựa không thoải mái tí nào —— đại diện cho quyền lợi, tựa như đại diện cho cái được cái mất của quyền lực, như một miếng băng mỏng, thật cẩn thận, ngồi không thoải mái, không thể nào an ổn cho được.

Tựa như long ý của hoàng đế —— cứng rắn, nửa điểm thoải mái cũng không có.

Thiên hạ này, giang sơn này, có được là tốt sao?

Lão đại, dễ làm chắc?

Cho nên hấn giữ lại chiếc ghế kia, không đánh đổi thanh kiếm này.

Nghịch Thủy Hàn, nghịch thủy hành chu ý hưng hàn.

Hắn múa kiếm.

Kiểm pháp càng thêm thành thạo, kiếm khí càng thêm lạnh thấu xương.

Người cầm kiếm lại càng thêm tịch mịch.

Hắn do nhớ rõ Gia Cát tiên sinh từng dạy bảo hắn, kiếm khách cao thủ bậc nhất, là vì kiếm, mọi vật đều có thể làm kiếm.

Kiểm pháp cao minh nhất, là cách không chế kiếm vô hình.

Chỉ khi trong lòng có kiếm, mới là kiếm khách chân chính.

Hắn cười, hắn nghĩ đến khi nào mình mới có thể đạt đến cảnh giới ấy.

Giờ khắc này hắn muốn múa kiếm, thân bạch y cùng sắc kiếm tỏa rọi Tích Tình Tiểu Cư.

Hắn vừa múa kiếm, vừa nhớ kỹ thơ từ.

“Kỷ thì quy khứ, tác cá nhàn nhân. Đối nhất trường cầm, nhất hồ tửu, nhất khê vân.”

(Bao lâu trở lại, chỉ là người rảnh rỗi. Cùng cây đàn dài, một bầu rượu, một khe suối nhỏ in hình bóng mây.)

Đêm nay, Thích Thiều Thương bỗng nhiên hiểu được, tịch mịch chỉ có mình mới hóa giải được cho mình.

Bạch y tung bay, miệng vẫn ngâm những vần thơ cũ.

“Hà châu đa thanh thảo, triều mộ tăng khách sầu. Khách sầu tích triều mộ, uống chữ tạm đình chu...”

(Châu nào nhiều cỏ xanh, ánh hoàng hôn làm lữ khách thêm sầu. Khách sầu ánh hoàng hôn, uống công tạm dừng thuyền...)

Bỗng nhiên, kiếm dừng lại, rủ xuống đất.

Người cũng dừng lại, cầm kiếm, đứng thẳng.

” Khách sầu tích triều mộ, uống chữ tạm đình chu...”

Chậm rãi nhớ lại từng chữ, nhưng vẫn phải lặp lại một lần.

“Tích... Triều...”

Ngay lúc này, hắn nghe thấy tiếng đàn.

Tiếng đàn này triền miên ai uẩn.

Đàn lên khúc tương tư, nhất thời xé lòng, cắt ruột.

Giờ phút này trong Tích Tình Tiểu Cư, tương tư đau khổ như vậy, trừ hắn ra, còn có thể có ai khác, muốn đến đây giải tình với Văn Tình?

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên lặng im.

Hắn lẳng lặng đứng ở viên ngoại, lẳng lặng nghe tiếng đàn khảy nổi tương tư triền miên, mỗi một thanh mỗi một âm, đều thuật rõ hồi ức vong thê thảm sầu.

Đến lúc tiếng đàn dừng rồi, vạn vật lại cô tịch, hết thấy trở lại bình thường.

Thích Thiếu Thương vẫn chờ.

Đợi cho cửa gỗ Tích Tình Tiểu Cư nhẹ nhàng đẩy ra.

Trong nháy mắt màu xanh phủ rợp thiên địa xuất hiện, dưới ánh trăng cơ hồ khiến hắn không thở nổi.

Bọn họ bốn mắt cùng hướng về nhau, nhìn lẫn nhau, đã thu vào mắt dáng hình người kia.

Buồn bã cùng viễn vọng, biết là cố nhân đến.

Nhật nguyệt đông tây gì cũng cùng ngưỡng vọng, không thể nào để khoảng không này xé lòng.

Ánh trăng làm cho ánh mắt dần dần sáng ngời, lại làm cho tâm dần dần đau nhói.

Chuyện cũ trước kia, cảnh còn người mất, đều đừng nói vội, đều đừng nghĩ vội.

Chỉ trầm mặc lẫn nhau, đêm dài vô biên.

Trường câu lưu nguyệt khứ vô thanh, hạnh hoa sơ ảnh lý, xuy địch đến bình minh.

(Sông dài bóng trăng lặng im trôi, bóng mơ thoáng hiện, thổi sáo đến bình minh)

Xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng sáo, nhưng rét đậm thế này, tự hỏi làm sao gặp được cảnh hạnh hoa?

Rốt cuộc —— thời gian đã qua nhiều năm như vậy.

Lại nghe thanh âm trong trẻo, lạnh lùng của hân vang lên, “Thích Thiếu Thương, sao ngươi vẫn còn vận bạch y?”

4. Chương 4: Tam Niên, Tam Niên

Thích Thiếu Thương từng sốt đến hoàn toàn chết lặng.

Không giống kẻ thù gặp lại nhau giận đến mắt long sông sọc, không phải ánh mắt lưu luyến tri âm li biệt đậm tình, Cố Tích Triều bộ dáng nhàn tản, thản nhiên như mới hôm qua, hỏi hắn tại sao vẫn vận bạch y.

Hắn vẫn vận thanh sam như vậy, ba năm đào vong, mặt như quan ngọc như trước, đạm mạc xa cách như trước —— ngay cả hơi thở khoan khoái nhẹ nhàng, cũng như trước.

Mà chính mình, bỏ qua gió cát biên quan phía Bắc cùng điệu Hý Khúc Bào, mặc vào một thân bạch y, cũng đã suốt ba năm.

Thích Thiếu Thương khẽ cười, nụ cười hiu quạnh mà thê lương.

Hắn lên tiếng, thanh âm trầm thấp mà hùng hậu, chậm rãi nói, ” Trong thành Biện Lương không lạnh bằng biên quan, áo choàng da cừu kia, không bằng bạch y này.”

Bọn họ ở đây, tựa hồ nhàn thoai việc nhà.

Chính là khi đó, trong đầu lại nhớ lại rất nhiều điều vụn vặt.

Cố Tích Triều bỗng nhiên cười rộ lên, tươi cười như gió mát lãng nguyệt, giống hệt khi đó.

Khi Thích Thiếu Thương vươn tay, chân thành nói, ta không bắt người làm huynh đệ, ta bắt người làm tri âm.

Lúc đó Cố Tích Triều lần đầu tiên cười một tiếng cười phát ra từ nội tâm.

Từ đó về sau, không ai thấy được nụ cười trong sáng ấy nữa.

Ba năm sau, giờ phút này, Thích Thiếu Thương lại thấy lại.

Hắn cũng không hiểu, trong cuộc đời Cố Tích Triều, chỉ cười như thế có hai lần.

Lần đầu tiên là vì hắn cười lần thứ hai, lại vẫn vì hắn mà cười như xưa.

“Bạch y hợp với người hơn?” Thanh sam nam tử lại trở nên xa cách, buông lời.

Thích Thiếu Thương trong nháy mắt này bỗng nhiên hiểu được một việc.

Thì ra, năm xưa như nước trôi qua, không dấu vết, sao có thể lùi lại được nữa.

Đồng lai vọng nguyệt nhân hà tại, phong cảnh y hi tự khứ niên.

(Người cùng ta ngắm trăng ở nơi nào, phong cảnh đang chờ hết năm trước.)

Chỉ có trăng ở lại, chỉ có phong cảnh không thay đổi, người năm ấy, đều đi nơi nào?

Hồn hoa nguyệt vẫn vậy, ôm ấp tình cảm năm ấy.

Ly nhân, người ly biệt, thương cảm nhất, tịch mịch nhất sao? Sao không biết, cô đơn nhất, kỳ thật là tiết xuân nguyệt đa tình, vô luận là xuân, thì vẫn như đông lạnh thôi.

Thích Thiếu Thương giờ đây thâm nghĩ, năm tháng giang hồ đã hủy hoại hắn.

Người xem, hai người có thâm cừ đại hận, lại sau ba năm, an nhàn kể lại chuyện xưa, nhớ lại hoài niệm cùng nhau.

Không còn cừu hận nữa sao?

Không, nhớ tới con đường thiên lý truy sát thẫm máu tươi kia, hắn vẫn hận không kiềm chế được như xưa.

Hắn chính là đang quý trọng.

Quý trọng cảm giác cổ nhân hiện giờ đã ít.

Không phải không thừa nhận, Cố Tích Triều đã là một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của hắn.

Nhưng Cố Tích Triều lại thản nhiên hủy đi sự quý trọng.

Hắn bốn cột hỏi Thích Thiệu Thương, “Người, sao lại không đến đuổi giết ta?”

Vì sao?

Thích Thiệu Thương đã tự hỏi mình.

“Là bởi vì mạng của ta đề tiện, rẻ mạt, không đủ để bồi thường, đúng không?”

Có phải vậy không?

Thích Thiệu Thương vẫn tự hỏi mình.

Cố Tích Triều cũng không cần đáp án, hắn tiếp tục hỏi, “Người tới chỗ vong thê của ta đang yên giấc, làm cái gì?”

“Ta...” Thích Thiệu Thương bỗng nhiên nói không ra lời.

“Người vừa rồi vừa múa kiếm, lại vừa kỹ tên của ta, để làm gì?” Cố Tích Triều nở nụ cười có chút dữ tợn.

“Ta...” Thích Thiệu Thương thấy mình dần thành kẻ nói lắp, thành người câm.

Nhưng Cố Tích Triều cũng không hề truy vấn, chỉ hướng ánh mắt trong suốt mà nhìn hắn chăm chăm.

Thích Thiệu Thương vẫn thấy rất kỳ quái, tại sao kẻ làm bao việc hung ác như vậy, lại vẫn có được ánh mắt trong suốt nhường này. Vì sao người ba năm trốn chạy, vẫn có dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái như thế.

Vốn là giai nhân, lại không nề hà thành kẻ trộm.

Thích Thiếu Thương thật muốn vươn tay ra,捏 cổ áo hắn, chậm rãi hỏi rõ ràng.

Mọi tìm của hắn ra, nhìn xem là đồ hay đen.

Nhưng hắn muốn hỏi nhất, lại là vì sao?

Vì sao Cố Tích Triều khi đó không tin hắn.

Kỳ thật Cố Tích Triều lúc đó không phải không tin hắn, hắn tin tưởng Thích Thiếu Thương không phải quân bán nước, chính là, hắn buộc mình không được tin.

Buộc chính mình không tin, là yên lòng yên dạ một chút.

Hiện giờ, hắn hỏi chính mình, cũng không mong mình tìm được câu trả lời.

Chính mình ngay cả hỏi cũng không dám hỏi.

Chuyện gì xảy ra đã xảy ra rồi.

Tự Tại Xuyên có viết: thế giả như tư phu, bất xá trú dạ. (Người chết như chồng vậy, ngày đêm chẳng rời).

Trên thế gian này không có tiên đan hối hận, cho nên, ai có thể bình yên nói một câu, chết đến chín lần vẫn chưa một lần hối hận?

Thích Thiếu Thương không thể, nhưng hắn không biết thanh sam thư sinh trước mặt hắn, hắn có thể hay không?

Hắn lại nghe hắn thản nhiên hỏi mình, “Người tự biết, năm đó Yến Cuồng Đồ, Tiêu Thu Thủy, Lý Trầm Chu đeo đuổi chí hào kiệt cao thủ, người hâm mộ ai nhất?”

Thích Thiếu Thương chậm rãi nghĩ, “Ta thích tài của Lý bang chủ, nhưng không đồng tình với tâm tính hắn.”

“Điểm nào nhất?” Cố Tích Triều tựa hồ sớm đã biết đáp án.

“Hắn, không nên hoài nghi huynh đệ.”

” Thích Thiếu Thương, ta hỏi ngươi, ngươi lúc ấy nhận ta làm huynh đệ, dẫn ta nhập Liên Vân Trại, cuối cùng lại bị ta hủy đi nửa đời cơ nghiệp, ngàn dặm đào vong, cũng vì ngươi không nghi ngờ ta, ngươi tin ta. Hiện giờ, ngươi hối hận chưa?”

Cố Tích Triều liên tiếp hỏi.

Hắn tựa hồ đã sớm muốn hỏi, muốn hỏi tên kia hối hận chưa.

Thích Thiếu Thương trầm mặc, lại chỉ trầm mặc trong một chớp mắt.

“Ta dứt khoát.”

“Vì sao?” Cố Tích Triều quả thật giật mình.

“Ta vĩnh viễn không thể quên người ta nhận thức đêm đó, ta không hề nghi ngờ, Cố Tích Triều của đêm đó, là Cố Tích Triều chân thật, là Cố Tích Triều đáng để ta tin tưởng.”

Ánh trăng tỏa rọi sáng rõ bầu không trung, không giống rét buốt sát khí trùng trùng. Cố Tích Triều trong nháy mắt tựa hồ sụp đổ.

Hắn dự đoán rất nhiều, Thích Thiếu Thương sẽ giận dữ gào thét những thứ như hối hận vì đã gặp hắn, biết hắn —— hắn là đại ma đầu giết người không gớm tay, giết huynh đệ của hắn, phản bội hắn, lừa hắn...

Nhưng hắn thật không ngờ, Thích Thiếu Thương vẫn dứt khoát như xưa.

Dứt khoát.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng người kia, trong ánh mắt có một thoáng miên man.

Hắn nói, “Ngươi cũng biết ai là người ta hâm mộ nhất?”

Không đợi Thích Thiếu Thương trả lời, hắn tự nói, “Ta hâm mộ nhất, là Liễu Ngũ công tử. Ta cảm thấy ta giống hắn, cũng đi trên con đường hắn đã đi.”

Thích Thiếu Thương lặng lẽ nhìn thẳng hắn, hắn biết người kia nói đúng. Cố Tích Triều thật sự có vài phần tương tự Liễu Tùy Phong.

“Nhưng Thích Thiếu Thương, ta hối hận, ta không giống họ Liễu, tuyệt không giống. Hắn không phản bội huynh đệ của hắn.”

Cố Tích Triều trong mắt nhạt một màu xuân thủy đón đau.

Thích Thiếu Thương nhìn, bỗng nhiên dấy lên nỗi đau chua xót, cảm động thay người kia.

Vì thế Thích Thiếu Thương gần từng tiếng kiên định nói với hắn, “Cho đến hôm nay, ta vẫn muốn nói như xưa, ta chưa bao giờ bắt ngươi làm huynh đệ, ta bắt ngươi làm tri âm.”

5. Chương 5: Quyển Sáo, Quyển Sáo

Cố Tích Triều lẳng lặng đứng dưới trăng, ánh mắt không lo chẳng sợ đã trở lại.

Đó là một loại bình tĩnh như trúc được gánh nặng.

“Thích Thiếu Thương, ngươi có thể hiểu được cảm giác của ta lúc đào vong, đúng không?”

“Trên thế gian này, hiểu rõ đối phương nhất không phải là hai ta sao?” Thích Thiếu Thương gật gật đầu.

“Ta có loại cảm giác, ta đang đi trên con đường của ngươi, điều này làm cho ta thực không thoải mái.” Cố Tích Triều nhẹ nhúu mày, tỏ vẻ hắn thật sự không thích.

Thích Thiếu Thương ha hả cười, “Cố công tử, không thể tưởng được đi, ta năm đó đã nói rồi, mười năm thế sự chuyển dời, ngươi xem, quả nhiên là thế.”

Cố Tích Triều cũng cười, cười đến mắt sáng mày trong.

Thời khắc gió nhẹ mây trôi đáng quý trọng của bọn họ, khó được một khắc.

Bỗng nhiên sáu nhân ảnh xuất hiện, lợi dụng bóng đêm vây quanh bọn họ.

Sáu người rồi đến tám người, tám người, chín thanh đao.

Lục Hợp Thanh Long, Bát Đại Dao Vương.

Tiếp theo, người ngày càng nhiều.

Có người Cố Tích Triều nhận ra, có người chưa từng gặp mặt.

Thích Thiều Thương cũng lấp bắp kinh hãi, đi trên đường không phát hiện ai theo dõi. Chẳng lẽ nhanh vuốt của Thái Kinh khôn khéo đến thế — Cổ Tích Triều mới vừa xuất hiện, người của bọn họ đã kéo sạch đến đây.

Trong nháy mắt hấn thực sự phẫn nộ, nhìn về phía Cổ Tích Triều, vẫn thấy Cổ Tích Triều đang nhìn mình — vẻ mặt vẫn bất động.

“Hấn sẽ không tưởng là ta bán đứng hấn chứ?” Thích Thiều Thương bỗng nhiên nảy ra ý này.

Nhưng ta mới gặp hấn ở đây — Thích Thiều Thương vẫn không hề biết Cổ Tích Triều đã trở lại Biện Lương.

“Cổ Tích Triều... Không phải ta...” Còn chưa nói xong, Cổ Tích Triều đã phát tay, ý bảo hấn không cần nói nữa.

“Thích Thiều Thương, ngươi tuy rằng hận ta, nhưng phương thức này ngươi tuyệt đối khinh thường. Việc này ta tin tưởng ngươi.”

Cổ Tích Triều nói bình thản, Thích Thiều Thương cũng thấy những lời này xuyên thấu linh hồn hấn.

Cổ Tích Triều, vì sao sau ba năm, ngươi còn có thể bình tĩnh như vậy đối mặt với ta. Ngươi nói ngươi hối hận, vì sao ánh mắt ngươi vẫn vô cảm như thế?

Lúc này, Lỗ Thư Nhất của Lục Hợp Thanh Long hắng giọng một cái, “Thích Lô Chúa, không biết ngài tại sao lại ở đây cùng Cổ Tích Triều. Hiện giờ chúng ta phụng lệnh thái sư bắt tên phản nghịch bức vua thoái vị Cổ Tích Triều, ngài nếu muốn hỗ trợ chúng ta, hãy tiến lên, nếu không muốn động thủ, xin hãy đứng một bên quan sát.”

Mạnh Không Không thuộc Bát Đại Dao Vương tiếp lời, “Ta nghĩ, Thích Lô Chúa không phải thuộc hạng tiểu nhân giang hồ — trong thiên hạ ai không biết Thích Thiều Thương và Cổ Tích Triều là tử địch chứ?”

Thích Thiều Thương đứng im, không hề động.

Hấn bất động, tự nhiên không ai dám uy hiếp hấn động.

Hấn không tỏ thái độ, nhưng mọi người đều cho rằng, hấn chỉ có hai loại thái độ — hoặc là cùng nhau động thủ, hoặc là khoanh tay đứng nhìn.

Thậm chí ngay cả Cổ Tích Triều cũng nghĩ như vậy, hấn nhẹ nhàng cười, trong mắt chỉ mong Thích Thiều Thương, chỉ có Thích Thiều Thương.

Kỳ thật có khi bọn họ vẫn có điều chưa biết về nhau—— mà những điều nhỏ nhặt ấy đôi khi là rất trọng yếu, chỉ có mình mới hiểu đáy lòng thâm sâu nghĩ gì, thậm chí ngay cả mình đều nhìn không thấy.

Mạnh Không Không lại nói một câu, “Thích Lô Chúa, không biết ngài định thế nào?”

Thích Thiều Thương bỗng nhiên thản nhiên nhướn mày, “Mạnh tiên sinh, ta cùng Cố Tích Triều có cừ oán, người cũng biết.”

“Đúng vậy, ai không biết, ai không hiểu?”

“Ta hận hắn.”

“Đó cũng là đương nhiên.”

“Như vậy, để ta cùng hắn quyết đấu một hồi, có thỏa đáng không?”

“Việc này... cứ tự nhiên.” Mạnh Không Không trong lòng nghĩ, Thích Thiều Thương này có oán cừ với Cố Tích Triều, mượn kiếm của hắn giết Cố Tích Triều cũng là biện pháp không tồi.

“Như vậy, mời các vị trở về đi, Thích mỗ cùng hắn quyết một trận tử chiến.”

Bốn phía lặng im, Cố Tích Triều cũng lộ một vẻ miên man trong mắt —— chỉ trong một chớp mắt.

Sau đó Triệu Họa Tứ nói, “Thích Lô Chúa, tuy là nói thế, nhưng chúng ta chỉ đứng ngoài xem, không ra tay, các người vẫn có thể quyết trận tử chiến.”

Thích Thiều Thương cũng không hề cố ý đuổi khéo bọn họ, hắn tiến lên trước một bước, nhìn thẳng Cố Tích Triều, “Người đã bị chúng bạn xa lánh, ta cũng bị người bán đứng rồi... Chúng ta vừa lúc có thể quyết một trận tử chiến, tính toán một lượt.”

Bọn họ đến lúc phải tính toán rồi sao? Bọn họ ngày ấy trên đại diện chẳng phải đã tính toán xong rồi? Cố Tích Triều hướng mắt sâu thẳm nhìn hắn.

Có lẽ, bọn họ nhất định phải kẻ mất người còn.

Người sống trên đời là phải tính toán, chỉ là sớm hay muộn, là lỗ hay lời.

Cho nên hắn gật gật đầu, “Đúng vậy, hắn là như thế.”

“Như vậy, binh khí của người đâu?”

“Ngày đó, Vô Danh Kiếm bị người chém gãy, Thần Khốc Tiểu Phủ bị người đoạt đi, ta đã mất binh khí.”
Cố Tích Triều cười thâm, đúng là có cảm xúc.

Thích Thiều Thương trong lòng cũng đau xót, hắn tùy ý hướng người bên cạnh mượn một thanh kiếm, chậm rãi đi đến trước mặt Cố Tích Triều.

Vẫn đi đến bên cạnh hắn, hai người bọn họ sau ba năm, rốt cục lại một lần đứng gần như thế, lại một lần nữa xem xét đối phương cẩn thận.

Hắn thấy rõ ánh mắt của người kia, hắn cũng thấy rõ ánh mắt ấy đang cô đơn.

Sau đó Thích Thiều Thương nhẹ nhàng đặt vào tay hắn, “Binh khí không tiện tay, nhưng dùng tạm được.”

Tay Cố Tích Triều vẫn lạnh lẽo như thế

Hắn từng nắm tay người này, chỉ có một lần —— là lần nắm tay nguyện làm tri âm.

Khi đó tay Cố Tích Triều lạnh lẽo, hòa vào bàn tay ấm áp của hắn, nóng lạnh quyện cùng. Khi đó cảm giác đầu tiên của hắn là, tay hắn, mình có thể sưởi ấm?

Hắn muốn sưởi ấm cho người kia, cũng muốn sưởi ấm trái tim hắn.

Lúc này đây, hắn lại nắm tay người kia, vẫn lạnh lẽo như trước.

Rốt cuộc ai mới có thể sưởi ấm tay hắn?

Hắn nắm tay Cố Tích Triều một lúc nữa, mới đặt kiếm vào tay hắn.

Sau đó Thích Thiều Thương lui về phía sau, rút ra Nghịch Thủy Hàn.

Cố Tích Triều âm thầm cười, hơi hơi giơ lên kiếm lên múa một đường kiếm hoa.

Ngay sau đó, một cỗ khói đặc bỗng nhiên hiện lên, tiếp theo một tiếng nổ nhỏ, sương khói tràn ngập bốn phía.

“Không xong rồi, là đạn khói của Lôi Gia!”

“Không biết có độc khí hay không!”

Bỗng phía một mảnh hỗn loạn, tiếng la liên tiếp vang lên. Sau đó, dĩ nhiên làm sao thấy được bóng dáng Cố Tích Triều?

==

Ghi chú: Quyển sáo: bấy

6. Chương 6: Kiếm Tìm, Kiếm Tìm

Sau hồi hỗn loạn, Diệp Kỳ Ngũ là người đầu tiên hướng Thích Thiệu Thương rống to, “Họ Thích kia, có phải người đưa đũa cho Cố Tích Triều hay không? Người không phải là người của Phích Lịch Đường sao? Lương tâm người để đâu hả?”

Thích Thiệu Thương lạnh lùng nhìn hắn, “Ta cùng hắn có thù không đội trời chung, vì sao ta lại muốn giúp hắn đào tẩu?”

“Này... thì là...” Diệp Kỳ Ngũ cũng hiểu được Thích Thiệu Thương không có gì lý do gì để giúp Cố Tích Triều.

Thích Thiệu Thương thu kiếm vào vỏ, thở dài thản nhiên mà tiếc nuối.

Vốn định thăm dò kẻ địch, ai ngờ đến kẻ địch kia vẫn quỷ kế đa đoan như xưa, kết quả hắn vẫn chạy mất dạng được.

Người có quyền tức giận phải là ta mới đúng —— Bộ dáng của Thích Lô Chúa làm cho người ta thực dễ dàng nhận ra điều này. Thích Thiệu Thương không muốn cùng bọn họ lãng phí thời gian, hắn chấp tay, sau đó liền phẩy tay áo bỏ đi.

Lúc này phải tức tốc trở về tới Kim Phong Tế Vũ Lô.

Hắn thậm chí thi triển khinh công đến tận cùng.

Hắn vội vàng lao về như vậy —— tựa hồ có ai đang chờ đợi hắn.

Hắn về tới Kim Phong Tế Vũ Lô, hắn về tới Tượng Tị Tháp.

Hắn tìm chung quanh, như đang tìm một người rất quan trọng.

Hắn tìm không được.

Hắn thậm chí tìm qua cả Thanh Bạch Hồng Hoàng Lô, làm cho mấy huynh đệ giật mình, không ít hộ vệ phát hãi.

Hắn vội vàng hỏi, ở đây có cái gì dị thường? Người dị thường, hoặc là chuyện dị thường?

Câu trả lời đều là một, không.

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên cảm thấy sự hoảng hốt dâng lên trong ngực, có một loại cảm giác là nhiệt huyết trong người bị một gáo nước lạnh dội tắt.

Hắn đứng trong vườn, lẳng lặng, đứng yên thật lâu.

Vì ai đứng dưới sương đêm lạnh?

Hắn thở dài một hơi thật mạnh, tiếng thở dài vang vọng xa.

Thích Thiếu Thương vận bạch y, hiện giờ thoát nhìn, nếu là đại hiệp gặp cảnh tang thương thì còn thiếu vài phần, nếu là thư sinh nho nhã tả trong kinh thư thì sẽ có phần dư.

Thời gian thật sự thay đổi nhiều thứ, chính là vì sao, thanh y thư sinh kia lại cố chấp làm thời gian ngưng tụ.

Một khắc khi hắn nói câu “Ta hối hận”, Thích Thiếu Thương bỗng nhiên cảm thấy được thời gian dù có ngưng lại, hắn cũng vượt qua thời gian —— dù sao luôn có những bất đồng.

Bóng đêm ngày càng sâu, Thích Thiếu Thương ngày càng tịch mịch —— tịch mịch tựa biển sâu.

Sau đó —— trên nóc nhà vang lên một thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng.

“Có những kẻ rất ngu, tìm khắp nơi nhưng ngay trên đỉnh đầu mình thì không thèm ngó lên bao giờ.”

Trong nháy mắt Thích Thiếu Thương sững sốt, ngẩng đầu lên thì thấy thanh ảnh kia đang ngồi ở ngay trên mái hiên tháp.

Làn mi khê nghiêng, mắt toát vẻ lợi hại, nụ cười mang thập phần giảo hoạt.

Sau đó Thích Thiếu Thương nở nụ cười, giống như một hài đồng, “Hê, người ở trên đó không lạnh sao?”

Cố Tích Triều trông thế mà giống một tiểu hài tử, dùng sức gật đầu, “Lạnh chứ, không lạnh sao được.”

“Còn không mau xuống dưới này, vào phòng ấm áp hơn.”

Cố Tích Triều liền nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hắn.

Bọn họ một trước một sau dáng bộ tiêu sái tiến vào Tượng Tị Tháp, Thích Thiếu Thương rút cho hắn ly trà, thấy chóp mũi hồng ửng vì lạnh của hắn, trong lòng không khỏi nổi lên một cảm xúc không thể gọi tên.

Như là không thể khống chế, hắn nhẹ nhàng chạm nhẹ chóp mũi của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều sửng sốt đến quên cả chất vấn hắn.

Không khí liền vì thế mà trầm hẳn xuống.

Qua một hồi lâu, Thích Thiếu Thương mới ra vẻ bình tĩnh nói, “Cái kia... thật lạnh.”

Cố Tích Triều bĩu môi, “Ừ, ngày người đã lâu, không lạnh mới là lạ.”

“Vậy người liền ngốc nghếch ở trên đó ngồi nhìn ta đi tìm người khắp nơi?” Thích Thiếu Thương đối với hành vi kỳ quái của người này tựa hồ đã thành thói quen, giọng nói không có điệu hồi, chỉ có ý trần thuật.

Ai ngờ Cố Tích Triều trả lời, còn thành thành thật thật, tận tường kể lại.

“Bởi vì ta thấy người ở dưới lần mò tìm ta, ta đã cảm thấy rất sáng khoái, đã lâu không có vui vẻ như vậy, ba năm đào vong này đều không có vui vẻ như vậy. Nhìn kẻ thù của ta đầu tiên là cứu ta, sau đó tìm ta, loại cảm giác này rất thống khoái người biết không?”

Thích Thiếu Thương cũng cười, nâng lên một chén trà nóng lẳng lẳng uống, cũng không nói gì.

Cố Tích Triều lại cẩn thận đoan trang nhìn hắn, cũng nhìn không ra cảm xúc gì.

Qua một hồi lâu, hắn mới hỏi, “tại sao phải cứu ta?”

Thích Thiều Thương nhìn hấn từ sau làn hương trà mờ mịt, mặt mày thư giãn, như là đã trút hết được căng thẳng thần kinh bấy lâu nay.

Trận chiến ở Tích Tình Tiểu Cư vừa rồi —— tạm thời tính là một trận đi, Thích Thiều Thương nắm tay hấn, trước tiên đưa cho hấn kiểm, rồi ngằm đặt vào tay hấn một quả phích lịch đạn tinh xảo, trầm giọng dặn “ta ở trong Lôu chờ ngươi”

Hỏa khí của Phích Lịch Đường chắc chắn là thuộc loại tinh xảo.

Thích Thiều Thương mang theo người loại này, so với những loại đạn pháo khác của Phích Lịch Đường, là loại ôn hòa, không độc, hỏa lực cũng nhỏ, chính là sương khói đặc hơn một ít, có thể nhất thời vây khốn địch nhân hoặc tẩu thoát nhanh gọn.

Thích Thiều Thương phải mang theo cái này, kỳ thật là di chứng từ màn thiên lý truy sát kia —— thời khắc bị người đuổi giết, tự nhiên trong tay áo phải có chút Cần Khôn.

Thích Thiều Thương là một đại hiệp quang minh lỗi lạc, hấn tự nhiên sẽ không giở những thủ đoạn ti tiện hạ lưu, cho nên hấn thà sử dụng hỏa khí còn hơn là lâm vào tình trạng phải dùng thủ đoạn.

Không nghĩ tới, lúc này đây lại dùng để cứu Cố Tích Triều —— nhớ lại, có một chút mĩa mai.

Cho nên vừa rồi hấn vội vàng trở về, chính là vì tìm Cố Tích Triều.

Hiện giờ trong thành Biện Lương này, nơi Cố Tích Triều có thể dung thân, trừ bỏ Kim Phong Tế Vũ Lôu, còn có nơi nào?

Trong mắt người ngoài hấn là kẻ thù không đội trời chung, cho nên không ai ngờ cừu địch lại ẩn thân ở chỗ của cừu địch —— tạo hóa trêu người, thế sự khó liệu, giờ rất buồn cười.

Vấn đề là chính Thích Thiều Thương cũng không thể trả lời câu hỏi của Cố Tích Triều.

Tại sao phải cứu hấn?

Nghĩ muốn cứu, liền cứu thôi, lúc cứu hấn không nghĩ đến vì sao muốn cứu

Nhưng hôm nay lại không biết trả lời thế nào.

Chính là Cố Tích Triều cũng không đồng ý buông tha, hấn vẫn quan sát Thích Thiều Thương, có hứng thú chờ đợi đáp án của hấn đến tận cùng.

“Vì sao lại phải cứu ta?”

Thích Thiếu Thương liền mỉm cười, “Không biết.”

Cố Tích Triều “a” một tiếng, đặt chén trà xuống, yên lặng chăm chú nhìn chén ngọc xanh.

Sau đó hắn bỗng nhiên nhìn khắp bốn phía căn phòng.

Màn che xanh, bình hoa xanh, giường xanh, hoa hiên cửa sổ cũng màu xanh...

Cúi đầu đang nhìn mình, một mảnh màu xanh cơ hồ muốn hòa tan vào sắc xanh của căn phòng này.

Hắn thản nhiên hỏi, “Đây là bố trí nguyên thủy của Tương Tị Tháp?”

Thích Thiếu Thương sửng sốt, ngây người thật lâu, nhưng vẫn là nói, “Không phải.”

Cố Tích Triều liền không thèm nhắc lại, hai người không ai nhìn ai, đều chăm chú vào ánh nến kia, ngọn đèn dầu cháy chậm rãi đến bình minh.

Giết người bất quá rơi đầu đền mạng, chi bằng khoan dung độ lượng.

Thích Thiếu Thương vì mình tìm lý do, lại chung quy biết được, có lẽ nguyên nhân hắn cứu Cố Tích Triều, thật sự chính là không nghĩ tới hắn chết. Mà lý do không nghĩ hắn chết, bản thân Thích Thiếu Thương còn không dám đối diện —— cũng có thể là vẫn muốn tìm kiếm.

7. Chương 7: Thanh Sam, Thanh Sam

Bóng đêm nhạt dần.

Thích Thiếu Thương đánh võ trầm mặc, “Ngươi mệt rồi, đi nghỉ ngơi một lúc đi.”

Cố Tích Triều lắc đầu, “Ta nghĩ ta phải đi.”

“Đi? Ngươi muốn đi đâu?”

“Thì đi nơi ta phải đi.”

“Người còn muốn tiếp tục trốn sao?” Thích Thiếu Thương bỗng nhiên có chút luống cuống, “Không chỉ có người trên giang hồ muốn đuổi giết người, ngay cả Thái Kinh cũng muốn mạng người —— người còn có thể trốn đi đâu?”

Cố Tích Triều thản nhiên cười, “Không nhọc ngài lo lắng.”

Thích Thiếu Thương bị ế một câu, thực sự có chút rầu rĩ.

Sau đó Cố Tích Triều còn nói, “Người thật kỳ quái, ta làm việc cho Phó Tông Thư, hẳn chính là thủ hạ của Thái Kinh, vì sao Phó Tông Thư chết trong tay Vương Tiểu Thạch mà Thái Kinh phải ta đưa vào chỗ chết, người đáng bị đuổi giết phải là Vương Tiểu Thạch chứ?”

“Chớ không phải là... Hẳn muốn cho Hoàng Thượng an lòng? Dù sao người bức vua thoái vị mưu phản mà...”

Cố Tích Triều âm trầm cười, “Thích Thiếu Thương, đầu óc của người, thật sự không khá lên nổi.”

“Ta...” Thích Thiếu Thương đảo cặp mắt trắng dã.

Nhẹ nhàng thở dài, Cố Tích Triều đứng dậy, lại nhìn Thích Thiếu Thương thật sâu, “Trân trọng.”

Hắn vẫn là như vậy, bóng dáng tiêu sái ẩn dật, khí phách xuất thần phóng túng.

Hắn đẩy cửa ra, từng bậc từng bậc đi xuống dưới, kiên định từng bước một.

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên nhẹ nhàng vươn tay ra, dường như phải bắt được cái gì, liền như vậy trong đầu trở nên trống rỗng.

Cố Tích Triều không quay đầu lại, lại vào giờ khắc này tựa hồ cảm ứng được bình thường, cước bộ dừng lại.

Hai người lặng im. Rốt cục, khi Thích Thiếu Thương nói, hẳn thậm chí nhận thấy được thanh âm của mình có chút run rẩy.

“Người... Không muốn thay y phục sao?”

Trầm mặc.

Tiếp tục trầm mặc.

Rốt cục, Cố Tích Triều xoay người lại, đôi mắt tựa hồ nước như có điều suy nghĩ nhìn Thích Thiếu Thương. Khóe miệng nhếch lên, ánh mắt hơi hơi nhú lại, lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Đương nhiên, ta muốn thay y phục, còn muốn tắm nước ấm nữa”.

Đào vong trên đường nhiều gian khổ, Cố Tích Triều lại thập phần tinh sạch. Dù trời đã về cuối thu hoặc là trời đông giá rét, hắn cũng tắm nước sông lạnh như băng — thể chất của hắn vốn là thiên về hàn, khổ sở vạn phần cũng mình hắn biết mà thôi.

Thanh sam y từ lâu đã không còn lành lặn nhiều chỗ, nhưng dù thế thì cũng chẳng biết phải làm sao.

Cho nên, lời đề nghị của Thích Thiếu Thương như vậy, thực hấp dẫn nhân.

Thích Thiếu Thương nở nụ cười, cười rất vui vẻ, có phần giảo hoạt — giống nụ cười của Cố Tích Triều khi ngồi trên hiên đình ngó bộ dạng kiếm tìm khổ hạnh lóng ngóng của hắn.

“Như vậy thì ở lại đi. Nước ấm, quần áo mới, đều có.” Thích Thiếu Thương nói, vẻ mặt trong mắt Cố Tích Triều tựa như là đứa nhỏ được mừng y phục mới trong dịp tân niên.

Cố Tích Triều lạnh lùng cười, “Ta chỉ mặc được thanh sam.” Ngụ ý là, nếu là không có, ta phải đi.

Thích Thiếu Thương vỗ vỗ đầu, “Thật là may, ta có một bộ thanh sam.”

Cố Tích Triều kinh ngạc, “Ta chưa bao giờ thấy người mặc thanh sam.”

Thích Thiếu Thương lấy từ trong tủ y phục ra một bộ thanh sam đưa cho Cố Tích Triều, dường như đã để đó thật lâu, vết gấp đã sâu.

Cố Tích Triều tiếp nhận đến, run rẩy mở ra, giữ ra hương vị năm tháng.

Sau đó hắn nói thật nhỏ, “Như vậy phiền toái người, chuẩn bị nước ấm cho ta đi.”

(Anh đúng là nữ vương thụ, chưa gì đã bắt thẳng công làm chân long toong thể này)

Nước ấm đưa tới, Cố Tích Triều còn vẫn ôm thanh sam kia, nhìn Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương cười cười, xoay người theo cửa sổ nhảy ra ngoài, ngồi trên mái hiên cong của Tượng Tị Tháp.

Cố Tích Triều liền thản nhiên thở dài một hơi, khoan khoái ngâm mình trong thùng gỗ.

Nhiệt khí tỏa ra, sưởi ấm không khí trong phòng.

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên cảm thấy an lòng, một cảm giác an lòng chưa từng có — ba năm qua lần đầu tiên có được bình an.

Hắn bỗng nhiên nổi hứng bốn cột, lớn tiếng niệm một câu thơ từ.

“Duyên hoa tịnh tẩy, duyên duyên xuất dục, doanh doanh giải ngữ.”

(Hoa duyên tắm sạch, từng giọt nước chảy xuống, tiếng lòng uyển chuyển)

Quả nhiên, thanh âm của Cố Tích Triều trong phòng vang ra, “Thích Thiếu Thương, người muốn chết sao?”

Ngay sau đó, Cố Tích Triều nghe thấy thanh âm mỗi mệ của Thích Thiếu Thương, “Người biết không, thanh sam này là lễ vật ta chuẩn bị cho người bái hương ngày đó.

Cố Tích Triều liền ngậy ngấn cả người, nhiệt khí cơ hồ ngưng tụ ở tuyến lệ của hắn — nhất định là, quá nóng, rất mệt mỏi.

Ngày đó, các Đại trại chủ đều tặng lễ vật, chỉ có Thích Thiếu Thương không có đưa.

Hắn cũng từng hoài nghi — cho tới hôm nay hắn mới biết được, thì ra Thích Thiếu Thương không phải không có chuẩn bị, mà là chưa kịp tặng

Bái hương còn chưa kết thúc, tiểu đao của hắn đã tặng cho người kia phát trí mạng vào bụng.

Ba năm sau, hôm nay, bộ thanh y này mới được đưa cho hắn — người ấy, vật đầy nhưng sự tình đã chẳng thể cứu hồi, không còn như xưa.

“Người biết không, ta vốn định, bái hương xong, một mình đem nó tặng người — người mặc thanh y thực sự đẹp, ta nói thật, ta chưa từng thấy ai mặc thanh sam có dáng vẻ tiêu sái như thế. Bộ sam kia cũ rồi. Ta sai Hồng Bào điều người đi Giang Nam, đi Tô Châu, cố ý mua này bộ này, gấm Tô Châu tinh tế, người nhìn kỹ xem, trên sam y này thêu một gốc liễu.”>

Dừng một chút, Thích Thiếu Thương lại chậm rãi nói, ” liễu Giang Nam, thực hợp với người. Người vừa nhú mi, giống như ánh nắng Giang Nam cũng có thể hòa tan. Ta nghĩ, người thấy lễ vật này chắc vui lắm.”

Nhìn trời sắp sáng, Thích Thiều Thương rốt cục nói ra, “Cũng là chung quy lẽ này không tặng, ta, vẫn nhớ kỹ, ngày nào, nơi đâu, dù xảy ra chuyện gì, vô luận kết cục như thế nào, cũng muốn đem tặng người.”

Hơi nước tràn ngập, lưu luyến, ôn hòa, an nhàn, thản nhiên.

Cổ Tích Triều chậm rãi đứng dậy, làm bọt nước trắng nổi hết lên trên mặt nước.

Hắn chậm rãi mặc vào bộ thanh sam, chính thích hợp, thập phần anh tú.

Hắn cười vui mừng, lang lạnh nói, “Người cũng biết Tô Châu chính là quê quán của ta.”

Thích Thiều Thương quay đầu lại nhìn, bộ thanh sam thật tô thêm vẻ tuấn lãng vô song của tình nhân

Thân hình của hắn rất cân xứng, cao ngất, có điểm gầy hơn.

Năm ấy hắn phân phó Hồng Bào đi chuẩn bị bộ thanh sam này, vóc người lớn nhỏ đều là tự đánh giá, mà nay mặc vào người hắn hợp đến thế.

Có lẽ xưa nay Thích Thiều Thương vẫn chú ý hắn, ánh mắt chỉ hướng về hắn, chỉ nhìn hắn nên mới có thể ước lượng chuẩn xác đến vậy.

Mái tóc Cổ Tích Triều vẫn là xoắn lộn mềm mại, cây trâm mộc vẫn điểm bên trên, cảnh tượng này, so với ngày đó không hề khác biệt.

Hắn, thật là anh tuấn bất phàm, thập phần kỳ diệu.

Thích Thiều Thương khẽ nhếch khóe miệng. Thế sự cho tới bây giờ, chỉ còn là ly rượu trên tay, và bộ thanh sam đã thôi ẩm ướt.

Tích giáo Hồng Tụ giai nhân xướng, kim khiển thanh sam Tư Mã sầu.

(Xưa dạy mỹ nhân Hồng Tụ hát, nay thanh sam đắm nước mắt quan Tư Mã)

Thế nhân lấy màu xanh gắn vẽ đậm bạc nghèo hèn, sao lại có người vận nó vào, đẹp đến nhường này?

Như vậy.

8. Chương 8: Tha Nhân, Tha Nhân

Sắc trời đã sáng tỏ

Gia nhân của Kim Phong Tế Vũ Lâu gõ cửa phòng Thích Lâu Chủ để thông báo điểm tâm đã chuẩn bị xong

Thấy trong phòng Lâu Chủ có thêm một bóng người, gia nhân này không khỏi tò mò mà ngó nghiêng.

Thích Thiếu Thương liền nói với Cố Tích Triều, “Cùng các huynh đệ dùng điểm tâm đi.”

Cố Tích Triều nhìn hấn, lắc đầu, “Không cần.”

Thích Thiếu Thương cũng hiểu là không ổn, nếu Cố Tích Triều bại lộ hành tung, cũng không biết sẽ tàn sát bao nhiêu mạng nữa —— “Ta sai người đem cơm lại đây cùng ăn nhé.”

Cố Tích Triều vẫn lắc đầu, “Cũng không cần thế.”

Thích Thiếu Thương không nói cái gì nữa, quay đầu đi ra ngoài. Đi ra ngoài phía trước, hấn lại quay lại thân đến, dùng sức nói, “Đừng đi.”

Vì thế Cố Tích Triều thật sự bất động —— Trời chứng giám là hấn đang định bước đi.

Chính là lời nói của Thích Thiếu Thương làm cho hấn không đi được, hấn muốn nghĩ tới sau khi Thích Thiếu Thương quay về, phát hiện mình lại biến mất.

Chính Cố Tích Triều cũng thấy rất buồn cười.

Hấn liền im lặng ngồi ở trong phòng Thích Thiếu Thương như vậy, dung nhập vào một mảng không gian xanh ngát.

Hấn có cảm giác an tâm trong thoáng chốc. Hấn không biết sự yên lặng giữa mình và Thích Thiếu Thương còn có thể kéo dài bao lâu. Bọn họ không cố ý lãng tránh cừu hận, rồi sẽ có một ngày phải đối mặt.

Hấn cúi đầu nhìn thanh sam trên người, thêu liễu Giang Nam thanh nhã, mỗi đường kim mũi chỉ, đan xen tinh tế vô cùng.

Hấn suy nghĩ. Thích Thiếu Thương sao lại hiểu chính mình như thế? Chỉ sợ chính mình đi mua, cũng không tất thích hợp như vậy.

Nghĩ đến đây, trên mặt hơi đỏ lên, chuyện này trước kia hắn chưa từng suy nghĩ qua.

Lúc này, Thích Thiếu Thương đã trở lại, bưng đồ ăn tiến vào, hương thơm nức mũi.

Cố Tích Triều không có bỏ qua niềm vui sướng ánh lên trong mắt Thích Thiếu Thương. Đại khái là mình không đi thì hắn rất vui vẻ.

Chính là Cố Tích Triều không có tâm trạng ăn uống, hắn thản nhiên lắc đầu, “Ta thật sự ăn không vô.”

Thích Thiếu Thương cười cười, dám đem chiếc đũa nhét vào trong tay hắn, “Cố công tử, ngươi cũng biết, đây là ta Cửu Hiện Thần Long đời này lần đầu tiên xuống bếp.”

Cố Tích Triều thật sự kinh sợ.

Thích Thiếu Thương tự mình xuống bếp nấu cơm...

Hắn nhìn sang đồ ăn, lại nhìn sang Thích Thiếu Thương, nhất thời cũng không biết phải làm gì.

Sau đó, Thích Thiếu Thương thực ôn hòa nói, “Ăn đi.”

Cố Tích Triều liền không thể cự tuyệt, nhẹ nhàng gấp vài miếng.

Hai người yên lặng không nói gì, lặng lẽ ăn điểm tâm. Thích Thiếu Thương đột nhiên hỏi, “Tay nghề của ta như thế nào?”

Cố Tích Triều bĩu môi, “Thập phần kém cỏi, không thể nuốt trôi.”

Thích Thiếu Thương cũng không giận, “Ta thực sự nhớ trù nghệ của ngươi —— ta chưa bao giờ nếm qua cá ngon như thế.”

Vì thế Cố Tích Triều cũng muốn một lần làm lại Đỗ Quyên Túy Ngư.

Năm ấy, tiết trời đông, kia một mâm cá, kia một vò rượu.

Đó là lần gặp gỡ đầu tiên.

Hắn rất cục biết, thì ra không thể quên được ngày ấy, không chỉ hắn một người.

Thích Thiếu Thương có lẽ so với hắn còn nhớ rõ hơn một chút.

Có cảm tình quá nồng nhiệt —— đủ nhiệt để đốt cháy chính mình, mà người khác cũng vô phương may mắn thoát khỏi, cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Thích Thiếu Thương không thể quên, Cố Tích Triều không thể quên, nhưng bọn họ lại đứng ở vị trí đối lập.

Sự đời không toại lòng người, sự cực tàn nhẫn, cũng chỉ đến thế này thôi.

Cố Tích Triều thực sự hối hận.

Kỳ thật Cố Tích Triều làm tất cả chỉ vì Văn Tình, chỉ vì một tâm nguyện nho nhỏ, muốn người con gái mình yêu có một cuộc sống giàu sang phú quý.

Mà trong lòng Cố Tích Triều, hắn càng nguyện đi làm một đấng anh kiệt, một kỳ tài chốn giang hồ.

Liền như Liễu Tuyền Phong năm đó.

Liệu Tuyền Phong gặp Lý Trầm Chu, mà Lý Trầm Chu cuối cùng phụ lòng trung của hắn.

Hắn từng nắm cánh tay Liễu Tuyền Phong mà thở dài, người tài, kiêu hùng, ai ngờ trong đó lẫn bi ai?

Hắn đem Liễu Tuyền Phong trở thành mục tiêu. Hắn cảm thấy hắn làm được, thậm chí còn làm tốt hơn Liễu Tuyền Phong.

Chính là đời lắm chuyện nực cười, có chuyện đáng cười, nhưng cũng có sự cười làm người ta rơi lệ.

Hắn cũng gặp Thích Thiếu Thương, biết hắn, hiểu hắn, thương thức hắn, thậm chí thật tình thích hắn —— hắn vẫn có thể cảm thụ được. Chính là lúc này đây, lịch sử không phải lặp lại, mà là đảo ngược loạn thất bát tao.

Hắn lại phụ Thích Thiếu Thương.

Về điểm này, hắn nhớ tới cái tên mà cả tòa Kim Phong Tế Vũ Lô giữ kín như bưng.

Bạch Sầu Phi.

Bọn họ đều có nam nhi chí, muốn bay cao, vĩnh viễn bất tử, bọn họ cũng không cam tâm đứng lì tại chỗ.

Nhưng vẫn không giống. Bạch Sầu Phi dứt khoát, mà Cố Tích Triều hối hận.

Người dám thừa nhận mình đang hối hận là đang làm một việc vạn phần gian nan.

Từ xưa bao anh hùng hào kiệt, dù trong lòng hối hận, cũng không đối diện chính mình, đến cuối cùng vẫn sẽ không nói một câu “Ta hối hận”.

Đã làm chuyện sai, vì sao lại không dám thừa nhận?

Cho nên, người có thể thừa nhận mình hối hận, vô luận như thế nào, đều là nhân vật bất phàm

Mà Cố Tích Triều trong lòng rất rõ ràng, hắn sợ dĩ hối hận, đơn giản là bởi vì người kia là Thích Thiếu Thương.

Nguyễn Hồng Bào đã từng hỏi hắn, “Trừ bỏ Thích Thiếu Thương, ngươi cảm thấy còn có ai?”

Ngay lúc đó trong đầu hắn hiện lên rất nhiều cái tên, “Lý Trầm Chu, Tô Mộng Chấn, Lôi Tồn...” Chính là hắn rất cục biết, chỉ có Thích Thiếu Thương.

Thiên hạ này không có Thích Thiếu Thương thứ hai.

Vì thế hắn khẽ mỉm cười nhìn chăm chú vào Thích Thiếu Thương, “Nếu ngươi muốn ăn, ta có thể làm lại Đồ Quyên Túy Ngư.”

Kỳ thật, hắn cũng nhớ vị cá kia, có vài thứ, chỉ một lần, liền khắc cốt ghi tâm.

Ngay tức khắc Thích Thiếu Thương cầm tay hắn, thực nhanh.

Hắn thử giấy nhẹ, giấy không được. Hắn cũng lười cùng người kia so khí lực, tuy rằng thật sự nếu so sánh, hắn vẫn không thể không thừa nhận, hắn không sánh bằng tên đầu sư tử kia.

Thích Thiếu Thương gắt gao nắm tay hắn, vẫn là lạnh như vậy. Thói quen này cũng không tốt.

“Ngươi biết không, lần đầu tiên nắm tay ngươi, ta đã nghĩ nắm lâu một chút, tay ngươi rất lạnh!”

Lại nắm tay thêm mạnh, làm Cố Tích Triều thấy hơi đau, “Ngươi biết không, tay ngươi lạnh như vậy, ba năm trước đây lạnh, ba năm sau vẫn lạnh như thế, thực làm người ta đau lòng, ngươi biết không?”

Cố Tích Triều khẽ hạ mi, một bóng ma bao trùm lên mí mắt, “Thích Thiếu Thương, người luôn miệng hỏi ta biết không biết không, người lại không nói cho ta nghe, làm sao ta biết được?”

Sau đó hai người cùng lặng im. Thích Thiếu Thương không phải không muốn nói, chính là không có cơ hội nói Cố Tích Triều làm sao không muốn nghe, chính là, chính tay hắn đã bóp chết cơ hội.

Cho nên làm sao có thể không hối hận?

Hối hận thế nào là đủ?

Cố Tích Triều ngẩng đầu, chăm chú nhìn Thích Thiếu Thương, “Ta giờ hối hận, lời người nói ra, người sẽ không nuốt lời?”

Thích Thiếu Thương trong lòng một trận kích động, “Đương nhiên, đương nhiên giữ lời.”

“Người có thể bỏ qua sao? Bỏ qua tất cả những gì ta đã gây ra cho người và huynh đệ của người?”

“Ta...” Thích Thiếu Thương bỗng nhiên nói không nên lời.

“Không thể bỏ qua đúng không? Bỏ qua được thì cũng không phải Thích Thiếu Thương.”

Cố Tích Triều cười xa cách, rời khỏi bàn tay của Thích Thiếu Thương

Đáy lòng trầm xuống, tay lại bỗng nhiên bị nắm chặt, lần này là ra sức nắm chặt, làm cho Cố Tích Triều đau đến khóe miệng phải nhếch lên.

“Nếu ta thử bỏ qua, người có thể làm ta tin tưởng sao?” Ánh mắt của Thích Thiếu Thương trong suốt, bằng phẳng.

—

9. Chương 9: Nụ Hôn, Nụ Hôn

Chỉ vì một nụ hôn nhẹ nhàng mà thần hồn của Thích Đại Đường Gia thất điên bát đảo đến thế này. Biết là bộ này không hẳn H như là Thiên lý truy hoan nhưng giả sử mà có thì bao máu mũi của Đại Đường Gia là mất sạch

Khi hần còn ở Lục Phiến Môn làm việc thay vị trí của Thiết Thủ, Gia Cát Thần Hầu thường xuyên cùng hần nói chuyện phiếm. Mà mỗi lần, Thích Thiều Thương chậm rãi phát hiện lời nói của Thần Hầu luôn có thâm ý, chuyên để giải nút thắt trong lòng hần.

Hần có ấn tượng sâu nhất về hai lần đối thoại, một lần là về Túc Hồng Lệ, một lần là về Cố Tích Triều.

Thế nhân đa số vì mối lương duyên của hần và Túc Hồng Lệ chưa thành mà thở dài tiếc nuối, lại chỉ có Gia Cát Thần Hầu nói với hần, “Thuận theo nội tâm, người làm như vậy đều có lý do của người. Người không phải Tiểu Lý thám hoa, này ta vẫn rất tin tưởng.

Thích Thiều Thương biết, Thần Hầu rất ngưỡng mộ một nhân vật tiền bối võ lâm, là một thám hoa. Mọi người gọi hần Tiểu Lý Thám Hoa. Hần, gan dạ sáng suốt, võ công, thái độ xử thế đều khiến người khâm phục, chỉ có điều Thần Hầu thực không đồng tình với hần: vì bằng hữu mà đem người mình yêu hai tay dâng tặng. Đã yêu thì không thể đẩy đến hay cho đi.

Thích Thiều Thương cũng biết, Thần Hầu lúc tuổi còn trẻ từng yêu một vị cô nương, cũng từng làm như Tiểu Lý thám hoa kia, nhường cô nương ấy cho bằng hữu thân nhất, cũng chính thế mà tạo nên nghiệp chướng bất hạnh cho nàng.

Chuyện hồi hận nhất đời Gia Cát Thần Hầu, là một chuyện này mà thôi.

Chính là Thần Hầu nhìn thấu Thích Thiều Thương, hần sợ dĩ không cưới Túc Hồng Lệ không phải vì người khác gây cản trở, cũng không phải vì bằng hữu. Hần không cưới Túc Hồng Lệ, chỉ có một nguyên nhân đơn giản nhất: hần không yêu nàng.

Mà một lần đối thoại khác, vào một đêm cuối thu, Gia Cát Thần Hầu bỗng nhiên nói với hần “Nếu người gặp lại hần, nhất định phải thuận theo tâm tư chính mình. Nam nhi tài hoa như vậy, nếu không được trọng dụng, quả là tiếc thay trời đất.”

Hần nháy mắt liền hiểu được, Thần Hầu nói rất đúng về Cố Tích Triều.

Một ngày, Thích Thiều Thương rốt cục hiểu được, lòng khoan dung độ lượng chính là thần binh. Nếu phải khiến hần máu đổ trong năm bước, không bằng dẫn về chính đạo.

Đương nhiên, hần cũng hiểu được, hần sợ dĩ nghĩ như vậy, còn có một nguyên nhân.

Cũng phải thôi, người kia là Cố Tích Triều.

“Người có thể khiến ta tin tưởng?”

Thanh âm Thích Thiếu Thương luôn ôn hoà hiền hậu như thế, năm đó lần đầu tiên nghe được, thanh âm này liền in sâu trong trí nhớ của hắn.

Rõ ràng hai người hâm mộ lẫn nhau, lại biến thành địch thủ không đội trời chung, đây có phải là bi ai lớn nhất đời người?

Mà trời cao lại cho hắn một cơ hội nữa, Cố Tích Triều không phải đứa ngốc, như thế nào lại cùng một việc làm sai thêm lần nữa.

Không phải ai cũng có thể có cơ hội gặp Thích Thiếu Thương.

Không phải ai cũng có thể có cơ hội được Thích Thiếu Thương giả ngu dối đãi.

Ba năm trốn chạy, Cố Tích Triều thật sự mệt mỏi.

Không hiểu sao hắn lại tưởng niệm hơi ấm cận kề của Thích Thiếu Thương, dù chỉ mới tiếp cận có vài ngày.

Thích Thiếu Thương là vòng lửa.

Vì thế Cố Tích Triều cười nhẹ, “Thực rất lạnh.”

Thích Thiếu Thương có chút ngẩn người, trong phòng lò lửa lớn thế, sao mà lạnh được?

Cố Tích Triều khẽ cười nhạt, nhẹ nhàng chỉ chỉ chóp mũi mình “Thực rất lạnh.”

Vì thế Thích Thiếu Thương đang ngây người kia bỗng cười đến má lúm đồng tiền lún sâu, hắn dùng chính chóp mũi mình cọ sát vào chóp mũi của Cố Tích Triều.

Cảm giác quá tuyệt vời, hai làn da ma sát cùng cọ vào nhau.

Môi hắn cách người kia không đến nửa tấc, hơi thở cũng hòa cùng nhau.

“Ta giúp ngươi làm chuyện ngươi muốn làm, giết người ngươi muốn giết.”

Thích Thiếu Thương trước khi hôn hắn, bỗng nhiên nghe thấy những lời này.

“Nợ của ngươi ta muốn trả lại, bất luận là bằng cách nào.”

Môi nhẹ nhàng mấp máy, lời nói kiên định.

Sau đó Thích Thiếu Thương chậm rãi ngậm bờ môi mỏng, loại tư vị này làm hắn rung động. Hắn tin tưởng dù bao năm trôi qua, hắn cũng không thể quên tư vị này.

Hắn giờ chỉ có một ý niệm, bờ môi bọn họ chạm nhau thật nồng nàn.

Một nụ hôn hòa hợp như vậy.

Còn ở trong miệng hắn, người kia khẽ thì thào, có nửa phần ý đùa cợt, “Vạn nhất ta muốn giết chính người thì sao?”

Bờ môi kia bỗng nhiên lạnh.

Cổ Tích Triều đẩy hắn ra, nhìn thật sâu vào mắt hắn, “Thích Thiếu Thương, ta thiếu người bao nhiêu, ta hiểu rõ. Mạng của ta là của người.”

Ngày đó trên đại điện, hắn ôm Văn Tình, tâm đã chết. Nay lại bởi vì câu nói kia của Thích Thiếu Thương, liều mạng một hơi sống sót.

“Chỉ sợ Thích Đại đương gia ghét bỏ tại hạ mệnh hèn...”

Không có cơ hội nói tiếp, vòng tay ấm áp của Thích Thiếu Thương làm cho hắn không biết phải làm sao.

“Ta thừa nhận, khi đó là ta tìm mọi lý do để không phải xuống tay giết người. Ta không muốn giết người, nhưng lại không biết lấy lý do gì. Nói như vậy một câu, ngay cả chính mình đều cảm thấy tan nát...”

Sau đó hắn hung hăng cắn vai Cổ Tích Triều “Dù sao ta cũng may mắn, bởi vì ít ra người còn sống, người không chết.”

Cổ Tích Triều bị hắn cắn rất đau, nhưng trong lòng hắn ánh lên một tia khoái hoạt thật lâu chưa thấy lại.

Hắn mặc người kia đang dúm đầu vào cổ mình, sau đó nói với Thích Thiếu Thương, “Về sau, không cần mua thanh sam thêu liễu, muốn thêu ta biết cách thêu. Còn nữa, trù nghệ của người thực sự kém cỏi, lá măng kia nhạt thêch. Lại nữa, người thật sự rất ngu, ta không hiểu tại sao bọn họ lại nhất tâm để người làm Đại Lô Chúa Kim Phong Tế Vũ Lô...”

Thích Thiếu Thương chậm rãi nâng mắt, nhìn môi Cổ Tích Triều đang cắn nhằn liên miên, bỗng nhiên cười rất vui vẻ.

“Ta rất sung sướng, Tích Triều, ta rất sung sướng.”

Ba năm nay, Thích Thiếu Thương chưa từng vui vẻ như thế. Hắn luôn tịch mịch.

Đêm dài một mình thường nhớ lại khúc tấu đó, điệu nhạc đó.

Lặng lặng hồi tưởng, có khi vô giác mà lẩm nhẩm hát.

Mùa xuân, hắn nhìn dáng liễu uyển chuyển, màu xanh kia đập vào mắt hắn.

Giang Nam liễu mọc lớn rồi, miền Bắc vẫn còn ngập trong tuyết.

Mùa hè, Truy Mệnh đưa tới một vò Tử Trúc Diệp Thanh.

Tình tri thiên thượng liên hoa bạch, áp tẩn nhân gian Trúc Diệp Thanh

(Tình hiểu trời cao hoa sen trắng, ép tận nhân gian Trúc Diệp Thanh.)

Trong lúc bọn họ đối ẩm, Truy Mệnh đột nhiên hỏi hắn, lần uống rượu đáng nhớ nhất trong đời là lúc nào, cùng uống với ai? Chính vì thế mà cát vàng nơi biên quan đại mạc hô hô thổi qua trước mắt hắn, Trúc Diệp Thanh không đứng tư vị, rót cuộc uống không nổi.

Mùa thu, hắn trở về Lục Phiến Môn một chuyến. Từ sau chuyện của Phó Tông Thư, Tiểu Thạch cũng trốn chạy trốn chết bên ngoài.

Vô Tình ở tiểu lâu đàn một khúc. Thần Hồn thổi dài một tiếng hoài niệm Vương Tiểu Thạch. Hắn lại đột nhiên đứng dậy, chấp tay nói có việc đi trước, lát sau sẽ trở lại.

Mùa đông rất lạnh, tháng 11 tới. Rót cuộc hắn cũng không chịu nổi cái im lặng gặm nhấm tâm can này, hắn cùng giai nhân Huân Hương Các nâng chén cười đùa, nhưng không hề có một tia dục vọng.

Vì thế hắn rốt cục biết, hắn sống không hề thoải mái. Hắn thực tịch mịch.

Mà tất cả chỉ vì một người hắn rất nên hận đang không ở bên cạnh hắn.

Vì thế hắn rốt cục biết, cảm giác đều đã minh bạch. Hắn nhớ kỹ.

10. Chương 10: Tương Trợ, Tương Trợ

Hai người bỗng nhiên không nói gì, đại khái đều có chút ngượng ngùng.

Hai nam nhân đỉnh thiên lập địa, lại có lúc ngượng ngùng như thiếu niên mới lớn.

Không khí có chút kỳ quái, bọn họ không biết nên làm thế nào đánh vỡ trầm mặc. Lúc này nói gì cũng không thấy thích hợp.

Cố Tích Triều bỗng nhiên nói một câu, như một câu thì thào, “Thì ra là như vậy.”

Thích Thiếu Thương tò mò, “Cái gì là như vậy?”

Cố Tích Triều cười cười, “Hôn môi, thì ra là như vậy.”

Hai mắt Thích Thiếu Thương sáng rực lên, “... Chẳng lẽ...”

Cố Tích Triều hé mắt, cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương bỗng trở nên nghiêm túc, “Tích Triều, người thật sự nợ ta rất nhiều. Người từng giết nhiều sinh mệnh vô tội, trước giết bao nhiêu thì giờ phải cứu bấy nhiêu người để hoàn nợ. Ta vẫn sẽ làm cùng người. Chính là, trong những loại chuyện thế này, người không nợ ta. Ta không hy vọng người làm chuyện này chỉ để trả nợ ta.

Còn chưa nói xong, ánh mắt Cố Tích Triều trở lạnh, tràn ngập tức giận.

“Thích Thiếu Thương, người đang sỉ nhục ta.”

Nhìn ánh mắt âm ngoan của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương rốt cục biết cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống. Cơm có thể ăn nhiều, nói không thể xàm ngôn.

Cố Tích Triều liền hướng trước ngực Thích Thiếu Thương đánh một chưởng, hẳn nghĩ Thích Thiếu Thương sẽ tránh, ai ngờ tên kia lại không hề tránh né.

Cho nên chưởng kia đương nhiên đánh trúng ngay ngực Thích Lâu Chủ.

Cố Tích Triều cũng sửng sốt.

Thích Thiếu Thương ho khan vài cái. May mắn, Cố Tích Triều không có ý muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Hắn vẫn mỉm cười nói, “Tích Triều, thực xin lỗi.”

Tay Cố Tích Triều vô lực rũ xuống, “Người sao lại không tránh? ”

Thích Thiếu Thương cầm tay hắn, “Ta nói vậy, phải chịu phạt thôi.”

Cố Tích Triều giãy khỏi tay hắn, “Người còn biết người nói vậy?”

“Đã biết, Cố công tử mặc dù thích bày mưu tính kế, nhưng vĩnh viễn không bày trò trong những chuyện như thế này. Không phải kiêu ngạo chứ, trừ phi mình cũng thích ta...”

“Tốt lắm, người không cần nói nữa, lắm nhảm nhiều quá.” Khóe miệng Cố Tích Triều lại lộ ra vẻ tươi cười.

Thích Thiếu Thương bị nụ cười chậm rãi kia hạ gục hoàn toàn, tình nguyện rơi vào tay giặc.

Kỳ thật hắn không phải đã sớm rơi vào tay giặc sao?

Đêm đông năm đó, lần đầu tiên bị ánh mắt hút hồn này câu dẫn. Đêm đó thật đẹp, rất chân thật, không thể quên.

Cho nên, sau này, mỗi khi nhìn đến màu xanh, nghe được tiếng đàn, hắn đều đã tưởng niệm đêm đông ấy.

Hắn thậm chí không dám ăn cá nữa, không dám múa kiếm trước mặt những người khác nữa. Hắn rất cục biệt sự tịch mịch của hắn không phải kiểu cô đơn của cao thủ trác tuyệt vô lâm, mà chỉ trong một chữ “Tình”, hắn lại không làm được cao thủ.

Chính là hắn cảm thấy được mình có thể làm một kẻ có lòng nhân ái.

Hắn chán ghét chém giết sắc ngọt, hắn muốn thưởng thức “nhân” kiếm Vương Tiểu Thạch.

Có lẽ trong đời hắn luôn tràn ngập nhân ái ôn hòa, cho nên một Cố Tích Triều bén nhọn như vậy, tràn ngập góc cạnh như vậy vừa xuất hiện, liền thiêu đốt hắn.

Nhưng hắn vẫn đang tin tưởng, hiệp đại chi giả, nhân giả vô địch (lòng người có hiệp nghĩa, hiệp nghĩa là vô địch).

Cho nên, hắn lựa chọn đi thu thập kiếm trong thiên hạ. (ý là dùng nghĩa hiệp đánh bại bạo lực)

Mà tâm ý hẳn đối Cố Tích Triều, giờ, sau ba năm, hẳn đã hiểu.

Bên cạnh hẳn từng có rất nhiều nữ nhân.

Chỉ là hẳn không yêu các nàng.

Hẳn không yêu Túc Hồng Lệ, cũng không luyện Lý Sư Sư.

Hẳn hôn Túc Hồng Lệ một lần, lại quên cặp môi kia có vị gì.

Hẳn ngay cả dự vọng muốn hôn Lý Sư Sư cũng không có.

Hẳn không muốn hôn một ai khác.

Nam nhân niên thiếu huyết khí phương cương, nhất là một người tự xưng là phong lưu, cũng quả thật rất phong lưu, thế nhưng lại không muốn hôn nữ nhân,.

Trong mắt hẳn từ lâu đã không có người khác.

Khuyên quốc giai nhân “yêu tự tế lai đa thái độ, kiếm nhân hồng xử chuyển phong lưu” trong mắt hẳn đã không còn “mỹ”.

Tâm tình như vậy, Thích Thiếu Thương suy nghĩ thật lâu, mới hiểu được, hẳn chỉ sợ là đã yêu ai.

Chỉ có đã yêu một người, mới có thể không nhìn thấy người khác. Từ xưa “tình” một chữ, bao đau khổ nhưng cũng khiến người ta trân trọng không ít.

Mà vào thời khắc này, hẳn đã hiểu lòng mình.

Nếu không phải Cố Tích Triều —— nếu, không phải, Cố Tích Triều.

Nghĩ đến đây, Thích Thiếu Thương đột nhiên hỏi, “Nếu không phải là ta, người cũng sẽ không làm vậy, đúng không?”

Cố Tích Triều đang chải tóc liền ngừng lại, không nhìn tới hẳn, lại chỉ buông một tiếng thở dài thản nhiên.

“Đó là đương nhiên.”

Ba năm thời gian, trong giây lát có thể khiến người hiểu rõ mọi chuyện.

“Thích Thiếu Thương, ta hỏi ngươi, hiện giờ ngươi đang lo lắng chuyện gì nhất?” Cố Tích Triều bỗng nhiên hỏi đến đề tài này.

“Ta có ba việc phải lo, việc cấp bách là làm thế nào giữ an toàn cho ngươi. Đây là việc ta sầu lo nhất hiện tại.” Thích Thiếu Thương không hề giấu diếm.

Cố Tích Triều âm thầm cười, “Việc này ngươi không cần lo lắng. Ta dám quay về Biện Lương, tự nhiên là có cách ứng phó.”

Thích Thiếu Thương trong lòng vui vẻ, Cố Tích Triều là thông minh nhất. Hẳn xưa nay đều biết.

“Còn hai chuyện khác?” Cố Tích Triều hỏi tiếp.

Thích Thiếu Thương thở dài, “Thứ nhất, sau khi Kim diệt Liêu đem đầu mâu nhắm thẳng vào Đại Tống, biên quan tràn ngập nguy cơ, nhưng triều đình lại đầy gian thần cản đường, lục tặc hoành hành, không chủ chiến chỉ một bụng cầu hòa, đầu hàng. Kim Phong Tế Vũ Lâu đứng ở kẻ hở trung lập, lập Chúa quyết chiến với giặc Kim thì sao mà không phiền lo cho được?”

Gật gật đầu, Cố Tích Triều tiếp tục hỏi, “Còn thứ hai?”

“Thứ hai, Tiểu Thạch bị Đường Môn bắt giữ... Chúng ta vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm huynh ấy và nghĩ cách cứu viện, ta cũng không thích hợp vị trí chỉ huy long đàn. Ta nghĩ sau khi cứu Tiểu Thạch về, đem Kim Phong Tế Vũ Lâu hoàn hoàn chỉnh chỉnh trả lại cho hắn.”

Cố Tích Triều đột nhiên hỏi, “Đem Kim Phong Tế Vũ Lâu trả lại cho hắn xong, ngươi muốn đi đâu?”

“Ta vốn chưa nghĩ tới, chỉ biết nhất định phải đem đồ của huynh ấy trả lại cho chủ.”

“Vậy ngươi hiện tại đã nghĩ ra chưa?”

“Đã nghĩ ra.”

“Định đi đâu?”

“Đi Toái Vân Uyên.”

Sắc mặt Cố Tích Triều bỗng nhiên âm trầm, quảng trong trẻo trong ánh mắt cũng đã biến mất.

Thích Thiều Thương biết Cố Tích Triều nghĩ tới điều gì, bèn cười ha hả, lại cầm tay hắn, “Ta muốn đi Toái Vân Uyên, xin Hồng Lệ trả lại binh khí cho ngươi. Thần Khốc Tiểu Phủ đang trong tay nàng.”

Cố Tích Triều sững sốt, rồi lại nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Sau đó đi đâu?”

“Sau đó, ta liền đem mình giao cho Cố công tử, tùy quân xử trí.” Thích Thiều Thương nở nụ cười vô lại, lần này rốt cục nói ra.

Cố Tích Triều quả nhiên lại đỏ mặt. “Thích Thiều Thương, ngươi thì ta thêm vào. Định ăn quýt tiền cơm của ta sao!”

Thích Thiều Thương càng cười lớn. “Cố công tử nếu là nguyện ý, Thích mỗ cầu còn không được người ăn quýt tiền cơm của ta ấy chứ.”

Cố Tích Triều lần này không tặng hắn chương nào, chỉ là im lặng nhìn hắn, chậm rãi nói, “Ta trợ ngươi giết gian thần, cứu Vương Tiểu Thạch. Lúc trước ta giết bao nhiêu mạng, hiện giờ ta liền cứu bấy nhiêu người.”

==

Ghi chú:

“Lục tặc” là sáu thứ hại.

Theo Phật giáo thì sáu thứ hại cho sự tu hành là: sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp. Sắc đẹp, tiếng thanh tao, mùi thơm, vị ngọt, ẩm áp, êm ái dễ làm lòng người giao động xao xuyến. Chúng như có một ma lực huyền bí để quyến rũ, hấp dẫn lôi cuốn người vào bến mê, đọa lạc. Bởi vậy, người tu hành mắt không xem sắc đẹp, tai không nghe tiếng thanh, mũi không ngửi mùi thơm, miệng không nếm vị ngọt, thân thể xa kẻ khác, lòng không tưởng điều tà vạy. Xem thêm tại đây.

“yêu tự tế lai đa thái độ, kiếm nhân hồng xử chuyển phong lưu”: vì vòng eo thon muôn hình vạn trạng của, gương mặt nàng khê hồng ngượng ngập của mỹ nhân khiến nam tử nổi ý “phong lưu”.

11. Chương 11: Bảo Vật, Bảo Vật

Thích Thiều Thương cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Hắn thật sự rất sung sướng.

Hạnh phúc này đang len vào từng thớ thịt trên người hắn.

Hắn ôm lấy Cố Tích Triều, “Giống như đang nằm mơ.”

Cố Tích Triều bỗng nhiên lộ ra một tia tươi cười giảo hoạt. Thích Thiệu Thương mới vừa phát giác, chỉ biết là không xong, nhưng không còn kịp nữa.

Cố Tích Triều hung hăng cắn mạnh bờ vai hắn.

Thích Thiệu Thương đau đến méo miệng, “Cố Tích Triều, lúc ngươi tính toán xảo kế, ánh mắt yêu nghiệt lại lộ ra ngay.”

“Sao nào, không được à?”

“Đương nhiên được rồi, Cố đại công tử xin cứ tận tình báo đáp... Vô luận cách nào đều được.”

Kỳ thật những lời này không có vấn đề gì, chính là...giọng điệu Thích Thiệu Thương có phần ngả ngớn, làm cho người ta không thể không nghĩ bậy.

“Thích, Thiệu, Thương!” Cố Tích Triều tức giận đảo cặp mắt trắng dã.

Thích Thiệu Thương lại lộ ra vẻ u buồn, “Tích Triều, ngươi mới vừa nói, ngươi vì sao dám quay về Biện Lương?”

Cố Tích Triều mỉm cười, “Ngươi nếu tin ta, hãy đưa ta vào cung. Ta có vài thứ muốn tặng cho tên hoàng đế kia.”

Thích Thiệu Thương gật gật đầu, “Có thể, nhưng nhất định phải thừa dịp Thái Kinh không ở đó. Ta nghĩ ta nên đi tìm Thần Hầu.”

Cố Tích Triều kinh dị nhìn hắn, “Gia Cát Chính Ngã? Ngươi tin hắn sẽ giúp ngươi?”

Thích Thiệu Thương cười cười, “Tích Triều ngươi biết không? Nếu không phải Thần Hầu khuyên bảo, có lẽ ta đến bây giờ cũng còn nhìn không thấu tâm ý của mình, và cả của ngươi.”

“A? Thật không? Hắn nói như thế nào?” Cố Tích Triều rất ngạc nhiên.

“Thần Hầu nói, khi ta gặp lại ngươi, nên thuận theo tâm ý. Tài năng của ngươi không được trọng dụng, là phụ ý thượng thiên.”

Cố Tích Triều như đang muốn nói gì, chính là hấn phát hiện mình nói không nên lời.

Ngày ấy là Gia Cát Chính Ngã phá kế hoạch của hấn, nhưng giờ hấn có phải là nên cảm tạ lão già ấy không?

Thiên ngôn vạn ngữ, hấn lại không tìm được gì để nói cho rõ ràng.

Thích Thiều Thương lại nâng cằm hấn, chậm rãi nói, “Tích Triều, Thần Hầu nói rất đúng, tài ba của người không được trọng dụng là phụ ý thượng thiên. Mà ta, không muốn ông trời tiếc nuối, lại càng không muốn chính mình tiếc nuối.”

Cố Tích Triều khi đang trốn chạy từng hồi lòng tại sao thanh thiên không cho hấn gặp Thích Thiều Thương trước Phó Tông Thư?

Hiện giờ, hết thấy vẫn còn chưa muộn.

Khi Gia Cát Chính Ngã tiến cung triệu kiến, Triệu Cát đang họa tranh.

Gia Cát tới gần, Triệu Cát đã thấy phát hoảng. Hấn không muốn nghe Gia Cát giảng thiên hạ chi đạo. Hấn lại thích cùng Thái Kinh luận bàn thư pháp.

Ai ngờ hôm nay Gia Cát không đến giảng đạo lý.

Gia Cát tới gần rồi hỏi hấn, “Hoàng Thượng còn nhớ rõ cái tên Cố Tích Triều năm đó?”

Triệu Cát nghĩ, “Đương nhiên trăm nhớ rõ tên tặc tử muốn bức vua thoái vị mưu phản, may mắn chúng ái khanh có công hộ giá.”

Gia Cát còn nói, “Hoàng Thượng còn nhớ rõ lúc ấy giảng tội hấn thế nào?”

“Nhớ không rõ, trăm nhớ rõ Thái Khanh muốn xử trí hấn, làm yên lòng trăm”.

Gia Cát gật gật đầu, “Hoàng Thượng, kỳ thật án kia vẫn là Phó Tông Thư có điều sai, Cố Tích Triều bắt quá là tuân lệnh làm việc.”

“Lời tụy nói như vậy, chính là Thái Khanh muốn làm ta yên lòng, cũng không có gì quá đáng.” Triệu Cát lại họa thêm vài nét trên giấy, thập phần đắc ý.

“Ái khanh, mau đến xem bức họa mới của ta.”

Gia Cát bỗng nhiên nói, “Hoàng Thượng, kỳ thật, Cố Tích Triều hôm nay cùng thần vào cung, đang ngoài điện.”

Triệu Cát sững sốt, “Đây là... Sao lại thế này?”

“Cố Tích Triều năm đó cũng là bị người bài bố, giả tạo trung thành, hấn tuy ba năm đào vong bên ngoài, nhưng vẫn nghĩ tận trung vì Hoàng Thượng. Cho nên trở lại kinh thành, tìm được cự thần, nhất định thỉnh cự thần giúp hấn đem bảo vật dâng hiến cho Hoàng Thượng.”

“A? Thật không? Bảo vật gì? Truyền vào!”

Triệu Cát vẫn vừa hoang *** vô độ, vừa mê đắm kỳ trân dị bảo, phái người cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân, không thềm để ý khuyên can. Khi vừa nghe có bảo vật, hấn tự nhiên liền vui vẻ dị thường.

Cố Tích Triều nhẹ nhàng tiến vào hành lễ, không kiêu ngạo cũng không có ý xiểm nịnh.

Triệu Cát nhìn hấn nhất biểu nhân tài, tuấn lãng bất phàm, thập phần có phong thái xưa của Ngụy Tấn, bèn chỉ lên hai bức họa treo trên tường hỏi hấn, “Nghe nói người đối thi họa cũng có nghiên cứu qua, người nói cho trẫm hay, hai bức họa này của trẫm có điểm gì bất đồng?”

Cố Tích Triều nhìn hai bức họa kia, một bức sở họa sĩ tế, dùng bút tinh diệu, danh viết Thính cầm đồ , một bức bút pháp đơn giản, không thượng duyên hoa, mà nắm giữ được cái thú của tự nhiên, danh viết Trì đường thu vân đồ .

Cố Tích Triều hiểu rõ cười, “Hoàng Thượng, tại hạ lại cảm thấy chỉ có một bức là do Hoàng Thượng đích thân ngự bút. Hoàng Thượng đang thử ta đúng không?”

“A?” Triệu Cát có chút kinh hãi, “Người làm sao thấy được? Nói mau.”

“Bức Thính cầm đồ , tuy rằng dùng bút tinh tế, thập phần khéo léo thú vị, phong cách quá tinh tế, tựa như đồ khắc tinh xảo, đồ mài tinh, cho nên bỏ qua. Họa mà tốt quá cũng không thể coi là đồ cao cấp. Họa đồ của Hoàng Thượng vẫn là có nét tự nhiên vân tục, có phong thái tiên nhân phiêu diêu tự tại, mà bức Trì đường thu vân đồ này đúng là như thế, cho nên, tại hạ có thể thực dễ dàng nhìn ra, Trì đường thu vân đồ mới chính là ngự đồ.”

Triệu Cát lập tức cười tóe lên vui vẻ.

Triệu Cát thờ phụng đạo giáo, tự xưng “Giáo chủ đạo quân hoàng đế”, trong cung những kẻ xu nịnh nhất tầng nịnh là hấn có phong cốt tiên nhân. Cho nên Cố Tích Triều nói những lời này, thật là nói trúng tâm vọng của hấn.

Nhất thời cao hứng, Triệu Cát cũng nghĩ nên nhân dịp này khoe vẻ nhân từ, nhất là đối với người từng tận họa đồ. Hắn nói, “Cổ Tích Triều, người có bảo vật gì hiến cho trẫm, nếu là xác thực kỳ trân dị bảo hi hữu khó tìm, trẫm liền đặc xá tội của người, còn ngợi khen người. Còn không mau dâng bảo vật lên?”

Cổ Tích Triều ảm đạm cười, trình lên một bức họa cuộn.

Triệu Cát rất ngạc nhiên, “Đây là cái gì?”

“Hoàng Thượng, không biết người còn nhớ rõ bức họa thất lạc thanh minh thượng hà đồ>>? Tại hạ đã tìm được nó về đây.”

Lời này vừa nói ra, Triệu Cát cơ hồ kích động đến muốn rơi lệ.

Triệu Cát tuy bàn chính trị rất ngu dốt, nhưng lại có cống hiến rất lớn với hội họa và thư pháp. Hắn thiết lập Họa Học, phát triển Họa Viện, bồi dưỡng một số họa sĩ lừng danh, họa ra rất nhiều tác phẩm để lưu truyền hậu thế.

Trong đó chọn ra đoạn bức Thanh minh thượng hà đồ tinh phẩm, Triệu Cát thập phần yêu thích, tôn sùng là chí bảo. Chỉ trong bức họa này, hắn mới có thể nhìn thấy một Bắc Tống thái bình thịnh thế. Hoàng đế nào chẳng ôm mộng thái bình thịnh trị?

Hắn tự mình hạ ngự bút, viết lên năm chữ rồng bay phượng múa “Thanh minh thượng hà đồ”, còn đóng ấn triện.

Chỉ là trong lúc triều đình hỗn loạn, thế cuộc rối bời, bức họa không cánh mà bay.

Đây là nỗi đau đến điên người của Triệu Cát.

Hắn từng sai nhiều thủ hạ tìm kiếm, cũng từng dùng đến tuyệt chiêu treo thưởng thiên hạ để tìm về, nhưng lâu rồi mà vẫn bật vô âm tín.

Hiện giờ tay hắn cơ hồ run rẩy. Hắn run rẩy mở ra bức họa, tận mắt tận tay kiểm chứng họa tích cùng long ấn của mình.

Không phải nhạ phẩm. (đồ dỏm)

Đúng Thanh minh thượng hà đồ thật.

Thanh minh thượng hà đồ hoàn cổ chủ.

Triệu Cát thật sự khóc ra nước mắt.

12. Chương 12: Diễn Trò, Diễn Trò

Triệu Cát nâng niu bức họa kia, nước mắt lưng tròng trên gương mặt già nua.

Hắn biết mình cũng không thích hợp làm hoàng đế, nhưng nếu Triệu gia đã độc chiếm thiên hạ, hắn liền lấy thân phận hoàng đế để hưởng thụ thiên hạ.

Ai không mơ giấc mơ Đại Đường thịnh thế? Hoàng đế nào không mơ vạn thế ca tụng, ngàn đời lưu danh?

Tuy rằng hắn biết giấc mơ này không thể thành hiện thực trong thời đại của hắn, nhưng chẳng nhẽ trong lòng không có quyền ảo tưởng?

Mà họa sư của hắn vì hắn mà vẽ nên một cảnh tượng thái bình thịnh trị, hắn rất thích đem nó ra ngắm nghía suy ngẫm mỗi đêm khuya, mặc dù là tự mình an ủi, trong lòng cũng thấy được thoải mái.

Bức họa này từng là điểm tựa của hắn. Hắn ngu ngốc, không có nghĩa là hắn không biết mình ngu ngốc.

Ngày đó đánh mất bức họa, hắn cơ hồ đau đớn sụp đổ. Hắn cảm thấy đó là một điềm xấu, chẳng lẽ Đại Tổng thật sự muốn vong trong tay hắn?

Hiện, phúc đồ này lại trở lại với hắn, hắn mừng rỡ như điên. Đại Tổng được cứu rồi chẳng? Giang sơn có thể bảo vệ được chẳng? Có tiên nhân che chở chẳng?

Hắn mừng rỡ, gắt gao nhìn chăm chăm bức họa, mỗi cảnh vật, nhân ảnh trong tranh tránh không khỏi mắt hắn.

Gia Cát chậm rãi nói, “Hoàng Thượng thánh minh, bảo vật Cố Tích Triều dâng đủ để đền tội chẳng?”

Triệu Cát cũng không ngẩng đầu lên, “Tuyên chỉ, đặc xá tội cho Cố Tích Triều, hơn nữa...” Bỗng nhiên hắn lại ngẩng đầu lên, “Cố Tích Triều, ngươi là làm sao tìm được bức họa này?”

Cố Tích Triều mỉm cười, “Hoàng Thượng, chân tướng bức họa này đại khái liên lụy rất nhiều người, có lẽ là những đại thần địa vị nhất đẳng cao quý, Hoàng Thượng thực muốn biết sao?”

Triệu Cát híp mắt, tựa hồ cảm thấy được hắn nhất định phải biết, “Ngươi nói, ngươi phải tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn cho trẫm”

Cố Tích Triều gật gật đầu, “Hoàng Thượng, người hẳn đã biết, Trương Họa Sư hâm mộ nhất là vị tài tử nào?”

Triệu Cát nghĩ, “Đương nhiên là hâm mộ nhất Tô Đông Pha, đây không phải là bí mật.”

Trương Họa Sư tuy lời nói bằng bằng vô cảm nhưng vẫn toát ra tình cảm ngưỡng mộ Tô Đông Pha. Chuyện này Triệu Cát cũng biết.

Cố Tích Triều gật gật đầu, “Như vậy, Hoàng Thượng cũng biết trong thành Biện Lương ai hận Tô học sĩ thấu xương, không thể chịu đựng khi nhìn thấy thi họa của Tô học sĩ, hơn nữa đối với những người ngưỡng mộ Tô học sĩ càng xa lánh?”

Nói trắng ra thế mà Triệu Cát nếu còn không hiểu, hẳn chẳng còn thuốc nào cứu được.

“Ý của người là... Thái khanh... Người thật to gan! Dám phỉ báng thái sư?”

“Hoàng Thượng, tại hạ không biết có phải Thái Sư gây nên không, nhưng phúc trần bảo này cũng là lấy được từ tay của Phó Tông Thư, mà Phó Tông Thư cùng vị đại thần nào trong triều quan hệ rất tốt? Hoàng Thượng thỉnh nhìn kỹ vừa thấy bên cạnh cặp tiểu long ấn kia có ký tự cực nhỏ, là bút pháp của ai?”

Triệu Cát lại cẩn trọng nhìn, quả nhiên, bên cạnh long ấn của chính mình có một chữ “Thư” cực nhỏ, không nhìn kỹ, thật đúng là nhìn không ra.

Phó Tông Thư có luyện qua thư pháp, hơn nữa là tay sành sỏi. Nhưng vì không dám so tài cùng Thái Sư với Hoàng Thượng nên bỏ quên nghiên bút bấy lâu.

Nhưng mỗi ngày trong tấu chương trình lên, Triệu Cát lại chú ý tới nét sổ chữ tinh diệu. Hắn từng khen tài viết tự của Phó Tông Thư.

Phó Tông Thư trong lúc vô tình đề cập tới phúc họa này, Cố Tích Triều ghi tạc trong lòng. Lúc thấy trong tay Hoàng Kim Lân, họ Hoàng kia nói là đồ dỏm, Cố Tích Triều lại lập tức thấy được song long tiểu ấn cùng chữ “Thư” kia.

Cố Tích Triều là người cực thông minh. Hắn đoán rằng, nhất định là Thái Kinh không quen nhìn tác phẩm của Tô Họa Sư được kính ngưỡng, cho nên ngầm sai Phó Tông Thư hủy nó. Nhưng Phó Tông Thư lại tiếc đồ trân quý mà lưu lại, lấy danh là nhận phẩm.

Trong lúc chạy trốn, hắn không quên lấy theo bức họa này. Lúc đó cục diện hỗn loạn, Hoàng Kim Lân và Phó Tông Thư sao còn nhớ rõ tranh triếc gì. Nhưng Cố Tích Triều biết, bức họa này có lẽ sau này sẽ là phúc tinh cứu mạng, quyết định vận mệnh sau này của hắn. Sự thật chứng minh là bước đi này của hắn thập phần chính xác.

Triệu Cát long nhan giận dữ cực điểm, “Tuyên Thái Kinh lập tức tiến cung diện thánh!”

“Nếu Cố Tích Triều nói là sự thật, ngay cả ta Đại Tổng giang sơn đồ cũng dám giở trò dòm ngó, hắn còn có cái gì không dám nữa?” Triệu Cát trong lòng cảm phẫn.

Thái kinh tiến vào, thấy Hoàng Thượng nộ khí ngút trời, một Chư Cát Tiểu Hoa mặt nghiêm túc, còn có Cố Tích Triều mà hắn vẫn muốn lấy mạng.

Hắn muốn điên cuồng, hận không thể xông lên lập tức lấy mạng thanh y nam tử kia.

Một sát na kia Cố Tích Triều cảm nhận được, trên người Thái Kinh toát sát khí âm trầm, nặng nề, âm ngoan.

Hắn mê man chớp mắt một cái. Hắn cũng không hiểu tại sao Thái Kinh lại hận hắn đến mức không thể không giết.

Nhưng là hắn xác định, mình dường như đang nắm nhược điểm chí mạng của Thái Kinh. Hắn nghĩ, đại khái chính là phúc họa thanh minh thượng hà đồ .

Nhưng hắn phát hiện, hình như không phải.

Thái Kinh thực bình thản, thực chân thành, thực vô tội tâu với Triệu Cát, “Cựu thần tuyệt đối không thể làm loại chuyện này. Cựu thần đối Trương họa sư khen còn không hết, cũng từng có lúc đối ẩm ăn ý cùng họa sư, Hoàng Thượng không tin, có thể đi hỏi Trương họa sư.”

Thái Kinh còn thực ủy khuất nói, “Hoàng Thượng còn nhớ rõ, năm đó chẳng đã truyền khắp triều đình chuyện ta và Phó Tông Thư bất hòa?”

Triệu Cát đương nhiên là nhớ rõ, lúc trước Vương Tiểu Thạch giết Phó Tông Thư, Gia Cát tiến cung bẩm báo trước, nói là Phó Tông Thư và Thái Kinh trước nay bất hòa, có lẽ chính là Thái Kinh sai Vương Tiểu Thạch ra tay.

Thái Kinh cùng Phó Tông Thư tại triều luôn làm bộ đối lập —— thường thường đối chọi gay gắt.

Nhưng Thái Kinh sau này có nói hắn cùng với Phó Tông Thư kỳ thật từ trước đến nay giao hảo, lại giao hảo cực tốt.

Triệu Cát tin.

Mà giờ khắc này, Thái Kinh lại muốn nói gì nữa? Nói như thế nào? Hắn muốn tự tát vào mặt mình sao?

Triệu Cát chờ Thái Kinh nói tiếp.

Thái Kinh cũng mở miệng nói.

“Quan hệ của cựu thần cùng Phó Tông Thư kỳ thật không tồi, thậm chí có lúc tương giao rất tốt. nhưng cũng không tránh có chỗ bất hòa. Còn có chuyện,nói không quá, là bất hòa gay gắt.

Là chuyện gì?”

“Phó tông thư vẫn có ý yêu thích đối với thanh minh thượng hà đồ . Từng lời luôn toát ra ý là nếu có thể chiếm làm của riêng quả là rất tốt. Cựu thần luôn nghiêm khắc trách cứ hần, loại ý tưởng khi quân này.... cựu thần nghĩ hần nhất thời hồ đồ, ngờ đâu hần lại làm thật, dám đánh cắp cả trân bảo của Thánh Thượng!”

Thái Kinh khóc đến mặt tèm nhem toàn lệ, khiến người nghe động lòng, mà ít ra là Triệu Cát động lòng.

“Cựu thần không phát hiện được đúng lúc hành vi khi quân phạm thượng này của hần, cựu thần tội đáng chết vạn lần, khiến Hoàng Thượng lo lắng, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!”

Cổ Tích Triều đứng ở một bên lạnh lùng nở nụ cười, cáo già thật sự là hành động xuất chúng khó lường.

Giả tạo, thực sự là giả tạo nhưng người xem những giọt nước mắt kia chính y như thật.

Và Triệu Cát tin, hần nâng Thái Kinh dậy, “Thái Khanh, trầm tin tưởng người, mau bình thân.”

==

Ghi chú:

tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: không gì không biết là không nói, nói là không được dừng. Đại ý là biết gì nói nấy, nói là nói hết.

13. Chương 13: Khó Quên, Khó Quên

Thái Kinh xưa nay khó gặp hỷ sự gì cho bằng chuyện Phó Tông Thư đã chết.

Một người chết sẽ không lắm lẽ biện giải, nên chuyện xấu xa xui xẻo gì cũng có thể đổ lên người hần, chết

thì lấy gì đối chứng đây?

Nhưng hắn đang thầm mắng Phó Tông Thư ông ổng trong lòng, “Lão đầu rùa, lão tử lệnh cho người hủy nó, người lại lén lút giữ lại, còn để cho Cố Tích Triều đoạt được, may mắn lão tử phản ứng mau lẹ, phúc lớn mạng lớn!”

Nghĩ đến đây, hắn lại liếc Cố Tích Triều một cái.

Lúc này đây sát khí càng thêm mãnh liệt, Cố Tích Triều thậm chí cảm giác sống lưng ớn lạnh.

Chính là hắn vẫn mỉm cười, ít nhất là được xem một hồi tấu trò hay, lão tặc bị bêu xấu.

Vì thế thánh chủ long ân đặc xá tội cho Cố Tích Triều, hơn nữa ban phần thưởng vạn ngân lượng. Thậm chí ngay cả Vương Tiểu Thạch mắc tội giết Phó tông thư, Hoàng Thượng còn hỏi qua, “Hiện tại gã Tiểu Thạch đó đang ở đâu? Trẫm có cần ban thưởng hắn không?”

Gia Cát liền bẩm báo nơi ngụ của Vương Tiểu Thạch, Triệu Cát còn thở dài tiếc hận, “Chuyện giang hồ, triều đình chúng ta cũng không thể can thiệp.”

Cố Tích Triều trở lại Kim Phong Tế Vũ Lâu, ngay lập tức đưa mắt tìm quanh nhưng không thấy bạch y thân ảnh nào.

Trong lòng của hắn có một chút mất mát. Hắn bỗng nhiên ngộ ra, năm ấy Thích Thiều Thương hỏi hắn người quen chốn Kỳ Đình có phải là hắn hay không, khi hắn nói không phải, tâm tình Thích Thiều Thương chính là giống hắn lúc này.

Khi đó Thích Thiều Thương hỏi hắn, “Thế nào, có thấy mất mát gì không?”

Thích Thiều Thương phải cảm thấy, cảm giác mất mát tự nhiên ấy.

Trước kia mình đối xử với hắn thật quá tàn nhẫn.

Chính là Thích Thiều Thương vẫn không để tâm đến hiềm khích xưa cũ. Cố Tích Triều hiểu được, đơn giản vì hắn là Cố Tích Triều. Nếu là đối những người khác, Cửu Hiện Thần Long đều không thể là kẻ xuẩn ngốc vậy được.

Hắn đứng ở trong vườn, bỗng nhiên ngẩng đầu hướng Tượng Tị Tháp thượng nhìn lại. Hắn hy vọng thấy được thân ảnh kia ngồi ngay trên nóc nhà, cặp mắt vừa sáng vừa tròn kia nhìn hắn, giống chính mình ngày đó ở đỉnh thượng nhìn hắn.

Nhưng hắn không tìm thấy Thích Thiều Thương, hắn không ở đây.

Cố Tích Triều bỗng nhiên rất muốn mắng chửi người. Thích Thiều Thương người thật lão toét.

Còn chưa kịp lên tiếng mắng thì, chính mình liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Có người rất ngu, chỉ biết hướng trên đỉnh đầu xem, không biết quay phía sau mà nhìn.”

Thanh âm trầm thấp ôn hoà chậm rãi vang lên bên tai hắn, mang theo hương vị mê hoặc.

Cố Tích Triều cả cười, “Thì ra người vẫn đi theo ta.”

“Ta ở đây thật sự lo lắng, cho nên liền một đường đi theo đệ, đệ lại không hề phát hiện.”

Cố Tích Triều thừa nhận, hắn rất nóng vội trở về, hắn muốn nhìn thấy Thích Thiều Thương sớm một chút, nói cho hắn biết chính mình an toàn. Cho nên hắn không phát hiện phía sau có người bám sát.

“Cố công tử một đường vội vã, là muốn về đây sớm gặp tại hạ sao?” Thích Thiều Thương cười tà, không chỉ có từ phía sau ôm lấy hắn, còn nhẹ nhàng ghé vào tai hắn thổi khí. Hắn biết người trong ngực mình đã ngượng đến chín mặt, là ngượng đỏ đến tức giận.

Quả nhiên, sự trả đũa kéo đến đây.

“Thích đại hiệp ngốc nghếch không ở lâu tử lý, một đường lén lút đi theo ta làm gì?”

Thích Thiều Thương buông tay, chậm rãi đi đến trước mặt Cố Tích Triều “Ta lo lắng hoàng đế kia không buông tha đệ, lại buộc đệ tội danh gì.”

“Vậy người đi theo ta thì giúp được gì? Nếu hắn thực sự sai lệnh trăm ta, người dám cướp pháp trường sao?” Cố Tích Triều buồn cười hỏi.

Cầm tay hắn, Thích Thiều Thương nhìn hắn thật sâu, “Đó là đương nhiên. Cũng giống Cố công tử, gặp thần sát thần, ngộ phạt thí phạt. Đừng nói là pháp trường, núi đao biển lửa diêm vương điện lý ta cũng dám cướp người!”

Cố Tích Triều nở nụ cười, “Thích đại hiệp thật là khí khái!”

“Đó là đương nhiên.”

“Tự tin quá nhỉ.”

“Đó là đương nhiên.”

“Người thật đúng là mặt dày.”

“Đó là đương... Dày thế nào mà dày?”

Thích Thiếu Thương nhúc đầu, Cố Tích Triều lại cười vui vẻ như vậy.

“Ta an toàn.” Hắn nhìn Thích Thiếu Thương, đó là tiếng nói phát ra từ nội tâm.

Thích Thiếu Thương ôm lấy hắn, “Đúng vậy, đệ an toàn, ta cũng an lòng.”

Cố Tích Triều khẽ thở dài một hơi, “Thích Thiếu Thương, sao chúng ta lại trở thành thế này?”

“Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?”

“Chúng ta, đều là nam tử... sao lại...”

“Chúng ta lần đầu tiên nhìn thấy nhau, đã cảm thấy không ai đặc biệt hơn được. Ta là như vậy, đệ cũng thế. Không lừa được ai đâu.”

Nắm thật chặt ngực mình, “Kỳ Đình một đêm, trọn đời khó quên, không chỉ là đệ, còn có ta.”

Ngư Trì Tử song kiếm hợp bích, Cố Tích Triều nói Kỳ Đình một đêm trọn đời khó quên.

Chính là hắn không biết, trước khi hắn nói câu kia, Thích Thiếu Thương đã sớm vĩnh viễn không thể quên.

Trên đường ngàn dặm truy sát, Thích Thiếu Thương khó quên.

Dùng cái gì giải sầu tương tư? Chỉ có Đỗ Khang.

Hắn không biết say đến mức nào.

Đợi khi về đến Biện Lương thành, thân ở lâu cao bốn phía gió lộng.

Hắn vẫn say như trước.

Vẫn khó quên như xưa.

Người thiện lương bản tính dễ dãi, gương xưa đã bị mãnh tình xuân phá hủy. Chuyện cũ khó quên, tựa đầu vào gối ngồi trên lầu cao ngóng trời chiều.

Ta mọi sự khó quên, cũng chẳng khác gì người.

Tóm lại, Thích Thiều Thương khó quên. Cố Tích Triều khó quên.

Nếu đã không thể quên như vậy thì phải đi tìm về.

14. Chương 14: Ánh Mắt, Ánh Mắt

Trong tòa Bạch Lâu của Kim Phong Tế Vũ Lâu vẫn lưu trữ tư liệu về Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi.

Dương Vô Tà không quên được. Năm ấy Tô Lâu Chúa trở về cùng hai thanh niên, năm ấy ánh mắt Tô Lâu Chúa ngang ngược và tràn đầy tiểu ý.

Hắn biết, đó là ánh mắt an ủi của mình quân khi tìm được tướng tài.

Tô Lâu Chúa vui vẻ, Dương Vô Tà tự nhiên cũng vui vẻ.

Hắn đánh giá cẩn thận hai người trẻ tuổi kia, cảm y nhân cao ngạo tự phụ —— Bạch Sầu Phi bạch y nhân kiên định, ôn hoà —— Vương Tiểu Thạch.

Lần đầu tiên gặp mặt, hắn cũng rất thích Vương Tiểu Thạch, nhưng lại đối với Bạch Sầu Phi có một linh cảm kháng cự khó hiểu—— người này phải đề phòng.

Tô Lâu Chúa không nghi ngờ huynh đệ của hắn. Nhưng Dương Vô Tà cho tới bây giờ tuyệt đối không coi Bạch Sầu Phi là huynh đệ.

Hắn vẫn đề phòng gã —— quả nhiên, nhận giặc làm cha, phản bội huynh đệ.

Hắn bao lần dùng đủ loại ngôn từ tối độc, tối thô bỉ mắng nhiếc Bạch Sầu Phi.

Dương Vô Tà nhìn người thực chuẩn.

Cho nên vị thế của Dương Vô Tà luôn vững chắc.

Kim Phong Tế Vũ Lâu trải qua mấy lần thay đổi Lâu Chúa, người mới thành người cũ, người cũ lại bị người mới thay thế, nhưng chức Tổng Quản chỉ có một người đảm nhiệm xưa nay.

Dương Vô Tà mới là người thông minh chân chính.

May mắn thay, người thông minh này, còn là người có tấm lòng trung.

Cho nên, toàn bộ Kim Phong Tế Vũ Lâu ai cũng tôn trọng Dương Tổng Quản, bởi vì Dương Vô Tà đã không hề đơn thuần chỉ là Dương Vô Tà, Dương Vô Tà đã cùng Kim Phong Tế Vũ Lâu hòa thành một thể.

Lịch sử xem trọng Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hắn tượng trưng cho vinh nhục và những thay đổi xác cốt của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Dương Vô Tà lúc này đang ở trong Bạch Lâu xem tư liệu về Vương Tiểu Thạch.

Bản tập kia đã muốn ố vàng —— rất nhiều năm.

“Vương Tiểu Thạch, truyền nhân thứ 8 của Thiên Y Cư Sĩ... Vương Tiểu Thạch dùng kiếm làm binh khí. Chuôi kiếm cong hình bán nguyệt. Dường như là kiếm được rèn dựa theo bảo đao “Hong Tụ” của Tô công tử, ma đao “Bất ứng” của Lôi Tổn, thần kiếm “Huyết Hà” của Phương Ứng Khán, nổi danh ngang hàng với kỳ kiếm “Vân Lưu”. Vương Tiểu Thạch là người lụy tình, bảy tuổi bắt đầu biết yêu, đến hai mươi ba tuổi đã qua mười lăm cuộc tình, mỗi lần đều tự mình đa tình, đều tự mình ôm mỗi đơn phương. Vương Tiểu Thạch thích kết giao bằng hữu, chẳng phân biệt địa vị cao thấp, rất thích xen vào chuyện người khác, nhưng nếu gặp đối thủ là kẻ không biết võ công, quyết không thi triển võ nghệ nạt người, đã từng bị bảy tên du côn đánh cho một trận chạy trốn chết, là do...”

Dương Vô Tà hơi hơi cười cười. Nụ cười ngượng ngùng của Vương Tiểu Thạch khi đó hiện rõ ra trước mắt hắn.

Nhưng khi đã có biến... Chuyện cũ có thể không truy cứu?

Ánh mắt rời đi, hắn lại thấy cái tên khác.

Bạch Sầu Phi.

Ngón tay hần trong chớp mắt lạnh ngắt.

Hắn mở tư liệu, chậm rãi đọc.

“Bạch Sầu Phi, hai mươi tám tuổi. Cá tính tiêu sái ngạo mạn, thường khoanh tay ngắm trời, hành tung vô định, đã hạ thủ không lưu mạng cho bất kỳ ai. Ngực phải có nốt ruồi, ngón út chỗ to chỗ nhỏ... Từng dùng tên giả: Bạch U Mộng khi hành nghề ca kỹ ở Thấm Xuân Viên, Lạc Dương dùng tên giả Bạch Ứng Dương khi làm tiêu sư ở Kim Hoa Tiêu Cục dùng tên giả Bạch Đạo Kim lúc ở hiệu buôn tranh giả dùng tên giả Bạch Kim Long khi được Hách Liên Tướng Quân Phủ trọng dụng cũng dùng tên giả Bạch Cao Đường trong cuộc tử võ giữa quần hùng Tam Giang và Tương Giang và đoạt được khôi thủ (đứng đầu)... Người này khi hai mươi ba, hai mươi sáu tuổi đã hai lần làm nên đại sự. Hai mươi ba tuổi từng lấy tên là Bạch Minh, ở trận chiến sườn núi Phiên Long, giết mười sáu danh tướng quân Kim, trong quân xưng là “Thiên ngoại thần long”, chỉ huy tới vạn binh mã, uy phong nhất thời, nhưng chẳng bền lâu, trở thành trọng phạm bị quân binh truy nã. Hai mươi sáu tuổi, lấy tên Bạch Nhất Trình, tiến vào “Trường Không Bang” làm phó lệnh chủ Hoàng Kỳ...”

Ánh mắt Dương Vô Tà bỗng nhiên lạnh như băng, tràn ngập phẫn nộ.

Đây là loại phẫn nộ xuất phát từ nỗi hận sâu trong tâm khảm.

Bạch Sầu Phi, Bạch Sầu Phi —— người quả nhiên bị báo ứng.

Loại người như người làm sao có thể thành đại sự!

Dương Vô Tà hung hăng khép lại bản tập kia, ném mạnh xuống đất.

Lúc này, một thanh âm từ phía sau vang lên, “Dương tổng quản, phiền ngài tìm hộ tư liệu về Đường Môn.”

Dương Vô Tà quay đầu lại, trông thấy Cố Tích Triều.

Khi hắn biết được Cố Tích Triều ở ngay trong Kim Phong Tế Vũ Lâu, hắn bỗng nhiên có một cảm giác sợ hãi sâu thẳm.

Hắn sợ hãi lịch sử đang chậm rãi tái diễn.

Năm đó, Tô Lâu Chúa cao hứng kết nghĩa với hai vị huynh đệ, trong đó một người phản bội hắn, một người vì hắn chịu nhiều khổ sở, gánh nhiều tội vạ.

Lúc này đây, hắn nhìn đến ánh mắt của Thích Lâu Chúa. Ánh mắt này không giống với Tô Lâu Chúa khi nhìn Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch.

Hắn tuyệt đối không nhìn lầm. Ánh mắt này không hề giống, rất đặc biệt, rất thâm tình.

Hắn rất cục biết, vì sao mọi người đều nói mục tiêu của Thích Thiếu Thương nhất định là khắc tinh của hắn Cố Tích Triều, vì sao Cố Tích Triều thiên lý truy sát cũng không giết được Thích Thiếu Thương.

Cho nên hắn càng thêm sợ hãi.

Huynh đệ một kiếp cũng không thể sâu nặng đến thế.

Chính là tình yêu sao?

Tình yêu có thể vượt qua thiên lý cản trở.

Yêu đến có chết trăm lần cũng không hối hận.

Nhưng nếu tình yêu này là đơn phương thì sao?

Dương Vô Tà liền bắt đầu quan sát Cố Tích Triều.

Hắn biết Cố Tích Triều cũng thông minh như thế —— Cố Tích Triều kinh tài tuyệt mỹ.

Hắn biết Cố Tích Triều so với Bạch Sầu Phi càng đáng sợ hơn vạn phần.

Bạch Sầu Phi nóng lòng cầu thành không thể nhẫn nhịn, tiểu sự không xong tất hỏng đại sự, cho nên Bạch Sầu Phi đại bại.

Mà Cố Tích Triều có thể nhịn những điều thường nhân không thể nhịn, đã qua ba năm đào vong.

Đào vong là cơ hội tốt nhất để có kinh nghiệm.

Ba năm đau khổ trên đường đào vong, Cố Tích Triều vẫn cao ngất vô song, bất khuất như thuở nào.

Dương Vô Tà cảm giác được, người luôn luôn nhìn nhân tướng chuẩn như mình bỗng nhiên rơi vào một hố sâu không đáy.

Vì thế hắn phải quan sát Cố Tích Triều, dùng thời gian rất lâu quan sát ánh mắt của hắn. Âm thầm, bên cạnh, bí ẩn quan sát ánh mắt của Cố Tích Triều.

Ánh mắt của một người luôn là chân thật nhất, tuyệt đối không thể ngụy trang.

Hắn gặp qua ánh mắt của rất nhiều người.

Ánh mắt Tô Lô Chúa tràn ngập tự tin, ánh mắt Vương Tiểu Thạch ôn hòa trong suốt, Thích Lô Chúa đại khí khoan dung, của Bạch Sâu Phi là âm ngoan tựa như một cây gai không khoan nhượng đâm thẳng vào trái tim người khác.

Hắn còn xem qua ánh mắt Lôi Tổn, Địch Phi Kinh, Phương Ứng Khán, Tôn Thanh Hà, Quan Thất, Vô Tình, Truy Mệnh, Thiết Thủ, Lãnh Huyết...

Còn có Lôi Thuần, Ôn Nhu, Chu tiểu yêu, Lôi Mị...

Hắn đều có thể xuyên thấu qua ánh mắt mà nắm bắt được tâm tính của họ.

Hắn thậm chí từng nhìn qua ánh mắt Cố Tích Triều trên Đại Điện năm ấy.

Hắn quan sát thật lâu rồi so sánh.

Hắn rốt cục rút ra kết luận về ánh mắt của Cố Tích Triều.

Ba năm trước Cố Tích Triều nhìn người khác xa cách, lạnh lùng, không thèm thấy, khi nhìn Thích Thiếu Thương, là hận thù phát ra từ nội tâm.

Ba năm sau Cố Tích Triều vẫn như xưa, không thèm nhìn tới người khác, nhưng khi nhìn Thích Thiếu Thương, là quyến luyến.

Có lẽ yêu và hận thật không có giới hạn. Hận một người, yêu một người, trong mắt đều chỉ có một người kia.

Bọn họ nhất định là khắc tinh của nhau.

Tâm trạng Dương Vô Tà vì kết luận này mà có hơi trầm xuống.

15. Chương 15: Hảo Tửu, Hảo Tửu

Cố Tích Triều chính là người như vậy. Khi hắn toàn tâm toàn lực hận một người, hắn sẽ không ngại ngần, dù phải dùng vạn mã cũng quyết thiên lý truy sát người kia.

Khi hắn toàn tâm yêu một người, hắn sẽ kính dâng toàn bộ tài hoa của mình cho tình nhân.

Cho nên, Cố Tích Triều vĩnh viễn không thể xưng hùng xưng bá.

“Tình” một chữ, kìm giữ hắn.

Cố Tích Triều thật giống tay hào kiệt giang hồ Liễu Tuyền Phong.

Nhưng Cố Tích Triều so với Liễu Tuyền Phong may mắn hơn.

Cố Tích Triều gặp, không phải Lý Trầm Chu, mà là Thích Thiều Thương.

Mà Thích Thiều Thương, Dương Vô Tà trong lòng thở dài.

Hắn biết, đợi cho thế sự bình ổn, có lẽ Thích Thiều Thương sẽ từ bỏ vị trí Long Đàn Chủ này.

“Tình” một chữ, dìm chặt Thần Long dưới bể sâu.

Kỳ thật, như vậy có gì là không tốt.? Thần tiên quyến rũ, trăm năm giang hồ. Tri âm liên thủ, sao nhất thiết phải là hồng phấn nữ lang?

“Dương Tổng Quản, phiền ngài tìm cho ta tư liệu về Đường Môn được chứ?” Cố Tích Triều lại nói một câu.

Thích Thiều Thương cho phép Cố Tích Triều tùy ý đi lại trong Kim Phong Tế Vũ Lâu... Tư liệu cơ mật cũng không thềm đề phòng.

Đây là kiểu tín nhiệm gì?

Tô Mộng Chấn nếu không nghi ngờ huynh đệ, cũng đối với Bạch Sầu Phi có đề phòng. Thích Thiều Thương rõ ràng từng bị phản bội, lại vẫn tin tưởng vô điều kiện như xưa.

Chỉ đối với Cố Tích Triều.

Dương Vô Tà gật gật đầu, lục trong đồng tư liệu tập về Đường Môn, đưa cho Cố Tích Triều.

“Cố công tử, Lâu Chúa đâu?”

“Không biết.” Cố Tích Triều vùi đầu đọc tư liệu.

“Cố công tử mà cũng không biết Lâu Chúa ở đâu sao?” Dương Vô Tà nở nụ cười bốn cợt

“...” Khóe miệng Cố Tích Triều cũng khẽ nhếch, “Đại khái là ở quán rượu.”

Thích Thiếu Thương đang trong một lều trà phía tây thành Biện Lương.

Quán trà rách nát vùng ngoại ô, không có trà gì ngon, cũng không có không khí ấm áp của lầu cao.

Thích Thiếu Thương lại nhất định phải ngồi trong lều trà rách nát này, chậm rãi nhìn chủ quán trà.

Bọn họ quả nhiên là huynh đệ, huynh đệ thân —— răng cửa vẫn thò giống chuột, từ nhỏ đã giống, lớn lên lại càng giống chuột.

Cao Kê Huyết mở chính Kỳ Đình tửu quán, Cao Kê Tràng mở Kỳ Đình trà bằng (lều).

Một quán ở biên quan. Cái lều lại đóng trong thành.

Thích Thiếu Thương vừa nghe nói thành ngoại có Kỳ Đình trà bằng, hẳn biết ngay trà bằng này cùng Kỳ Đình Tửu Quán tất có liên hệ.

Sau khi nghe ngóng, quả nhiên chủ trà bằng Cao Kê Tràng là thân đệ đệ của lão Cao Kê Huyết kia.

Vì thế Thích Thiếu Thương tất nhiên sẽ tới nơi này uống trà. Kỳ Đình một cái tên, mặc dù không có rượu, cũng có tình cảm ấp ủ từ xưa kia.

Rách nát như nhau, chương quẩy cũng lòng dạ hiểm độc như nhau. Một chén trà nhỏ tí cũng tính đến 5 lượng bạc, cứ như là hẳn ngồi uống trà Long Tĩnh pha nước ôn tuyền chứ không phải thứ trà nhạt tuếch thông thường.

Nhưng Thích Thiếu Thương cứ như trúng tà, luôn đến nơi này.

Ngồi một mình giữa trời chiều, trời chiều bao phủ, đoạn trường nhân, tại thiên nhai.

Nhưng hôm nay Thích Thiếu Thương đến không phải để uống trà, cũng không phải cảm hoài, hẳn đến đòi rượu.

Cao Kê Tràng là đệ đệ của Cao Kê Huyết, mà Cao Kê Huyết chỉ bán duy nhất một loại rượu.

Thích Thiếu Thương đến chính là để đòi loại rượu này.

Uống xong từ đầu xuống thân đều bốc hỏa, sẽ làm người muốn gảy đàn, người muốn múa kiếm.

Sẽ làm người muốn gọi tên một người.

Sẽ làm người muốn say, thật sự say, an tâm mà say.

“Cao chương quỹ, bán cho ta vò Pháo Đả Đẳng trong tủ áo kia đi.”

“Không bán.”

“Khi nào người quay về biên quan, tự nhiên có thể cùng đại ca người uống tử tử, vò này thì đáng gì.”

“Không bán.”

“Người giúp người thành nguyện đi mà.”

“Không bán.”

“Giá có thể thương lượng...”

“Ba mươi hai.”

“Người... Hai huynh đệ các người thật đúng là cùng một giuộc, đệ đệ còn thâm hiểm hơn cả ca ca.”

Thích Thiếu Thương thở dài, quay đầu rời đi, nghe thấy Cao Kê Tràng ở phía sau gọi, “Thích Lâu Chúa, người chẳng lẽ không thèm mặc cả sao?”

Thích Thiếu Thương sớm biết trong tủ quần áo của Cao Kê Tràng có Pháo Đả Đẳng, nhưng hẳn không hỏi mua.

Thậm chí ngay cả nói qua cũng không dám nói.

Hắn không dám.

Loại rượu này, loại rượu hạ đẳng nhất này, là loại rượu hắn yêu thích cả đời.

Thích Thiếu Thương uống qua rất nhiều hảo tửu.

Đỗ Khang rượu ngon say lòng, dùng giải ưu sao?

Khuyên quân mua nhiều rượu Trường An, làm từ lúa mạch Nam Thành gặt tiết đầu xuân.

Hảo tửu Nữ Nhi Hồng cất mười tám năm, khi xuất giá làm rượu giao bôi, mộng lung say tình nồng.

Còn có Cúc Hoa Tửu, Tân Phong Tửu, Tang Lạc Tửu, Đồ Tô Tửu.....

Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, sờ sờ kim tôn không đối nguyệt.

(Đời người đắc ý hưởng hết hoan lạc, cũng đừng để vò rượu rỗng dưới trăng)

Hoàng kim bạch bích mãi ca tiểu, nhất túy lụy nguyệt khinh vương hầu.

(Hoàng kim bạc trắng mua nụ cười ca kỹ, say rồi mê trăng khinh vương hầu.)

Nhưng trong ba năm nay, Thích Thiếu Thương dù uống bao nhiêu rượu, đều là rượu chưa say mà người đã say, rượu càng vào tâm càng lo.

Trong kiếp này hắn thích uống nhất loại Pháo Đả Đẳng.

Nhưng Pháo Đả Đẳng không chỉ thuộc về loại người như hắn, còn về loại người như Cố Tích Triều.

Không có Cố Tích Triều cùng đối ẩm, Pháo Đả Đẳng cũng không phải là tuyệt phẩm Pháo Đả Đẳng.

Cho nên một mình Thích Thiếu Thương không dám uống Pháo Đả Đẳng.

Đó là đau.

Chính là hiện tại, lúc này, hiện giờ...

Cố Tích Triều đang ở bên cạnh hắn.

Có thể nào không say, có thể nào không cộng ẩm?

Trượng kiếm hồng trần dĩ thị điên, hữu tửu bình bộ thượng thanh thiên.

(Trượng kiếm hồng trần đã là điên, có bình rượu hướng tới trời cao.)

Du tình hí đấu lộng nhật nguyệt, túy ngoạn vân đoan tiểu nhân gian.

(Sao lạc diễn đấu lộng nhật nguyệt, say ngắm mây trôi cười nhân gian).

Thích Thiếu Thương cười quay đầu lại, “Như vậy, năm lượng bạc.”

Vừa nói, tay như vô ý quơ qua Nghịch Thủy Hàn.

Bảo kiếm boong boong rung động, Cao Kê Tràng nuốt nước miếng, nghèn nghẹn cổ, “Thích Đại Hiệp, Thích Lâu Chúa, mười hai thế nào...”

“Cứ quyết định thế đi.” Thích Thiếu Thương lấy ra mười hai lạng bạc ròng, “Phanh” một tiếng, đặt ở trên bàn.

Khi Cố Tích Triều và Dương Vô Tả rời khỏi Bạch Lâu, mới thấy Thích Thiếu Thương ôm một vò rượu, lòng như lửa đốt mà trở về.

Hắn thậm chí không thèm ngó qua Dương Vô Tả, cầm ngay tay của Cố Tích Triều, “Đệ xem đây là rượu gì?”

Cố Tích Triều nhẹ nhàng ngửi, chỉ mới nghe tiếng rượu trong bình lọc xọc, ánh mắt liền sáng tựa sao, nở nụ cười khuynh thế.

“Pháo Đả Đẳng.”

Ánh trăng đêm đó rất đẹp.

Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều ở trên nóc Thanh Bạch Hồng Hoàng Lâu luận khinh công.

Dùng cùng một bát rượu, uống cùng một chén rượu.

Vẫn là vị nóng như vậy, chua như vậy, vào trong miệng là như thiêu đốt cổ họng, thấu tận tâm can.

Thích Thiếu Thương say, “Tích Triều, Lý Sư Sư cô nương từng chê cười ta. Nàng bảo chúng ta đều ở trong lầu ngắm trăng. Nhưng người biết không, ở đây ngắm trăng không hề rõ.”

“Trong lầu không thấy thì lên nóc nhà là rõ thôi.” Cố Tích Triều cũng say. Sao mà không say được? Sao bỏ được ý say này?

Thích Thiếu Thương cười thập phần khoái hoạt, “Ngã dã bất đẳng thiên tử thuyền, ngã dã bất thượng trường an miên, cô tô thành ngoại nhất mao ốc. Vạn thụ mai hoa nguyệt mãn thiên”. (“Ta cũng không lên thuyền Thiên Tử, ta cũng không ngủ tại Trường An, Cô Tô ngoại thành nhà tranh đó, hưởng thụ Mai hoa, nguyệt khắp trời”)

“Tích Triều, chờ thế cục an bình rồi, đi Tô Châu đi, quê nhà đệ đó.” Thích Thiếu Thương bỗng nhiên an tĩnh lại, nhìn Cố Tích Triều thật sâu.

Mảnh đất Giang Nam ấy có tuyết hoa phong nguyệt tuyệt vị gì?

Là quê hương của người ấy!

Nghe thanh âm của Cố Tích Triều, thực thanh, cũng không lạnh, “Được.”

==

Ghi chú:

- “Bá tửu đối nguyệt ca” của Đường Bá

16. Chương 16: Tình Thoại, Tình Thoại

Đường Môn là một tổ chức tối thần bí.

Nửa chính nửa tà, độc lai độc vãng, nan giải nan phân. (không thể giải thích rõ)

Vương Tiểu Thạch bị Đường Môn khống chế, bắt giam tại tổng đàn Đường Môn.

Thích Thiếu Thương vẫn luôn điều tra tung tích của Vương Tiểu Thạch qua nhiều đường, cả hắc đạo lẫn bạch đạo.

Giờ Thích Thiếu Thương một kiếm giơ cao hướng thanh thiên, nhưng còn thiếu tinh thần hăng hái thưở bần hàn. Địa vị cao rồi ý chí không thẳng nổi hàn vi.

Hắn nhất định phải đem Kim Phong Tế Vũ Lâu trả lại cho Tiểu Thạch.

Thích Thiếu Thương thở dài, “Không biết Tiểu Thạch hiện giờ ra sao.”

Cố Tích Triều cười cười, “Thật là kỳ quái.”

“Kỳ quái cái gì?”

“Hễ cứ là kiếm khách nổi danh đều phải bị Đường Môn bắt đi. Từ Tiêu Thu Thủy, Phương Ca Ngâm, giờ đến Vương Tiểu Thạch.”

“Đại khái thì nữ tử Đường Môn cũng là mỹ nhân.” Thích Thiếu Thương hí mắt, khẽ mỉm cười.

Cố Tích Triều lạnh lùng nói, “Kiểu này chắc chắn sẽ có ngày người bị Đường Môn tóm.”

Thích Thiếu Thương không sợ chết nói, “Đường Phương, Đường Cừ đều là mỹ nhân vang danh võ lâm. Hiện giờ lại có Đường Ngũ tiểu thư Đường Yến, Xà Hạt Mỹ Nhân a...”

Cố Tích Triều bình tĩnh nhìn Thích Thiếu Thương, trong ánh mắt hiện lên một đạo tinh quang khó đoán.

“Thích đại hiệp nhất phái anh hùng khí khái, mỹ nhân rắn rết tự nhiên ái mộ.”

Thích Thiếu Thương biết, Cố Tích Triều tức giận rồi.

Hắn mau mở miệng, “Nhưng ta không thích rắn rết mỹ nhân, người ta thích chính là...”

Mắt trừng lên nhìn Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều lạnh lùng hỏi, “Người thích chính là...?”

“Người ta thích, tâm ngoan thủ lạt, luôn lạnh như băng, còn luôn mắng ta ngu...”

“Thích Thiếu Thương, không phải ta nói người ngu, mà là người đánh chết cũng không khôn lên nổi...” Nói còn chưa dứt, Cố Tích Triều liền đỏ mặt.

Quả nhiên, ánh mắt của Thích Thiếu Thương tràn ngập ý cười, “Cố công tử, người thừa nhận là người.”

Nghiêng đầu quay đi, Cố Tích Triều không nói lời nào.

Thích Thiếu Thương cười vui vẻ, hần nhìn sang bên cạnh. Khóe mắt, đuôi mày của Cố Tích Triều đều thoáng cụp xuống mềm mại.

Cố Tích Triều luôn lạnh như vậy, lạnh hơn người trong đêm đông bội phần.

Hần còn giống một đại điều hung mãnh, hung hăng ngay cả với người nuôi dưỡng cưng chiều mình.

Người thiếu niên dường ư kia, lúc cho phép hùng ưng cất cánh hiên ngang thiên địa, lòng nghĩ gì?

Ứng hướng trời cao, trong chớp mắt khiến hần nghĩ tới Cửu Vạn Phong hùng hực khí thế hướng về bầu trời phía trước.

Hiện giờ, thiếu niên này vẫn là lạnh lùng, trong trẻo như nước, chỉ khi đối mặt hần mới có nét ôn nhu.

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên hiểu được một sự tình.

“Làm thế nào mới có thể giúp đệ cất cánh bay cao?” Hần bỗng nhiên chân thành hỏi Cố Tích Triều.

Vì thế Cố Tích Triều rất cục hiểu vì sao hần dù đã gặp qua không ít người, đi qua không ít con đường, thiên địa đông tây nam bắc, hần đều muốn dây dưa với Thích Thiếu Thương.

Chỉ có Thích Thiếu Thương luôn một lòng phù trợ hần bay cao.

Lần đầu tiên gặp lại, Thích Thiếu Thương trong mắt Cố Tích Triều như đang đứng giữa một trận cuồng phong, hùng tâm vọng ngàn dặm xa.

Hần trọng dụng để mình đảm nhiệm chức Đại Trại Chủ, để mình phù trợ hần bay cao. Hần không để cho mình mai một ở chốn quê mạt nào.

Dù đã phản bội hần, nay gặp lại, hần vẫn bỏ qua tất cả mà phù trợ mình tung bay.

Hần luôn sợ chính mình bay sẽ không đủ cao, không đủ xa.

Vì thế Cố Tích Triều bỗng nhiên giật cổ áo Thích Thiếu Thương, dí hần ngồi xuống cạnh mình, “Cùng

nhau phi sao?”

Thích Thiếu Thương gật gật đầu, ánh mắt to to tròn tròn, má lúm đồng tiền thật sâu nhợt nhạt, “Đó là đương nhiên.”

Cứ thế, hần tiến tới như sắp chiếm lấy đôi môi của Cố Tích Triều, nhưng rốt cục lại chỉ hôn lên thái dương.

“Một năm kia ta làm gãy kiếm của đệ, đoạt Tiểu Phù của đệ, Hồng Lệ đang giữ, nói là một ngày kia muốn dùng chính Tiểu Phù của đệ đoạt mạng đệ.”

Cố Tích Triều khẽ nâng mi, Thích Thiếu Thương biết, đây là nỗi hận của Hồng Lệ, cũng là nợ của Cố Tích Triều.

“Chính là, chúng ta vẫn hòa một cái mệnh —— năm đó ta là người bảo hộ cho đệ, tội của đệ ta phải gánh nửa phần trách nhiệm. Hiện giờ, quan hệ của chúng ta như vậy, ta đương nhiên là cùng đệ liên mệnh đồng lòng.

“Tức Hồng Lệ nếu muốn giết ta, ngươi sẽ làm sao?” Cố Tích Triều vẫn không quay đầu lại, không nhìn Thích Thiếu Thương.

“Chúng ta một người nửa cái mạng để cho nàng giết, còn lại nửa cái mạng, hai người bên nhau, cũng đủ sống hết kiếp này.”

Cố Tích Triều thản nhiên nở nụ cười. Hần quay đầu nhìn Thích Thiếu Thương, “Ta ghi nhớ lời ngươi nói.”

Thích Thiếu Thương cũng cười giống như tiểu hài tử được tặng kẹo bọc đường, “Tự tự vi thực, thương thiên khả chứng.” (Từng chữ là thật, trời cao chứng giám)

Sĩ vi tri kỷ giả tử (kẻ sĩ chết vì tri kỷ), huống chi bọn họ lần đầu tiên gặp mặt đã tâm niệm người kia là tri âm.

“Tích Triều, nhân sinh trăm năm, chỉ cầu mong không phải hối hận, cầu mong gặp được một tri kỷ. Gặp đệ rồi, ta dứt khoát thưởng thức đệ, ta dứt khoát yêu thương đệ. Ta không hối hận.”

Thích Thiếu Thương hối hận rất nhiều chuyện.

Hần hối hận năm đó rời khỏi Phích Lịch Đường, hối hận đã lãng phí thanh xuân của Tức Hồng Lệ, hần thậm chí hối hận đã đi trêu chọc Lý Sư Sư.

Điều hần hối hận cuối cùng tại sao đêm đó không thể giữ Cố Tích Triều lại.

Cố Tích Triều cầm tay hấn. Đây là Cố Tích Triều lần đầu tiên chủ động nắm tay Thích Thiều Thương.

“Ta hối hận lúc trước đã lĩnh nhiệm vụ giết người, lại không hối hận gặp người ta hối hận lúc trước đuổi tận giết tuyệt, lại không hối hận dây dưa không dứt cùng người ta hối hận ta thích Văn Tình mà lại hại nàng vì ta vong mạng, lại không hối hận hiện giờ chính mình đã hối hận. Thích Thiều Thương, có người cùng ta đồng sinh cộng tử, ta không tiếc nuối.”

Cố Tích Triều không phải là kẻ hay bộc lộ tâm tình.

Hấn khinh thường những kẻ giảo ngôn biện hộ.

Nhưng là hấn rất cục hiểu, nếu là yêu đến cực điểm, lại muốn cùng người mình yêu nói những lời này.

Có lẽ lời nói chẳng phải văn chương cảm tú, nhưng nhất định phải nói cho hấn biết.

Tuy rằng biết mặc dù không nói hấn cũng sẽ biết, nhưng vẫn muốn nói với hấn.

Ta chưa bao giờ hối hận đã gặp người, đó là điều dứt khoát nhất kiếp này.

17. Chương 17: Danh Kiếm, Danh Kiếm

Cố Tích Triều đang ngồi trong Tương Tị Tháp nghĩ đường đi nước bước đối phó với Đường Môn.

Đường Môn, nơi sâu hiểm nhất, chỗ cư ngụ của toàn Đường Gia Bảo.

Vương Tiểu Thạch bị giam ở đây.

Phải cứu Vương Tiểu Thạch là tất nhiên, nhưng đầu tiên là cứu thế nào.

Cố Tích Triều đang bàn tính kế hoạch cho chuyện này.

Hấn đang suy tư, hấn đã suy tư vài ngày.

Thích Thiều Thương không ở Kim Phong Tế Vũ Lâu vài ngày nay.

Hôm nay Thích Thiều Thương trở về.

Hắn mang theo một thanh kiếm quay về.

Hắn vào đến Tương Tị Tháp, liền thấy dáng điệu trầm tư của Cố Tích Triều.

Hắn nhẹ nhàng tiến tới, đặt tay lên vai Tích Triều, đưa kiếm cho người kia.

Thích Thiếu Thương luôn muốn tìm tặng Cố Tích Triều một thanh kiếm.

Trên đời này có rất nhiều hảo kiếm, danh kiếm, bảo kiếm.

Thượng cổ có Thừa Ảnh, Thuần Quân, Ngư Tràn, Thái A, còn có Thất Tinh Long Uyên, Hiên Viên Hạ Vũ.

Một hảo kiếm khách, tất nhiên phải có một thanh hảo kiếm.

Mạc quái lâm phong bội trù trưởng, dục tương thư kiếm học tông quân

(Chớ trách gió rừng gây phiền muộn, khát đem thư kiếm học tông quân).

Năm đó văn tài võ lược tông quân giúp nước làm cho con người rạo rực ý chí. Mà Cố Tích Triều, văn võ song toàn, có thể nào không có kiếm?

Kiếm là linh hồn của kiếm khách.

Ngay cả đương thời, cũng có rất nhiều danh kiếm.

Huyết Hà, Văn Lưu, còn có Nghịch Thủy Hàn.

Thích Thiếu Thương suy tư thật lâu, Cố Tích Triều thích dùng loại kiếm như thế nào?

Giang Nam của Cố Tích Triều không phải chỉ có tuyết hoa phong nguyệt, nhi nữ tình trường. Giang Nam của Cố Tích Triều còn có kiếm khí anh hào, long ngâm trường thiên. (kiếm xứng với anh hùng, tráng trí của rồng xứng với trời cao rộng dài)

Thích Thiếu Thương nghe nói qua, ở Gia Hưng có vị Kiếm Sư lừng danh, luyện thành một thanh bảo kiếm lừng danh đương thời.

Thân kiếm màu xanh tựa liễu, hàn quang lạnh thấu xương, danh viết Cửu Vạn Phong.

Chỉ có điều vị Kiếm Sư này tính tình thập phần cổ quái. Dù có đem kim tiền hàng vạn đến, lão nói không bán là nhất quyết không bán.

Lão đặt ra hai điều kiện. Người muốn đoạt kiếm này cần phải làm tròn hai việc.

Đầu tiên, phải đấu tửu lượng với lão.

Sau khi uống rượu thắng lão và làm lão thấy vừa lòng, bảo kiếm có thể mang đi, không lấy một xu.

Nói cách khác, bảo kiếm chỉ tặng người hữu duyên.

Tam Nguyệt Túy của Gia Hưng, thuần khiết nồng đậm, mùi rượu bay ngàn dặm, rượu cực nặng.

Mà vị lão sư này thích uống nhất Nguyệt Tam Túy, mà tửu lượng cũng kinh hồn táng đảm.

Xưa nay không biết bao người vì bảo kiếm mà đến hầu rượu Kiếm Sư, nhưng người có thể trụ được với lão thì chẳng có mấy.

Mà những kẻ trụ được thì lại không hợp ý lão.

Kiếm tặng người hữu duyên, kiếm của Kiếm Sư nhiều năm như vậy lại không tìm được người nào hữu duyên cả.

Thừa lúc Cửu Vạn Phong còn có thể lộng trời cao, cần hào khí của đại bàng, sự lợi hại của hùng ưng.

Kiếm Sư luôn luôn chờ đợi người này.

Đến khi Thích Thiệu Thương xuất hiện.

Hắn cùng với Kiếm Sư đấu rượu ba ngày hai đêm, rốt cục Kiếm Sư say mềm, quên cả kiếm trời kiếm đất.

Trong lúc hầu rượu, Kiếm Sư muốn Thích Thiệu Thương kể một điển tích cho nghe. Nếu kể hay thì kiếm có thể mang về, dở thì đừng hòng lấy đi.

Thích Thiệu Thương liền kể, mà còn giảng giải chân thực, tận tình.

Núi đó, dòng nước đó, biên quan đó.

Tri âm tri kỷ, long ngâm thanh phong, đối rượu đàn ca. (rõng là anh Thích, thanh phong là hình ảnh thanh sam ẩn của anh Cố)

Đường ngàn dặm, gió ngàn dặm, đại hiệp cùng thư sinh đấu đến long trời lở đất, một trong hai kẻ không nhìn thấy bên kia chết, tuyệt không cam lòng.

Hiện giờ hối hận, hiện giờ dứt khoát, chẳng ai quên được người kia, vì thế ước định yêu nhau —— cùng chung một sinh mạng, đồng mệnh tương liên.

Tình mới còn chưa hưởng được lạc thú mà lòng đã canh cánh nỗi phụ bạc người xưa. (Chị Tứ)

May mà cuộc đời này cùng dắt tay nhau, cả hai bên cùng là nguyện ý chung lòng.

Chuyện xưa kể xong thì mắt Kiếm Sư cũng đã nhắm lệ.

Vì thế Thích Thiếu Thương biết, mỗi người đều có một thời nông nổi trẻ dại.

Không ít anh hùng hiệp khách lừng danh giang hồ, kết cục cả danh lẫn mạng bị gió thổi bật đi, nhưng “Tình” một chữ lại vĩnh viễn không gió nào thổi tan, không thể tách rời được, không thể phá hủy nổi.

Nguyện làm kiếp đại bàng, nâng cánh vượt trời cao.

Chí hướng vĩ đại ấy sẽ có ngày bay thẳng lên mây cao, bao trùm biển cả.

Cửu Vạn Phong thượng thanh thiên, phủ mây cao—— cũng muốn được cùng sóng vai, một bước không rời

Cuối cùng, Thích Thiếu Thương đã đoạt được Cửu Vạn Phong.

Cố Tích Triều nhìn chăm chăm thanh bảo kiếm. Thanh bảo kiếm mà Thích Thiếu Thương vì hắn đoạt lấy.

Cửu Vạn Phong.

Thích Thiếu Thương hiểu rõ Cố Tích Triều hơn chính Cố Tích Triều—— Cửu Vạn Phong mới là thần uy khí khái của hắn.

Nghịch thủy hành châu ý hưng hàn, vân hải lãng thâm cửu vạn phong.

(Hứng thú đi ngược dòng băng giá, lạc bước ngập biển chín tầng mây).

Hắn cầm lấy thanh kiếm ánh xanh, hàn khí bức người. Bọn họ giống như bằng hữu chí cốt lâu năm. Thanh kiếm này đúng là nên thuộc về hắn.

Cố Tích Triều cười khoái hoạt —— Thích Thiếu Thương luôn làm cho hắn thấy sáng khoái.

Ở bên cạnh hắn, là ấm áp.

Cố Tích Triều thiếu nhất, chính là hơi ấm.

Cho nên hắn sợ lạnh.

Ở bên Thích Thiếu Thương, trời giá rét đông lạnh cũng ấm áp tựa tiết xuân.

Kề môi bên tai hắn, Cố Tích Triều thì thào, giống như độc thoại, nhưng là nói cho hắn nghe.

“Người ấm như vậy, làm sao ta dứt ra nổi?”

Vì thế Thích Thiếu Thương ôm lấy hắn, hôn lên lông mi Cố Tích Triều.

“Vĩnh viễn không được rời xa ta, ta cho đệ hơi ấm cả đời này.”

Ngày đó, Cố Tích Triều lần đầu tiên biết, thân xác có thể cận kề hơn tâm, tâm so với thân thể lại có phần hòa quyện hơn. Tuy vậy, vĩnh viễn không thể viên mãn bằng hai người tâm xác hợp nhất.

Phải yêu một người nhiều đến thế nào thì mới cảm nhận được giữa mình và người đó không còn khoảng cách, không còn khe hở, dấu là chỉ qua một cái ôm đơn thuần?

Cố Tích Triều chưa bao giờ cảm nhận được, đêm nay hắn đã biết.

Hắn cũng biết được, Thích Thiếu Thương là kiếp số của hắn, mà hắn, cũng là kiếp số của Thích Thiếu Thương.

18. Chương 18: Tín Nhiệm, Tín Nhiệm

Cung Châu nhiều núi, lắm sông, gập ghềnh và quanh năm ướt át.

Cũng bởi thế, nữ nhân chốn Cung Châu đa số là mỹ nhân.

Đường Gia Bảo tại Cung Châu.

Thích Thiếu Thương ở trước mặt huynh đệ Kim Phong Tế Vũ Lâu lập lời thề —— không phá được ải Đường Môn tuyệt không quay về.

Không cứu Vương Tiểu Thạch ra, không trở về Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Thích Thiếu Thương dám thề, là bởi vì hấn tin tưởng thực lực của Cố Tích Triều.

Tuy rằng Cố Tích Triều đã nói rõ với hấn, “Ta cũng không nắm chắc mười phần.”

Thích Thiếu Thương lại chỉ hỏi một câu, “Lần này là chiến hay hòa?”

Cố Tích Triều lật qua tư liệu về Đường Môn, nhẹ nhàng nói, “Lấy hòa là chủ trương, hòa không xong mới phải chiến.”

Thích Thiếu Thương thậm chí không thềm hỏi Cố Tích Triều có mưu tính gì, mỗi một bước đi thế nào, đi không xong thì rút lui ra sao đây.

Hấn không hỏi, hấn tin Tích Triều.

Dương Vô Tà tọa trấn kinh sư, Cố Tích Triều muốn bốn đội nhân mã, tất cả gồm 20 người, tính cả người trong lẫn ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Trừ lần đó ra, hấn chỉ cần Phương Hận Thiếu và Trương Thán.

Bọn họ đều là huynh đệ vào sinh ra tử cùng Vương Tiểu Thạch.

Đã trải qua ngàn đó chiến sự, bọn họ nguyện cùng Vương Tiểu Thạch đồng sinh đồng tử.

Thích Thiếu Thương trước lúc xuất phát lại canh cánh nỗi lo.

Hấn lo lắng tình hình của Cố Tích Triều và an nguy dọc đường của tình nhân.

Cố Tích Triều được thiên tử đặc xá tội, thiên hạ lập tức loan tin, ai ai cũng biết. Trên giang hồ, người mang thâm thù đại hận với hấn lập thệ muốn lấy mạng ma đầu, báo thù rửa hận năm xưa.

Nhưng Cố Tích Triều lại đang ở trong Kim Phong Tế Vũ Lâu. Hắn không phải có thâm thù đại hận với Thích Thiếu Thương sao?

Vì thế trận đấu giữa hai kẻ thù không đội trời chung, Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều đã được thủ hạ của Thái Kinh ở kinh thành truyền khắp nơi. Giờ quan hệ giữa Thích Cố còn ai dưới chân thiên tử là không hay biết?

Thích Thiếu Thương đối với kẻ thù còn chiếu cố? Hắn nghĩ cái gì? Hắn không nghĩ huynh đệ hắn năm đó liều mình bỏ mạng sẽ oán hận sao?

Cố Tích Triều ít ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Cho nên hắn ít biết tin đồn, loạn ngôn ác ngữ đã truyền khắp giang hồ.

Hắn không biết Thích Thiếu Thương đã làm gì.

Thích Thiếu Thương gạt hắn, hơn nữa ra lệnh cho thuộc hạ trong Kim Phong Tế Vũ Lâu không được nói lại với Cố Tích Triều.

Thích Thiếu Thương cùng Đại Đường Chủ của Lục Phân Bán Đường, Chu Hình Tổng của Hình Bộ, Đại Bộ Đầu của Lục Phiên Môn, còn có Thần Thông Hầu Phương Ứng Khán ở Tam Hợp Lâu uống rượu.

Chính là Cố Tích Triều chèn “Cơ hồ” không ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Cơ hồ, cũng không phải hoàn toàn.

Cố Tích Triều đi ra ngoài một lần. Hắn đi bái phỏng một người.

Hắn vừa ra khỏi cửa, liền bị lời nhảm của cả thành Biện Lương đập thẳng vào tai.

Người hắn muốn bái phỏng đã kể lại cho hắn toàn bộ sự tình.

Cho nên hắn biết Thích Thiếu Thương đã một lần ở Tam Hợp Lâu kia bày tiệc rượu.

Thích Thiếu Thương mời toàn những nhân vật trọng yếu cốt cán không chỉ ở thành Biện Lương mà còn ở cả kinh thành đến uống rượu. Trước sau, hắn nói hai câu nhập thần nhập cốt.

Câu đầu tiên là, Cố Tích Triều, có ta bảo hộ!

Những lời này vừa thốt ra, những người khác tự nhiên liền hiểu được.

Nếu có người muốn tìm Cố Tích Triều gây phiền toái, chính là kết địch cùng Thích Thiếu Thương, chính là kết địch cùng Kim Phong Tế Vũ Lâu, chính là cùng Phát Mộng Nhị Đẳng kết địch, chính là cùng Liên Vân Trại kết địch, thậm chí cùng Lục Phiến Môn, Hủy Nặc Thành, Hách Liên Tướng Quân Phủ kết địch.

Bọn họ đều là huynh đệ và bằng hữu của Thích Thiếu Thương. Bọn họ bảo hộ Thích Thiếu Thương, Thích Thiếu Thương bảo vệ Cố Tích Triều.

Tuy rằng trong số bọn họ có người hận Cố Tích Triều thấu xương, nhưng tất cả đều tin tưởng Thích Thiếu Thương vô điều kiện.

Thích Thiếu Thương dùng thân mình và uy tín của huynh đệ để bảo đảm cho Cố Tích Triều.

Thích Thiếu Thương nói câu thứ hai, Cố Tích Triều có tài khuynh đảo thiên hạ, nếu dẫn theo chính đạo sẽ có thể tạo phúc cho bá tánh. Hiện giờ hấn một lòng cứu người, vì sao còn muốn đẩy vào chỗ chết?

Câu nói thứ hai này đưa ra lý do tại sao Thích Thiếu Thương muốn bảo hộ Cố Tích Triều.

Nhưng sau đó, có người hỏi hấn 2 vấn đề.

Vấn đề thứ nhất là, “Huynh dựa vào cái gì tin tưởng hấn thật tâm hướng thiện? Dù sao thì vết xe đổ kia cũng dạy cho bất cứ ai một trận nhớ đời. Thích Lâu Chúa một lần bị rấn cắn đào vong ngàn dặm, nay lại mở cửa mời rấn vào cắn lần hai, đúng là gan hùm mật gấu.”

Đây là câu hỏi của Địch Phi Kinh.

Địch Phi Kinh vẫn cúi đầu, “Đê Thủ Thần Long” vừa mỉm cười vừa hỏi. (Đê Thủ Thần Long là rồng thần cúi đầu nhé)))

Thích Thiếu Thương uống một hớp rượu, thản nhiên mỉm cười, “Dựa vào cái gì? Tâm lòng của ta và trái tim của hấn, giờ đã hòa làm một”

Địch Phi Kinh không hỏi gì thêm nữa. Hấn cúi đầu thật thấp, khóe miệng nhếch lên ý cười khinh mạn.

Tin đồn vô căn cứ, không phải không có nguyên do. Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều, các người còn phải nói thẳng toẹt ra à?

Chỉ thiếu chút nữa là “vĩnh kết đồng tâm” — Địch Phi Kinh rất muốn cười to.

Sau đó có người hỏi vấn đề thứ hai.

“Cổ Tích Triều trước mắc nợ Hạ Lỗi, Lôi gia trang, Thần Uy Tiêu Cục, còn có Liên Vân Trại của huynh, Hủy Nặc Thành của Tứ Hồng Lệ, huynh muốn tất cả bọn họ uống mạng sao? Người hiện giờ còn không vì bọn họ báo thù rửa hận, còn muốn bắt bọn họ cùng người bảo vệ cho tên ma đầu kia, huynh đang làm cái quái gì?”

Hỏi vấn đề này, không phải là người đang ngồi, là một kẻ đang đứng. Nhâm Lao đứng sau Phương Ứng Khán mà chậm rãi thông thả nói ra từng chữ một..

Thích Thiều Thương trầm mặc thật lâu, nhưng vẫn thật kiên định mà nói, “Tha nhân chi kiếm (lấy tha thứ làm kiếm), là thần binh, ta nguyện ý cho hần cơ hội cứu nhân chuộc tội. Ta cùng hần cùng nhau chuộc tội, ta cùng hần cùng đi chuộc tội.”

Hần không đợi người khác hỏi lại vấn đề, cướp lời nói tiếp.

“Từ nay về sau, Cổ Tích Triều cứu người chuộc tội. Nếu hần lại theo tà đạo, ta sẽ cùng hần lấy cái chết để đền ân tạ tội với thiên hạ.”

19. Chương 19: Tri Âm, Tri Âm

Lần này, từng chữ từng từ, Thích Thiều Thương vừa gần ra, vừa nhìn thẳng vào Phương Ứng Khán.

Quý giới công tử thân nhiên cười, nụ cười vạn phần anh tuấn.

Hần gật gật đầu với Thích Thiều Thương, “Ta đã hiểu rõ, sẽ về truyền đạt lại với Thái Sư.”

Bỗng nhiên, Nhâm Oán bên cạnh hần cũng xen miệng vào.

Mỗi lần Nhâm Oán nói chuyện đều là nhỏ nhẹ thều thào, giống như xử nữ e thẹn chưa biết về nhà chồng là cái gì.

Ánh mắt của hần nhẹ nhàng ôn nhu, làn da trắng nõn, thậm chí còn điểm hồng vì thẹn thùng

Hần nói rất đúng, “Thích Lâu Chúa không sợ lại bị lừa. Nếu có ngày đó ta cũng sẽ không xử Thích Lâu Chúa mà sẽ tận lực của Hình Bộ giúp đỡ bắt người. Ta hiểu Thích Lâu Chúa là bậc anh hùng khí khái thế nào.”

Nhâm Oán từng đem con gái của Hoa Đăng Hoa Khô Phát là Hoa Tình Châu lột da tươi sống——bề ngoài hấn ngượng ngùng nhi nữ như vậy nhưng tâm can quả là hung tàn biến thái.

Phương Ứng Khán quay đầu lại liếc Nhâm Oán một phát. Ánh mắt kia làm cho trái tim Nhâm Oán run lên một chút.

“Ta cho phép người nói chuyện sao?”

Vì thế Nhâm Oán liền câm miệng —— ánh mắt của Phương Ứng Khán làm hấn sợ hãi.

Nhâm Oán cực kỳ bi thảm, dĩ nhiên phải sợ ánh mắt của Phương Ứng Khán.

Nhưng Thích Thiệu Thương sắc mặt vẫn bình thản như trước, hướng đúng Nhâm Oán nói, “Không có một ngày như vậy đâu.”

Trong nháy mắt đó nét mặt Phương Ứng Khán cũng có chút biến sắc. Hấn chưa bao giờ nếm qua thứ dư vị tin tưởng người khác, càng không thể có thể giống Thích Thiệu Thương, tín nhiệm Cố Tích Triều như vậy.

Cho nên hấn nhẹ nhàng nói, “Hy vọng như thế.”

Một câu kia, Phương Ứng Khán biết, lúc hấn nói lời này, đích thị là thật tâm.

Đây là lời nói của Thích Thiệu Thương tại Tam Hợp nói với toàn quần hào trấn tại kinh sư.

Hấn lấy chính mình bảo hộ Cố Tích Triều.

Phải tin tưởng chắc nịch cỡ nào, mới dám lấy mệnh ước hẹn.

Cố Tích Triều nghe lại những lời này khi hấn đang ở Huân Hương Các.

Nói lại với hấn những lời này chính là Lý Sư Sư.

Nàng đoan trang im lặng nhìn Cố Tích Triều, muốn phát hiện những biến hóa sắc diện của hấn

Nhưng Cố Tích Triều không có biểu tình gì.

Lý Sư Sư bỗng nhiên nói, “Ta nghĩ thật lâu, nghĩ đến rất nhiều người, nhưng không bao giờ tưởng tượng đến. Hiện giờ ta rốt cục biết, thì ra cũng không phải là nữ nhân.”

Cố Tích Triều ngẩng đầu lên nhìn nàng nghi hoặc.

Lý Sư Sư âm thầm cười, “Trong lúc say rượu Thích Thiều Thương, miệng gọi tên một người, là tên ngươi.”

Ngừng lại một chút, nàng lặp lại một lần, “Vẫn là ngươi.”

Cố Tích Triều đi Huân Hương Các bái phỏng Lý Sư Sư, nghe thực bất khả tư nghị. (không thể hiểu nổi)

Cố Tích Triều tất nhiên không phải đi đàm đạo hay trêu hoa ghẹo nguyệt gì.

Hắn đến để hỏi vài vấn đề. Hắn có vấn đề muốn thỉnh giáo Lý Sư Sư.

Cố Tích Triều hiểu được rất nhiều, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý.

Chính là hắn không hiểu một chuyện —— là tâm can nữ nhân.

Hắn đã vì Văn Tình làm bánh đậu xanh, vì bức tranh của Anh Lục Hà mà nhượng mi một lần.

Hắn rất ít tiếp xúc với nữ nhân.

Cho nên vấn đề có liên quan đến nữ nhân, hắn phải đi thỉnh giáo nữ nhân chứ.

Hắn liền nghĩ tới một người, một nữ tử không những hiểu được nam nhân mà còn thông hiểu nữ nhân.

Hắn liền tới thỉnh giáo Lý Sư Sư.

Nhưng thật không ngờ, Lý Sư Sư lại nói những lời này với hắn, lại kể chuyện của Thích Thiều Thương cho hắn nghe.

“Vết thương trong lòng huynh ấy, tri âm không nói ra được, dĩ nhiên là ngươi.”

Bất tích ca giả khổ, dẫn thương tri âm hi.

(Không tiếc người ca khổ, nhưng thương tri âm chờ)

Lý Sư Sư cũng rất muốn tìm một tri âm.

Chính là khi nàng tìm được rồi, cũng là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Thích Thiếu Thương làm cho nàng ngay cả nói ra cũng không thể.

Dục thủ minh cầm đàn, hận vô tri âm thưởng (Cầm đàn dạo mấy cung thương

Buồn ta không bạn tri âm thưởng cùng)—— đây là bi ai đến nhường nào?

Lý Sư Sư cũng không rõ được tâm tình của chính mình.

Người làm cho người mình thích ngày đêm tưởng nhớ lại đang đứng ngay trước mặt mình.

Là một nam tử, là một nam tử tuyệt mỹ làm cho người ta hận không thể vượt qua nổi.

Nhân sinh tràn ngập những mối nhân duyên nực cười.

Nàng chưa bao giờ coi Thích Thiếu Thương dưới mức ân nhân —— nên muốn quên càng đau, cái giá phải trả cho ngưỡng vọng càng lớn.

Đau quá mức.

“Cố Tích Triều, ta thật sự không rõ.”

Kỳ thật một khắc kia Cố Tích Triều không nghĩ được gì, hấn cơ hồ ngây dại.

Hấn không biết Thích Thiếu Thương thân nhiên đem cả sinh mạng đặt vào tay mình như vậy.

“Cố Tích Triều, vì sao huynh ấy vẫn tin tưởng người như vậy?”

Lời nói của Lý Sư Sư đột nhiên làm hấn sực tỉnh.

Hấn lắng lắng nở nụ cười. Lý Sư Sư cảm thấy được, đây là nụ cười xuất phát từ tâm can của Cố Tích Triều.

Hấn thành thật trả lời vấn đề của Lý Sư Sư.

“Bởi vì một lần này, ta thực sự đáng tin tưởng.”

Trái tim Lý Sư Sư ngay trong khoảnh khắc này, hoàn toàn đã chết.

Tâm tự thành tro.

Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều, đây là loại tình cảm gì?

Nàng hoàn toàn không thể lý giải được. Nàng cũng không muốn lý giải.

Vì thế nàng chuyển đề tài, “Người đến tìm ta làm gì?”

Cố Tích Triều hơi hơi nghiêng đầu, “Có mấy vấn đề, muốn thỉnh giáo Lý cô nương một chút.”

“Về cái gì?”

“Về nữ nhân.”

“A? Người hỏi đi.”

“Một nữ nhân xinh đẹp thường để ý cái gì nhất?”

“Tất nhiên là dung mạo khuynh quốc khuynh thành của nàng.”

“Thế một nữ nhân tâm như rắn rết để ý cái gì nhất?”

“Để bụng chuyện nữ nhân khác đẹp hơn mình.”

“Thế cách tốt nhất để đối phó với một nữ nhân dung mạo tuyệt mỹ, tâm như rắn rết là gì?”

“Nói có người đẹp hơn nàng vạn phần.”

“Thế có biện pháp nào lợi hại hơn không?”

“Tìm ra nam nhân mà nàng tơ tưởng, sau đó lập kế cho chàng ta thích nữ nhân khác. Hơn nữa làm cho nam nhân kia chính miệng nói với nàng, nàng không đẹp bằng nữ nhân kia.”

Cố Tích Triều gật gật đầu, “Ta hiểu được.”

Hắn chấp tay, “Cám ơn Lý cô nương chỉ giáo. Thật không nghĩ đến, thì ra, cô nương cũng không hề nhu nhược như mấy lời lưu truyền phổ chợ.”

“Có thể làm được nữ tử danh xưng đầu bảng, cũng không thể là hạng nhu nhược. Giang hồ không tin nước mắt.”

Cố Tích Triều gật gật đầu, “Tại hạ cáo từ.”

Lý Sư Sư lẳng lẳng nhìn bóng dáng hắn rời đi. Đúng lúc Cố Tích Triều sắp sửa bước ra khỏi tiền môn của Huân Hương Các, nàng bỗng nhiên nói, “Cố Tích Triều, ngươi không phải là hạng người nói thật dễ dàng như thế.”

Thân ảnh dừng lại một chút, Cố Tích Triều không quay đầu lại, gần từng tiếng kiên định mà nói, “Kia phải xem đối với ai. Những người khác đều không xứng.”

Bạch thủ tầm nhân tu vấn kế, thanh vân hà lộ mịch tri âm.

(Đầu bạc tìm người hỏi kế sách, (người) thanh cao tìm đường kiếm tri âm.)

Không phải ai khác, chính là hắn.

==

Ghi chú:

Hai câu thơ “Dục thủ minh cảm đạm, hận vô tri âm thưởng” là lấy từ bài dưới đây của Mạnh Hạo Nhiên

Hạ nhật nam đình hoài tân đại Đêm hè nhớ bạn

Sơn quang hốt tây lạc

Trì nguyệt tiệp đông thượng

Tán phát thừa dạ lương

Khai hiên ngoạ nhàn sửng

Hà phong tổng hương khí

Trúc lộ trích thanh hưởng

Dục thủ minh cầm đàn

Hận vô tri âm thưởng

Cảm thử hoài cố nhân

Trung tiêu lao mộng tưởng

Mạnh Hạo Nhiên

Ráng chiều vừa khuất núi xa

Hương đêm dịu lướt mặt hồ trăng lên

Gió mơn man mái tóc huyền

Bên hiên gió mát một thềm đầy trăng

Gió đưa thơm ngát hương sen

Sương khuya thánh thót rơi miền trúc lâm

Cầm đàn dạo mấy cung thương

Buồn ta không bạn tri âm thưởng cùng ...

Cố nhân cách biệt muôn trùng

Chợt về lay động giấc nồng nửa đêm

Bản dịch của Quỳnh Chi

20. Chương 20: Minh Ước, Minh Ước

Trên đường tới Đường Môn, Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều ngồi ở xe ngựa sau cùng của đoàn.

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên nói, “Năm đó đại hiệp Tiêu Thu Thủy kết nghĩa tại Thần Châu, vì một bài thơ xưng tụng đầu bảng, có thể vượt qua ngàn dặm mà để chính mắt được thấy đề tự, thật quá dũng cảm đi.”

Cố Tích Triều quay đầu lại nhìn hấn, “Hấn là đại hiệp, huynh cũng là đại hiệp, nhưng không phải loại đại hiệp giống nhau, không đi chung đường.”

Thích Thiếu Thương cẩn thận suy tư, trong tâm hiểu rõ, “Hấn là đại hiệp chân chính, còn ta không phải.”

Đại hiệp chân chính là kẻ trượng nghĩa, ý chí bao trùm thiên hạ, lấy quốc vi gia. Tiêu Thu Thủy trấn biên quan kháng địch, buông tha nữ tì tình trường, chỉ vì quốc gia.

Thích Thiếu Thương tuy rằng cũng được tụng xưng đại hiệp, nhưng cuối cùng không thể đem trăm năm đời hấn phục vụ thiên hạ. Năm tháng của hấn cuối cùng dành hết cho một người, là Cố Tích Triều.

“Ta thấy hổ thẹn, thẹn với người trong thiên hạ.” Thích Thiếu Thương thở dài thật náo nề.

“Huynh không cần nói như vậy, huynh đã làm được quá nhiều. Huynh không cần làm người khác, chỉ cần làm Thích Thiếu Thương là tốt rồi.” Cố Tích Triều nhẹ nhàng nhẹ nhàng đỡ lấy bả vai của hấn.

Bốn mắt nhìn nhau chính là tình. Hấn là Thích Thiếu Thương, hấn là Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều lúc trên lưng ngựa, cực kỳ hăng hái. Trên lưng ngựa hấn là một anh hùng.

Triều đăng kiếm các vân tùy mã, dạ độ ba giang vũ tấy binh

(Ánh nắng ban mai phủ lên lâu kiếm, mây dôi theo bóng ngựa, đêm vượt sông Ba mưa như tắm cả đoàn quân)

Tài ba của hấn, khí khái của hấn, hùng tài vĩ lược của hấn, một khi tay kiếm đã vung lên, chí khí nam nhi liền cất cánh.

Cho nên Thích Thiếu Thương liền hiểu được, long giam dưới huyết, không phải chỉ vây mình Thích Thiếu Thương, mà còn vây khốn Cố Tích Triều.

Hấn thực muốn nói vài câu. Hấn muốn hỏi Cố Tích Triều thích cuộc sống thế nào.

Hắn vừa định hỏi, Cố Tích Triều đã hỏi trước.

“Huynh giao mạng cho ta dễ dàng thế sao?”

Thích Thiếu Thương biết, Cố Tích Triều nghe được lời đồn rồi, biết tổng hắn đã làm gì

Hắn thản nhiên cười, “Mạng của ta là của đệ, mạng của đệ là của ta.”

“Huynh không sợ ta lại sai lần nữa?”

“Không sợ.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì đệ nhất định sẽ không sai.”

“Làm sao huynh biết ta sẽ không sai!” Cố Tích Triều bỗng nhiên kích động, ánh mắt sáng quắc lên nhìn Thích Thiếu Thương.

“Bởi vì hiện giờ không chỉ có trong ánh mắt, mà cả trong lòng đệ, tất cả đều là ta.”

Năm đó Cố Tích Triều hận chính là hắn, trong mắt chỉ có hắn.

Hiện giờ Cố Tích Triều yêu chính là hắn, trong mắt có hắn, trong lòng cũng có hắn.

Thích Thiếu Thương có lẽ nào không hiểu?

Cố Tích Triều hừ một tiếng lãnh đạm, lại hung hăng cắn môi mình tóa máu.

Thích Thiếu Thương giật mình, muốn ngăn hắn lại, nhưng trong chớp mắt đã nếm được vị huyết đậm trong miệng.

Giờ khắc này sắc trời bắt đầu dần dần âm u, đoàn ngựa đã qua trấn Trần Yên.

Tâm trí như đã thăng thiên, Thích Thiếu Thương được Cố Tích Triều lần đầu tiên chủ động hôn.

Nụ hôn này mang theo huyết vị.

Thích Thiếu Thương có điểm quay cuồng hỗn loạn.

“Thích Thiếu Thương, ta lấy máu này thề, ta bất phản bất ly (không phản bội, không ly biệt), thề sẽ quyết làm mọi chuyện để huynh an tâm đặt mệnh vào tay ta.”

Vương Tiểu Thạch bị Đường Môn bắt đi, Ôn Nhu cũng đồng thời mất tích.

Ôn Nhu trong lúc nóng giận rời bỏ Vương Tiểu Thạch, hại Vương Tiểu Thạch bị Đường Môn khống chế.

Phải cứu, liền biết được là ai của Đường Môn đã ra tay, bắt giam trong tay ai.

Đúng bệnh mà hốt thuốc.

Có lẽ này hết thấy đều quay quanh thế “chiến”.

Mà Cố Tích Triều không nghĩ đến chuyện khuynh đảo Đường Môn—— ám khí và độc dược không đếm xuể, nhân lực bất định.

Ngàn vạn lần đừng trêu chọc đệ tử Đường Môn—— lời giáo huấn đã nghe quá nhiều lần.

Những lời giáo huấn đổi lại bằng xương máu.

Mỗi người của Đường Môn đều không dễ chọc —— đường đường chính chính mà đánh không lại, có thể phóng ám khí.

Trên ám khí tẩm kịch độc

Cho nên Cố Tích Triều muốn “Hòa”.

Bạch Lâu của Kim Phong Tế Vũ Lâu đã phải tổ chức nghiên cứu rõ ràng từng người của Đường Môn, sở yêu sở ghét, sở trường sở đoản.

Trong khoảng thời gian này Kim Phong Tế Vũ Lâu điều tra được, kẻ bắt Vương Tiểu Thạch là “Xuyên trung nhị hùng” của Đường Môn Đường Nhất Đa, Đường Nhất Thiếu

Mà bọn họ phụng mệnh hành động.

Phụng mệnh ai?

Không phải Đường lão thái phó, không phải Đường Đại lão gia, Đường Nhị tiên sinh, cũng không phải.

Bọn họ phụng mệnh Đường Ngũ tiểu thư Đường Yến.

Đường Yến ở trên giang hồ được xưng danh là Xà Hạt Mỹ Nhân (mỹ nhân rắn rết), dung mạo khuynh thành, tâm địa rắn rết.

Có lẽ có người yêu ngay được loại nữ nhân như thế—— đủ ngoan, đủ tuyệt, đủ để khiêu khích dục vọng, trí chinh phục của nam nhân.

Kẻ thích Đường Ngũ tiểu thư nhiều không đếm xuể. Trong đó người có danh vọng, địa vị không phải là ít.

Đường Yến lại chỉ yêu một người, cũng chỉ hận một người.

Nàng yêu, nàng hận, chỉ là một người này thôi.

21. Chương 21: Sóng Vai, Sóng Vai

Nguyên nhân mà Đường Yến bắt giam Vương Tiểu Thạch, sau này Kim Phong Tế Vũ Lâu tìm hiểu được, là do Ôn Nhu đã chọc giận nàng.

Ôn Nhu luôn dính vào mấy chuyện thị phi.

Ôn Nhu luôn không ngừng tìm phiền toái.

Nhưng không may, lần này người nàng trêu ngươi là Đường Yến.

Ôn Nhu cũng thiếu hiểu biết, cãi nhau với Vương Tiểu Thạch, nổi cơn nóng giận mà rời xa hắn.

Lúc Đường Yến tìm Ôn Nhu trả thù, tạo xong mê được, đến khách *** lại chỉ thấy một mình Vương Tiểu Thạch.

Đường Yến nhìn qua Vương Tiểu Thạch, nét mặt liền biến đổi.

Nàng thậm chí quên mất mục tiêu lần này là đến giết Ôn Nhu.

Nàng lại chăm chăm nhìn Vương Tiểu Thạch.

“Xuyên Tây Nhị Hùng” Đường Nhất Thiểu, Đường Nhất Đa biết nàng lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy qua biểu tình này của Đường Yến.

Bọn họ hỏi “giết hấn à?”

Nhưng Đường Yến không Vương Tiểu Thạch.

Sau đó, tiểu nhị của khách *** thấy một đoàn hai nam một nữ mang Vương Tiểu Thạch đi.

Cố Tích Triều suy tư thật lâu.

Hắn rất cục cựa nghĩ thông suốt.

Vết sẹo của Đường Yến là Văn Hoa Công Tử.

Chẳng mấy người gặp qua Văn Hoa Công Tử.

Nhưng Đường Yến từng là tình nhân của chàng.

Cho nên, nam nhân mà làm cho Đường Yến vừa liếc mắt đã sưng sốt, đại khái chỉ có hai loại người.

Văn Hoa Công Tử và người giống Văn Hoa Công Tử.

Có lẽ Vương Tiểu Thạch và Văn Hoa Công Tử quá giống nhau.

Cho nên Cố Tích Triều đoán, chính nguyên nhân này đã khiến Đường Yến bắt nhốt Vương Tiểu Thạch, giữ bên cạnh mình.

Từ khi bắt được Vương Tiểu Thạch, Đường Yến chưa rời nửa bước khỏi cửa Đường Gia Bảo.

Phải cứu Vương Tiểu Thạch, phải tìm được nhược điểm của Đường Yến.

Nhược điểm của Đường Yến là Văn Hoa Công Tử.

Nữ nhân đã lâm cảnh điên loạn, sẽ không thấy rõ được sự thật.

Các nàng chỉ thấy được việc các nàng muốn thấy.

Cố Tích Triều lại suy tư, hần nhú nhú mày.

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên xoa mi hần.

“Để ta vuốt phẳng cho.” Thích Thiếu Thương thản nhiên nói.

Hàng mi này lúc u sầu hay đau xót, hãy để ta vuốt phẳng.

Cố Tích Triều nở nụ cười, nhắm mắt lại.

Hần cảm nhận được bàn tay phải chai sạn của Thích Thiếu Thương cọ vào làn da mình, có được cảm xúc kỳ lạ.

Hần bỗng nhiên có loại cảm giác kỳ quái. Có lẽ như vậy thì ưu sầu phiền muộn của mình thực sự tan thành mây khói.

“Một đường phong trần, đệ chịu được sao?” Thích Thiếu Thương không khỏi lo lắng.

“Ba năm đào vong ta còn chịu được, gần đây đã là gì.”

Thích Thiếu Thương có chút khó chịu. Ba năm đào vong thực sự khổ sở nhường nào?

Chính mình cũng từng trốn chạy, ném cái loại tư vị ngày đêm dày vò của nó.

Tự lo đói khát, tự quản ấm lạnh.

“Chịu khổ chẳng sao. Huynh chịu được thì ta sợ gì. Ta chỉ không chịu nổi một ngày nào đó, huynh không còn bên ta. Thề có trời là lúc đó ta muốn cùng huynh thiên lý đại chiến lần nữa.”

Năm thứ nhất, Cố Tích Triều hận Thích Thiếu Thương đến tận xương tủy.

Năm thứ hai, hần phát hiện mình tưởng nhớ người kia đến dị thường.

Năm thứ ba, hần nghĩ hần sắp phát điên. Từ tỉnh đến mộng đều là hình bóng kẻ đáng ra phải hận.

Cho nên hắn phải về Biện Lương. Vương Tiểu Thạch nhớ Ôn Nhu, cho nên đã trở lại, bị bắt tới Đường Môn.

Hắn nhớ Thích Thiếu Thương, hắn đã trở lại. Thích Thiếu Thương đã mong nhớ hắn rồi.

Bọn họ kỳ thật vẫn chưa bỏ qua.

Bọn họ kỳ thật đều thực may mắn.

Thích Thiếu Thương luôn luôn đứng ở đó, không rời đi, thậm chí vị trí không sai một bước.

Cho nên Cố Tích Triều vô luận đi tới nơi nào, chỉ cần vừa quay đầu lại —— có thể thấy, Thích Thiếu Thương vẫn đứng nơi đó.

Năm đó hắn ở Kỳ Đình tửu quán chờ đợi mình về —— hắn đợi chờ.

Ba năm sau hắn ở Biện Lương Thành chờ đợi mình —— vẫn đợi chờ như xưa.

Mà ngay cả lần đó vào tận Hoàng Cung, hắn cũng vẫn đứng ở phía sau mình.

Đến tận cùng là ai họa địa vi lao —— là ai khốn long tại uyên?

Phân không rõ —— từ lâu đã không hề rõ ràng.

Phân không rõ, liền hỗn.

Thì là chuyện riêng của hai người họ.

Kỳ thật Thích Thiếu Thương luôn luôn chờ hắn. Chỉ cần mình hừ lạnh cũng đủ để khiến y cười nửa ngày.

Cố Tích Triều lặp lại lần nữa, “Khi đó khao khát được độ sức với huynh lần nữa, đường đường chính chính, không âm mưu toan tính, không tính kế hệ lụy. Có lẽ là vì thế nên đệ mới còn sống đến hôm nay.”

Thích Thiếu Thương cũng im lặng nhìn hắn chăm chú. Trên con đường gấp ghe đi Xuyên Thục, Thích Thiếu Thương biết ánh mắt trong trẻo của Cố Tích Triều muốn cái mạng già của hắn. Nhưng hắn liếc một lần rồi lại muốn liếc lần nữa.

“Giờ thì sao? Giờ còn muốn đánh với ta à?”

Cố Tích Triều mỉm cười, rút ra thanh Cửu Vạn Phong bên sườn, thanh quang xuyên tỏa màn đêm.

Vung kiếm chặt đứt bóng đêm —— bóng đêm đông cực lạnh.

Đêm đông hàm chứa thi ý.

Cảnh đông lạnh lẽo, động tình lạc bao năm.

Đêm đông cũng có thể rất dững cảm.

Đêm đông cười ngựa quay về thành Đông, lao nhanh như gió.

Nhưng đêm đông lại khiến những kẻ yêu nhau sáp lại gần nhau, cho nhau ấm áp.

Cố Tích Triều lặng lẽ tiến lại gần Thích Thiều Thương. Thích Thiều Thương lập tức vòng tay nhẹ nhàng ôm hân.

“Hiện giờ, còn muốn đánh với ta sao?” Thích Thiều Thương lại hỏi lần nữa.

Cố Tích Triều âm đạm cười, “Không, từ nay về sau, ta sẽ hưởng thụ cảm giác yêu thương sóng vai cùng huynh”.

22. Chương 22: Thượng Lộ, Thượng Lộ

Lần này đến Đường Gia Bảo, ngoài một số huynh đệ của Kim Phong Tế Vũ Lâu, Cố Tích Triều còn dẫn thêm hai hảo thủ.

Một người là Phương Hận Thiểu, “Thư Đáo Dụng Thì” Phương Hận Thiểu.

Một người là Trương Thán, “Phạm Vương”, “Thần Thân Đắc Pháp” Trương Thán.

Thích Thiều Thương hỏi qua Cố Tích Triều, trong bao nhiêu huynh đệ Tượng Tị Tháp, vì sao chỉ chọn mỗi Phương Hận Thiểu và Trương Thán?

Cố Tích Triều chỉ cười mà không đáp.

Thích Thiếu Thương tuy rằng không biết Cố đại phu lần này có phương thuốc kỳ diệu gì, nhưng hẳn chỉ biết dọc đường đi chắc chắn gánh phiền não.

Trương Thán và Phương Hận Thiếu không lúc nào là không mở mồm cò cựa cãi vãi.

Quả nhiên, hai người trên lưng ngựa bên kia lại to tiếng.

Chỉ nghe Phương Hận Thiếu lại giở chữ ra khoe —— “Đường Môn không phải chỉ có độc dược và ám khí. Hắc thán đầu (đầu gỗ đen thui) người bất học vô thuật (học không thông, nghệ không tinh), chỉ biết phi câu, phi thảo, huyết tích tử, phi đao, tụ quyền, như ý châu, còn có Đường Hoa với Tán Hoa Thiên Nữ, không biết Đường Môn kỳ thật cũng có võ công truyền cho hậu duệ, còn là võ công nổi danh nhé.”

Trương Thán tức giận kêu rên vài tiếng, “Con mọt sách. Ta trà trộn giang hồ nhiều năm như vậy, cũng không biết Đường Môn còn có võ công danh tiếng gì, người lại mở mồm xạo ta đi?”

“Biết thì nói là biết, không biết thì bảo là không biết, đó cũng là biết. Hắc thán đầu, mình mẫn mà hiểu học, cứ trơ trên thỉnh giáo, người mới có thể biết thêm được nhiều chuyện...”

“Cái gì gọi là” trơ trên thỉnh giáo “? Rõ ràng Khổng lão phu tử có dạy ” không ngại học hỏi kẻ dưới”! Người lừa ta sao?” Trương Thán lại hỏi hần.

“Ta lợi hại hơn người, nổi danh hơn người, người thỉnh giáo ta, đương nhiên là học hỏi người trên rồi.” Phương Hận Thiếu đắc ý phát biểu.

“Ta nhổ vào!” Trương Thán xì hần một hơi, “Con mọt sách chết tiệt, người nói cho ta nghe xem nào, Đường Môn có võ công gì nổi danh?”

“Người thừa nhận người không biết, “học hỏi” ta sao?” Phương Hận Thiếu tiếp tục đồng dục.

“Ừ đây, ta không biết, người mau trả lời, võ công gì?” Trương Thán hiển nhiên không kiên nhẫn.

“Đường Môn có môn võ gia truyền là” Thất Sát Đoạt Mệnh Tiên Pháp”, uy lực vô cùng. Nghe cái tên “Thất Sát Đoạt Mệnh” cũng đủ biết lợi hại rồi. Cái gì gọi là “Thất Sát”, ta xem người cũng ù ù cạc cạc đi?” Thất Sát” còn gọi là “Thất Sát”, “Thiên Quan”, dùng bảy cao thủ sát khí đằng đằng uy nghiêm, nhập trận Thất Sát có thể chế ngự đại quyền (chưởng quyền lớn), ngoài trận có thể linh động mà chế động hợp công (hợp lực công kích khác chế động). Đúng rồi, người còn không biết cái gì gọi là “Chế” đi...”

Thích Thiếu Thương thật sự chịu không nổi cái sở thích này của Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu tại sao lại gọi là Phương Hận Thiếu, Thư Đáo Dụng Thì Phương Hận Thiếu?

Phương Hận Thiếu thích nhất khoe chữ, thích nhất nghiền ngẫm từng chữ một, thích nhất lên mặt dạy đời, cũng thích nhất việc giảng giải chữ nghĩa với người ta.

Cho nên hần nhanh miệng nói, “Tiểu Phương, đừng nói nữa đi, ta nghe mà choáng hết cả đầu.”

Phương Hận Thiếu nhìn sang Trương Thán, “Hắc thán đầu, Lâu Chúa không cho ta giảng giải với người, không phải là ta không muốn giảng nhé...”

Trương Thán lại phi hần một hơi, bỗng nhiên quay đầu sang hỏi Thích Thiếu Thương, “Thích Lâu Chúa, con mọt sách này nói đúng sao? Tại sao ta chưa từng nghe Đường Môn có thứ “Tiên Pháp” lợi hại này? Dù gì thì Trương Thán này cũng hành tẩu giang hồ nhiều năm rồi, sao lại không nghe nói đến món võ công bảo bối của Đường Môn chứ?”

Thích Thiếu Thương gãi gãi đầu, “Kỳ thật, không riêng gì người, ngay cả ta cũng không rõ lắm.” Hần có chút ngượng ngùng nhìn sang Cố Tích Triều, “Tích Triều, đệ có biết gì không?”

Hần vừa dứt lời, Trương Thán tự nhiên cũng vênh tai mà hướng Cố Tích Triều, chờ đợi đáp án.

Phương Hận Thiếu cũng bị kích động nhìn hần, tựa hồ muốn xem Cố đại công tử trên thông thiên văn, dưới tường địa lý có đủ tầm bác học như lời đồn không.

Phương Hận Thiếu và Trương Thán cũng không có lực đực gì với Cố Tích Triều nên tuy rằng bọn họ biết Cố Tích Triều trước kia gây tội lớn, cũng không thể nào đem một Cố Tích Triều của hiện tại liên tưởng tới một Ngọc Diện Tu La thuở nào.

“Hơn nữa, Thích Lâu Chúa và Cố công tử như hòa làm một, sao có thể là kẻ thù được?” Trương Thán từng ngồi giữa bàn cơm chiều của Kim Phong Tế Vũ Lâu mà “phun ra” lời này.

Mà hậu quả của phát ngôn hùng hồn này, chính là Dương Vô Tà vốn nổi danh điềm đạm, cùng với toàn bộ huynh đệ đang ngồi bàn ăn đều sắc sưa —— hòa, làm, một?

Tiếng ho khan của Dương Vô Tà vang vọng cả buổi tối. Cơm xông lên mũi, hậu quả thật là quá khủng bố.

Từ đó về sau Trương Thán cũng không dám ... hỏi về vấn đề này nữa.

Hần và Phương Hận Thiếu, còn có Thích Thiếu Thương ba người quay sang nhìn Cố Tích Triều.

Hần có ấn tượng rằng, Cố Tích Triều không phải người ưa nói chuyện, nét mặt thường xuyên lạnh lẽo bất động —— trừ khi người đứng trước mặt là Thích Thiếu Thương.

Hắn đối với năng lực của Cố Tích Triều cũng có phần tò mò hiếu kỳ.

Hắn muốn thử xem liệu Cố Tích Triều có thần thông quảng đại như thiên hạ đồn thổi hay không.

Cố Tích Triều âm thầm cười, “Đường Môn đúng thật là có thứ võ công này.”

Cố Tích Triều vừa thốt nên lời, Phương Hận Thiểu đắc ý ha hả cười, “Hắc thán đầu, thế nào, bội phục tài trí hơn người, học phú ngũ xa đi?”

Lại nghe Cố Tích Triều nói tiếp, “Tuy rằng thật đúng là có “Thất Sát Đoạt Mệnh Tiên Pháp” nhưng mà uy lực cũng thường thường, không phải thứ võ công lừng danh gì. Giờ ngay cả đệ tử Đường Môn cũng không luyện nữa, mà tập trung vào ám khí và độc dược.”

Nói vừa xong, Trương Thán liền nở nụ cười, “Ha ha ha ha, con một sách, người chỉ nói đúng phân nửa! Sính cái gì tài trí hơn người, học phú ngũ xa? Ta nói người ăn bã đậu thì có! Ha ha ha ha, cười chết mất!”

Phương Hận Thiểu tức tối mà thui hấn một quyền, nhưng vẫn thực tâm nói lời tận đáy lòng với Cố Tích Triều, “Cố công tử, người quả thực tài hơn ta rồi.”

Phương Hận Thiểu tuy rằng thích lên mặt dạy đời, vừa thích khoe chữ, nhưng cũng biết rất rõ chính mình, hiểu rõ vị trí bản thân. Đây là những lời bội phục chân thành.

Có lẽ đây là điểm đáng yêu của hắn.

Cố Tích Triều cũng cười, “Phương công tử không cần khiêm tốn, biết Đường Môn có môn võ công này cũng không được mấy người. Phương công tử nghe qua nhớ kỹ, Cố mỗ bội phục.”

Vì thế Phương Hận Thiểu lại đắc ý, “Hắc thán đầu, người nghe thấy không? Ta biết chuyện mà rất nhiều người không biết kia...”

Thích Thiểu Thương nhìn Phương Hận Thiểu và Trương Thán lại bắt đầu chành chọe, khẽ mỉm cười.

Hắn quay đầu nói với một Cố Tích Triều cũng đang mỉm cười, “Lần đầu tiên nghe được Cố công tử khiêm tốn a.”

Cố Tích Triều nhìn lại hắn, cười sang sảng, “Ta thực thích bọn họ —— nhóm huynh đệ của huynh.”

Vì thế Thích Thiểu Thương lại chăm chú ngắm biểu tình này của Cố Tích Triều —— Nụ cười của hắn là thiên hạ chi mỹ.

==

Thiên Nữ Tán Hoa: Chiêu này xuất phát từ Tây Vực người xài chiêu này nhất thiết phải là nữ và điều kiện tiên quyết nhất nữa là phải xinh đẹp và có một thân hình gọi là “rực lửa” thì sử chiêu mới đạt đến độ vi diệu. “Hoa” ở đây cũng giống như một loại ám khí thông thường các cao thủ có nhiều chiêu giấu ám khí rất lợi hại (nhất là những tay ngụy quân tử). Ám khí có thể ngậm trong miệng giấu trogn tay áo, trogn binh khí nói chung là càng bí ẩn kín đáo thì hiệu quả càng cao. Nhưng nói tới chiêu “tiên nữ tán hoa” này thì cách giấu ám khí phải nói là “không đụng hàng” và cũng không ai ngờ đó lại là ám khí bởi vậy đến nay vẫn còn vô số võ lâm tiền bối anh hùng hảo hán,hào kiệt giang hồ chết vì “thiếu hiểu biết”.

Ám khí chính là y phục, như đã nói ở trên chiêu này bắt nguồn từ Tây Vực. Tây Vực nổi tiếng về kì hoa dị thảo,độc trùng rắn rết.... tùy tiện chọn đại cũng đủ cả trăm loại để kết thành bộ Bách Hoa y. Khi sử dụng chiêu này chỉ cần xoay người như bông vụ (cứ như là múa ba-lê í) thì quần áo trên người cũng tự nhiên không cánh mà bay (đó là “tán”), lẽ thường mà nói các cao thủ tinh thông Lăng Ba Vi Bộ hay nhanh chân lẹ tay một chút chạy trốn chắc cũng ổn. Nhưng ở cái tình huống “ngàn năm không có một” trước cái cảnh sếch-xi như dzậy thì bỏ đi cũng uổng —> chết dưới hoa mẫu đơn làm ma cũng phong lưu. Bởi vậy cho đến nay cao chiêu này vẫn chưa ai đỡ nổi

23. Chương 23: Nghênh Địch, Nghênh Địch

Vâng! Thích Lâu Chúa bị hạ nhục là Cố công tử nổi điên

Đường Gia Bảo ở ngoại thành Cung Châu.

Cố Tích Triều vừa thấy thấp thoáng tổng đàn Đường Môn, bỗng nhiên có cảm giác kinh hãi.

Có lẽ ai cũng sợ sấm động long đàm hổ huyết —— nhưng ít ra người cũng biết được trong huyết có cái quái gì.

Đường Môn đáng sợ, chính là ở chỗ mặc dù người tìm thấy được rất nhiều tư liệu về đệ tử Đường Môn—— nhưng vĩnh viễn không có được cảm giác an tâm đã tính toán kỹ càng.

Người vẫn sẽ sợ thôi —— ít nhất là cảm thấy cực kỳ bất an, thập phần lo ngại.

Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng từ sau lưng vươn tay nắm lấy tay Cố Tích Triều, “Làm hết sức, không thẹn với lòng.”

Cố Tích Triều liền thoáng bình tâm lại một chút, nhưng vẫn nói, “Có lẽ chúng ta đi vào rồi, không ra được nữa.”

“Cũng không hối tiếc.” Thích Thiếu Thương trầm giọng kiên định.

Trong tay truyền đến một hơi ấm thản nhiên, khiến người ta có cảm giác ấm tận tâm khảm.

Vì thế Cố Tích Triều nở nụ cười như nắng tỏa, dùng móng tay âm thầm ấn ấn vào lòng bàn tay của Thích Thiếu Thương, “Huynh ngu thật, thực sự rất ngu.”

Thích Thiếu Thương có đau một chút, nhưng lại cười trừ, “Ồ trước mặt đệ, ngu cả đời thì sao chứ?”

Ngoài đại môn của Đường Môn, ngay cả mặt trời cũng không sáng nổi.

Cung Châu Thành quanh năm ướt át thoáng ẩn thoáng hiện trong sương mù.

Cố Tích Triều khẽ thề trong lòng —— ta muốn xem huynh ngu ngốc cả đời, đến tận cùng có thể biến ta thành ngốc nghếch đến mức nào.

Đường Lão Thái Thái lại không thèm để ý đến thiếp báo danh —— Cố Tích Triều không nghĩ tới một cuộc mở màn như thế.

Danh tiếng của Kim Phong Tế Vũ Lâu mà Đường Môn lại không thèm coi ra đình gì. Kim Phong Tế Vũ Lâu Lâu Chúa đích thân đến trước đại môn, thế nhưng không thấy được một ma nào của Đường Môn nghênh đón.

Cố Tích Triều vì thế mà giận điên lên.

Hắn không cho phép Thích Thiếu Thương bị người khác khinh thị. Hắn Cố công tử kinh tài tuyệt mỹ thiên hạ đều biết, cũng coi như chỉ thua dưới tay Thích Thiếu Thương. Hắn chỉ cho phép chính mình thua dưới tay Thích Thiếu Thương.

Thế mà giờ Đường Môn lại không thèm nể mặt Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Không thèm nể mặt Kim Phong Tế Vũ Lâu, chính là không thèm nể mặt Thích Thiếu Thương.

Hắn không cho phép bất cứ ai dưới gầm trời này được coi thường Thích Thiếu Thương, ngoại trừ hắn.

Cố Tích Triều vận công pháp “Thiên Lý Truyền Âm”, từng chữ từng lời, rõ ràng hô vang.

Thanh âm vang quanh lên tận đỉnh Đường Gia Bảo, trong phạm vi đều có thể nghe thấy.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu Thích Thiếu Thương Thích Lâu Chúa bá kiến Đường Môn Đường Lão Thái Thái. Thông truyền bất ứng (đã báo mà không hồi đáp), đành phải mạo muội dùng cách này đàm đạo. Hy vọng Đường Lão Thái Thái đừng trách.”

Im lặng trong một chớp mắt, Cố Tích Triều không nghe được hồi âm. Hắn còn nói, “Tự cổ lễ nghi bang giao Trung Hoa, Đường Môn chẳng lẽ vì đóng doanh nơi sơn cước hoang vắng nên ngay cả lễ nghi thứ bậc tối thiểu cũng không biết????!!”

Cố Tích Triều thừa nhận hắn đang cáu điên

Vì vấn đề danh dự của Thích Thiếu Thương mà hắn phải phát cáu.

Cho nên mới bắt đầu đã quên bém mắt, sách lược chính mình vạch ra lần này là “Hòa”, không phải “Chiến”, nhưng cũng chính hắn còn chưa đặt được chân nào vào cửa Đường Gia Bảo đã hạ chiến thư rồi.

Chính là lời đã nói ra, không thể vãn hồi.

Thích Thiếu Thương có chút lo lắng nhìn Cố Tích Triều, “Có phải chúng ta có chỗ nào sơ suất không?”

Cố Tích Triều nhẹ giọng ghé tai hắn mà thì thầm, “Không thỏa đáng thì cũng phải làm. Đến nước này thì đi bước nào tính bước đó.”

Đường Gia Bảo vẫn đáp trả bằng lặng im rợn người — im lặng đến mức tưởng như bên trong không có ma nào sống.

Cố Tích Triều vừa định nói tiếp, bỗng nhiên thanh âm một nữ nhân vang tới đáp trả.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu mang họ Cố từ khi nào?”

Cố Tích Triều mỉm cười, “Thế Đường Môn không dám gặp người từ khi nào?”

Nàng kia hừ lạnh một tiếng, “Cố Tích Triều, chuyện của Thích Thiếu Thương, người làm chủ được à?”

Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng xoa tay Cố Tích Triều, “Vị cô nương này, tại hạ Thích Thiếu Thương, hôm nay bá kiến Đường Môn Đường Lão Thái Thái, là vì thông truyền bất ứng mà phải dùng đến hạ sách này, mong rằng cô nương bao dung.”

“Này... đây còn giống tiếng người.”

Nghe nàng kia khẩu khí vô lễ, Cố Tích Triều thản nhiên đáp trả, “Thích đại hiệp, người cần gì phải dùng tiếng người để đối đáp với cái loại không đáng làm người.”

“Cố Tích Triều!” Nàng kia xem ra then quá thành giận, thanh âm bỗng nhiên vang lớn gấp đôi.

Ngay lúc đó, một thanh âm già nua truyền tới, “Lục nha đầu, mở cửa đón khách vào.”

Thanh âm này, chính là của Đường Lão Thái Thái, chủ nhân tối cao của Đường Môn.

Thiếu nữ kia lập tức im bật, chỉ nghe một tiếng “ừ” khinh miệt, đại môn Đường Gia Bảo mở ra.

Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương chậm rãi đi về phía trước, lại nghe thanh âm già nua kia vang vọng, “Thỉnh Cố công tử dừng bước, Đường Môn chỉ tiếp đãi người của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Cố Tích Triều nhú nhú khóe mắt, vừa định nói gì, đã nghe Thích Thiếu Thương mở miệng trước.

“Đường Lão Thái Thái, Cố Tích Triều là quân sư của Kim Phong Tế Vũ Lâu ta. Vì sao phải dừng bước?”

Tĩnh trong chốc lát, Đường Lão Thái Thái lại nói vọng ra, “Thì ra Đường Môn ẩn vu núi rừng bấy lâu nay, không biết thiên hạ đại biến. Cố công tử không ngờ lại trở thành quân sư của Kim Phong Tế Vũ Lâu. Đường Môn thất lễ không tiếp đón từ xa.”

Cố Tích Triều đạm mạc cười, “Không cần phải khách khí, thế dời sự dịch, Đường Lão Thái Thái hẳn là nhúng tay ra vào cũng chẳng ít gì.”

“Đảm lược của Cố công tử quả không nhỏ. Vào đến cửa Đường Môn còn ăn nói lỗ mãng, không thêm kính trọng trưởng bối. Lão thân thật sự bội phục hết lòng.”

“Danh dự cũng phải giữ cho nhau thôi. Trên giang hồ người kính ta một thước, ta nhường người một trượng. Đường Lão Thái Thái để đoàn khách từ xa tới đứng trân trân ngoài cửa mà chờ, chẳng lẽ đó là tôn trọng đạo lễ hay sao?” Cố Tích Triều chẳng hề sợ hãi, từng chữ từng lời đánh vào chỗ sơ suất của Đường Môn.

“Khá lắm, Cố công tử quả nhiên mềm miệng lạnh lợi, thiết xán liên hoa (miệng lưỡi xảo quyết, lắm đường lắt léo). Xem ra lão thân phải nhìn người bằng cặp mắt khác xưa rồi. Chỉ là lão thân không biết, Cố công tử từng được Thích Lâu Chúa kính không chỉ một thước, thế nhưng Cố công tử đáp lễ thế nào?”

Một chớp mắt kia Cố Tích Triều cứng đơ. Hắn không biết nên trả lời câu hỏi nhẹ nhàng ngoan độc này thế nào cho phải.

Nhưng Thích Thiếu Thương thay hắn trả lời.

“Quá vật đan cải, thiện mạc đại yên (Biết sai mà sửa, còn gì tốt hơn). Hiện giờ Cố Tích Triều là quân sư của ta. Đường Lão Thái Thái đối với quân sư Kim Phong Tế Vũ Lâu, xin hãy khách khí một chút.”

Thích Thiếu Thương xưa nay vẫn là ôn hòa hiền hậu.

Nhưng ôn hoà hiền hậu không có nghĩa là hần sẽ không sôi máu.

Thích Thiếu Thương vừa thốt ra lời, Đường Lão Thái Thái liền im bặt.

Đại môn Đường Gia Bảo mở ra, chỉ cần liếc vào một cái đã có cảm giác tóc gáy dựng ngược.

Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều nhìn nhau cười, từ từ tiến vào.

==

Ghi chú: lời dạy của Phật

Nhân phi Thánh Hiền, thực năng vô quá?

Quá vật đan cải, thiện mạc đại yên!

Nghĩa là:

Con người nào phải Thánh Hiền, ai chẳng lầm lỗi?

Chẳng sợ sửa đổi, còn gì tốt hơn!

24. Chương 24: Đồng Lỗ, Đồng Lỗ

Vâng, Cố công tử ai oán kêu lên: Vạn lần không cần thích ta =))

Vào đến nội sảnh Đường Gia Bảo, Cố Tích Triều lập tức hiểu được, Đường Môn dựa vào cái gì mà dám ương ngạnh đến thế.

Lâu Chúa của Kim Phong Tế Vũ Lâu – bang phái lớn nhất võ đạo kinh sư- đích thân tới tận nơi, thế mà lại bị giam ngay ngoài cửa.

Nhất định phải có nguyên nhân.

Bất cứ kẻ nào dám đắc tội với Kim Phong Tế Vũ Lôu cũng đều phải trả giá cực đắt—— cho dù có là Đường Môn đi nữa.

Nhưng mới vừa rảo bước về trước, hần liền thấy một người.

Một nam tử tuyệt mỹ, lạnh lùng.

Hần gặp người của Lôی Gia.

Là một trong bộ ba “Sát Nhân, Phóng Hỏa, Đoạt Kim” của Lôی Gia, biệt hiệu là “Sát Nhân” Lôی Diễm.

“Phá Hư Vương” Lôی Diễm.

Lôی Diễm quét cặp mắt băng tuyết mà lạnh lùng nhìn Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều. Tựa hồ như trong mắt hần, hai người bọn họ so với những người khác cũng chẳng khác biệt gì.

Kỳ thật Cố Tích Triều sớm nên nghĩ đến mới phải. Trên giang hồ có loại ám khí mới nổi danh là “Tán Hoa Thiên Nữ”.

“Tán Hoa Thiên Nữ” là một loại ám khí mới tuyệt đối không giống với những ám khí trước đây.

Đường Gia lợi dụng đám mỹ nữ, từ lâu đã làm điên đảo Phích Lịch Đường. Sau đó, cả hai cùng chế tạo ra một loại ám khí kết hợp giữa hỏa dược của Phích Lịch Đường và độc dược kịch độc của Đường Môn, một lần phóng có thể lấy mạng người, ngay khi đang lơ lửng trên không cũng có thể nổ đả thương khối người.

Đường Môn cùng Lôی Gia, đại khái đã sớm thông giao mờ ám.

Độc của Đường Môn có thể giúp Lôی Gia sát nhân bất lộ tướng. Hỏa khí Lôی Gia có thể giúp ám khí và độc dược của Đường Môn có thêm năng lực cường đại.

Ai mà chẳng biết bắt tay liên hiệp lợi hại hơn đơn đả độc đấu bội phần?

Chẳng qua, bọn họ làm việc bí ẩn, âm thầm liên lạc ——không ngờ là đã quan hệ mật thiết đến mức này rồi.

Mà Đường Môn dám bất kính như thế với Kim Phong Tế Vũ Lôu, cũng là bởi lý do này.

Tô Mộng Chằm giết Lôi Tổng Đường Chủ của Lục Phân Bán Đường, hủy đi hơn phân nửa cơ nghiệp của Lục Phân Bán Đường.

Tô Mộng Chằm là Lâu Chúa tiền nhiệm của Kim Phong Tế Vũ Lâu, mà Thích Thiều Thương là Lâu Chúa đương nhiệm.

Nhưng sự tình tuyệt đối không đơn giản như thế.

Thích Thiều Thương mặc dù là Lâu Chúa của Kim Phong Tế Vũ Lâu nhưng năm xưa đã bá sư học đạo tại Phích Lịch Đường.

Nói cách khác, hắn cũng là đệ tử Lôi Môn.

Thích Thiều Thương mang tiếng là phản đồ của Phích Lịch Đường. Nhưng dù sao Phích Lịch Đường đối với phản đồ cũng còn trông mong chuyện hạ thủ lưu tình.

Mặc dù Phích Lịch Đường có thể đứng ngoài cuộc vì nề hà quan hệ cũ với Thích Thiều Thương, nhưng còn có một vấn đề phiền toái cực đại khác.

Lôi Quyển là do Cố Tích Triều giết.

Phích Lịch Đường, Tiểu Lôi Môn, sẽ không bỏ qua cho Cố Tích Triều.

Nhưng Thích Thiều Thương không những đứng ra bảo đảm cho Cố Tích Triều, còn đưa hắn gia nhập Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Như vậy, thù mới hận cũ chồng chất nơi đây, Lôi Gia cùng Kim Phong Tế Vũ Lâu xem như hoàn toàn chẳng còn lý do gì kiêng nể nhau nữa, chẳng còn gì để “hòa” nữa.

Phích Lịch Đường nên vì Lôi Tồn báo thù, nên vì Lôi Quyển báo thù, cũng là lẽ tự nhiên.

Mà Đường Môn, là đồng minh của Lôi Gia.

Đây cũng là lý do tại sao Đường Môn phải bất kính với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Thích Thiều Thương hướng Đường Lão Thái Thái hành lễ, “Đường Lão Thái Thái, vạn bối có lễ.”

Cố Tích Triều cũng hành lễ theo.

Đường Lão Thái Thái khách khí nói, “Không biết Thích Lô Chúa dẫn các huynh đệ ngàn dặm tới cửa Đường Môn là có sự vụ quan trọng gì?”

Cứ giả vờ đi, hừ dữ ừ xà (1) cho ta coi nào—— Cố Tích Triều thầm cười trong lòng.

“Đường Lão Thái Thái, Kim Phong Tế Vũ Lô vì sao phải tới Đường Môn, lão nhân gia ngài đại khái cũng biết. Chúng ta đi thẳng vào vấn đề, hãy đem chuyện nói rõ ràng đi nào.” Thích Thiếu Thương thủ lĩnh Đường Môn tinh tảo uy nghiêm, quyết định chẳng cần vòng vo làm gì.

“Thích Lô Chúa, lão thân không biết.” Đường Lão Thái Thái chẳng tỏ vẻ tức giận nhưng oai phong vẫn không hề giảm.

“Đường Lão Thái Thái, ta cũng không biết, người của Kim Phong Tế Vũ Lô, ngài bắt về để làm gì? Làm hiền tế sao?”

Câu này là Cố Tích Triều thốt ra.

Cố Tích Triều hơi hơi mỉm cười, thản nhiên mà nói, lập tức chọc giận được Đường Lão Thái Thái.

“Cố Tích Triều, ngươi thật to gan!”

“Không phải ta cố ý nghĩ như vậy, mà là hành động Đường Môn thật sự là khiến ta không muốn nghĩ thể cũng khó.” Cố Tích Triều vẫn nở nụ cười khinh đạm mà đối đáp.

“Cố Tích Triều, ngươi có biết người vừa nói câu kia xong, ta đã muốn phanh thây ngươi đủ mười lần không hả? Độc của Đường Môn ngươi hưởng thụ chưa? Có phải muốn ném thử mùi vị ám khí xuyên tim không?” Đường Lão Thái Thái âm ngoan thịnh nộ.

“Ta đương nhiên là biết. Ám khí Đường Môn muốn giết ta, ta sớm đã máu tươi ngũ bước (đổ máu mất mạng trong năm bước). Chẳng qua...” Nụ cười Cố Tích Triều chợt tắt “Đường Lão Thái Thái nếu không giết ta, Cố mỗ tự khắc sẽ đưa ra lý do khiến người không dám giết ta.”

Nhất thời không gian tĩnh mịch như nghĩa địa —— Dường như Đường Lão Thái Thái chưa từng dấu khẩu với kinh địch nào đạt được đến trình độ này?

Qua một hồi lâu, lão nương lại vỗ tay cười ha hả, “Tốt lắm, Cố Tích Triều quả nhiên danh bất hư truyền, lão thân càng ngày càng thích ngươi.”

Cố Tích Triều lại thản nhiên cười rộ lên, “Ngàn vạn lần không cần thích ta.”

“A? Vì sao chứ?” Vẻ mặt của Đường Lão Thái Thái lộ ra vẻ khó hiểu muôn phần.

“Ta cũng không muốn bị người lưu lại làm hiền tể (2).”

Đường Lão Thái Thái nhưng cũng không tức giận, “Làm hiền tể của Đường Môn ta không tốt sao?”

“Không tốt lắm.” Cố Tích Triều bĩu môi, lắc đầu.

“Vì sao? Nữ nhi Đường Môn đều là bậc anh thư tuyệt mỹ.”

“Đường Lão Thái Thái nói rất đúng. Nữ nhân của Đường Môn đều là mỹ nữ anh tài nhân gian khó gặp, nhưng vấn đề là ta lại không thích.” Cố Tích Triều nghiêng đầu nhìn sang Thích Thiếu Thương, phát hiện hắn đang ho khan liên hồi vì sắc rượu.

Đường Lão Thái Thái bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, trong ánh mắt thậm chí còn xuất hiện một tia ôn nhu, tựa hồ như đã đoán ra.

Trong khoảnh khắc đó, Thích Thiếu Thương hiểu được ai cũng từng có một thời trẻ.

Đều là hoàn mỹ, chính là, ta không thích —— Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu ẩm. (3)

“Cố công tử, kỳ thật không phải là Đường Môn muốn bắt Vương Tiểu Thạch, mà vì nha đầu Đường Yến kháng kháng bắt về lại không thả.”

“Vương Tiểu Thạch là người của Kim Phong Tế Vũ Lôu, cùng Đường Môn xưa nay không thù không oán, Đường Môn đệ tử vô duyên vô cớ bắt người về giam, chuyện này còn gì để nói nữa?” Cố Tích Triều căn bản không cần xét đến lý do của Đường Yến.

Bỗng một thanh âm nữ nhân lạnh lạnh vang lên, “Ai nói hắn cùng với Đường Môn ta không oán không cừu, nữ nhân hắn thích đến trêu chọc ta, chẳng nhẽ hắn đứng ngoài được sao?”

Trong chớp mắt, một thân ảnh nữ nhi mềm mại hạ xuống trước mặt Cố Tích Triều.

Một vẻ đẹp mỹ lệ chỉ có trong thi thoại —— ít nhất Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều tạm thời không tìm thấy được lời hay ý đẹp nào để tả vẻ đẹp hoàn mỹ của nàng.

Vẻ đẹp của nàng mang theo sắc thái tà mị mê hoặc.

Ánh mắt của nàng tràn trề xuân thủy thâm tình —— nhưng dưới làn xuân thủy trong xanh đó ẩn dấu hung

tàn.

Mỹ đến cực điểm, ngoan đến cùng cực.

Tựa hồ mỗi người đều giãy dựa chìm ngập trong sắc đẹp của nàng.

Vẻ đẹp của nàng danh bất hư truyền, trách không được năm đó có thể làm tứ bề ngao du, chung hưởng mỹ vị Văn Hoa công tử mới gặp đã rơi vào lưới tình.

Cố Tích Triều trấn tĩnh lại tức thì, “Đường Ngũ tiểu thư.”

Nàng chính là Xà Hạt Mỹ Nhân nổi danh giang hồ, Đường Môn Đường Ngũ tiểu thư Đường Yến.

==

Ghi chú:

(1) - Hư dữ ủy xà: nghĩa là đối với người chỉ giả hư chiêu, hư tình giả ý, xã giao có lệ

(2) Hiền tể: con rể ưng ý

(3) , - Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu ẩm: Nước sông ba nghìn gáo, ta lại chỉ cần một gáo thôi, hiểu nông na là dẫu cả thiên hạ tuyệt mỹ, ta cũng chỉ cần có chàng thôi =))

25. Chương 25: Không Uống, Không Uống

Đường Yến nháy mắt thoáng thấy dung mạo Cố Tích Triều, cũng nhìn đến ngẩn người.

Một nam tử tuyệt thế như vậy, dù là ai đi nữa, lần đầu tiên nhìn thấy cũng phải rung động tâm can.

Nữ nhân ngẩn nhìn, xuân tâm lộn xộn nam tử chiêm ngưỡng, cũng muốn thán một tiếng “hảo”.

Cho nên Đường Yến thấy Cố Tích Triều lần đầu tiên, trong ánh mắt những tia hung ác kia chợt tan biến, chỉ còn lại một vẻ kiều mỹ kinh tâm.

Nhưng trong nháy mắt, nàng liền khôi phục bộ dáng tuyệt mỹ tối ngoan (vừa đẹp nhất vừa độc nhất) vốn

có.

Chính là Cố Tích Triều lại không thể không thừa nhận —— loại tuyệt mỹ hung ác này, lại càng đẹp hơn lúc nhu mì thường tình.

Thế nhân có lẽ đã thấy quá nhiều nữ nhân khuê tú êm đềm trưởng rủ màn che, nên không cam lòng với bình an hảo tình, ngược lại muốn đi truy đuổi mạo hiểm và kích thích. Giang hồ vì thế mà nhiều phen loạn thất bát tao.

“Đường Ngũ cô nương, oan có đầu nợ có chủ, người không đi tìm Ôn Nhu báo thù, lại bắt Vương Tiểu Thạch về Đường Môn, việc này giải thích sao đây?” Cố Tích Triều chậm rãi nói, đứng một bên mà quan sát nét mặt của Đường Yến.

“Ta thích tìm hấn báo thù.” Đường Yến yêu mị cười, ánh mắt lưu chuyển, tựa hồ muốn đem lại chút hào quang nắng ấm cho Đường Gia Bảo vốn yêu tà u tịch.

“Đúng là báo thù sao?” Cố Tích Triều bốn cợt cười, “Đường Ngũ cô nương chế trụ tiền nhiệm Lâu Chúa của Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta như thế, lại khoản đãi hảo tửu mỹ vị, cũng không phóng châm, cũng không thi độc, cái này gọi là báo thù sao? Người nghĩ đường đường Kim Phong Tế Vũ Lâu tiền Lâu Chúa của chúng ta là ai?”

Đường Yến có chút tức giận, cơ hồ là thẹn quá thành giận —— “Cố Tích Triều, người muốn như thế nào?”

“Như thế nào? Thả Vương Tiểu Thạch, Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ không truy cứu. Nếu không, người có thể thử xem, cứ thử cùng Kim Phong Tế Vũ Lâu chiến một trận xem là ai thắng ai bại.”

Cố Tích Triều âm trầm nói ra những lời này, lại thấy má lúm đồng tiền của Thích Thiếu Thương lún sâu thêm một chút.

Hắn không biết Thích Thiếu Thương vì sao lại cười.

Thích Thiếu Thương mỉm cười, là bởi vì Cố Tích Triều đã đem cá nhân mình nhập vào làm một với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta —— Cố Tích Triều đã nói vậy.

Cố Tích Triều chính thức hạ chiến thư.

Đường Yến có nghĩ cũng chẳng nghĩ tới chuyện Cố Tích Triều to gan không sợ chết đến nhường này. Dù sao cường long cũng không áp lại độc xà (rồng dù mạnh cũng không thắng được rắn độc), đứng trên địa bàn Đường Môn, Cố Tích Triều còn dám hạ chiến thư.

Nàng bỗng nhiên muốn tán thưởng hẳn.

Nhưng bắt nàng ngoan ngoãn thả Vương Tiểu Thạch, bại dưới tay Kim Phong Tế Vũ Lâu, là chuyện mơ hồ.

“Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương, đừng tưởng rằng Kim Phong Tế Vũ Lâu là vô địch thiên hạ. Một khi giáp chiến, thắng bại thế nào còn chưa rõ được.”

Đường Yến vừa nói lại vừa nhìn về phía Lôi Diễm——ý tứ kia thực dễ hiểu, Đường Môn còn có đồng minh Lôi Gia.

Cố Tích Triều khẽ vờ về bàn tay, khinh khỉnh, “Người có thể thử xem.”

Lúc này, Đường Lão Thái Thái nói, “Cố công tử, người không phải quá khinh thường Đường Môn đi.”

“Không, ta đương nhiên là coi trọng Đường Môn, chẳng qua, Vương Tiểu Thạch nhất định phải cứu cho được. Nếu Đường Môn không muốn một trận đại chiến thương tổn như Lục Phân Bán Đường năm nào thì xin hãy xem xét thế thời. Đường Lão Thái Thái cũng không dám khẳng định, Đường Môn có thể ra khỏi trận chiến thắng lợi vinh quang không tổn binh tốt phải không?”

Cố Tích Triều từng câu từng lời nói rất thành khẩn —— giống như thật sự đặt mình ở vị trí của Đường Lão Thái Thái mà sâu tư tính toán.

Công thành vi hạ, công tâm vi thượng (đánh thành là hạ sách, đánh vào lòng người mới là thượng sách) —— Đường Môn rốt cuộc có đánh hay không, mà đánh thì đến mức nào, cũng chẳng ai rõ được.

Nhưng lời nói này của Cố Tích Triều lại chọc giận một người.

Không phải Lôi Diễm thì còn ai vào đây.

Năm đó Tô Mộng Chấn cùng Lôi Tổn một trận đại chiến, Lôi Tổn bại, đại bại dưới tay hắn, đại nghiệp thành hư không, may mà còn được tha mạng, lại còn lực lượng mai phục của Tô Mộng Chấn tại Lục Phân Bán Đường nuốt gọn toàn bộ thế lực của môn phái này. Lôi Mị dù có phản chiến một trận, chung quy cũng chỉ là tàn cuộc mà thôi.

Cho nên đứng trước mặt người Lôi Môn thì nói ít về chuyện đáng hận thấu xương ấy thôi.

Mà tốt nhất là đừng có nói gì.

Nhưng Cố Tích Triều nói ra —— lại nói thẳng trước mặt Lôi Tứ Gia, “Phá Hư Vương” Lôi Diễm.

Cho nên Lôi Diễm tức giận.

Hắn cơ hồ sẽ rút kiếm.

Lôi Diễm xoẹt kiếm ra khỏi vỏ.

Lôi Diễm nếu đã rút kiếm, chắc chắn là hắn muốn giết một người

Chỉ cần kiếm của hắn xuất, tức là nhân huyết cũng sẽ phải chảy.

Kiếm của Lôi Diễm, gọi là Kinh Diễm Nhất Kiếm.

Đó là một loại kiếm nửa thực nửa hư, tuyệt mỹ thoát tục khiến người ta khó cưỡng mà cũng khó thoát ra nổi.

Nhưng không ai lại muốn nhìn đến nó.

Bởi vì nhìn thấy rồi, cảm chắc là mạng sẽ mất.

Lúc này, Lôi Diễm muốn xuất kiếm.

Lôi Diễm rút kiếm nhanh một khắc, nhưng có người còn nhanh hơn hắn, kiếm đã trong tay rồi.

Nghịch Thủy Hàn lãnh khí bức người, tựa hồ kêu gào muốn ra khỏi vỏ, bảo kiếm xoẹt ra, không chỉ là muốn cảnh cáo, mà còn vì người kia cần được bảo vệ

Một bầu không khí nặng trĩu hung hiểm bao trùm Lôi Gia Bảo.

Chỉ mảnh treo chuông.

Một khắc kia ai cũng muốn xem Kinh Diễm Nhất Kiếm cùng Nhất Tự Kiếm Pháp liệu có thể trăm đầu ai kia xuống không.

Một bên là vì cừu hận chấp nhất mà buộc phải thắng, một bên là vì bảo vệ người quan trọng nhất cuộc đời mà phải thắng.

Kẻ thắng người bại. “Bại” không phải chỉ là một chữ mà còn là một cái mệnh.

Cố Tích Triều cũng chậm chậm chạm tới Cửu Vạn Phong bên sườn.

Nghịch Thủy Hàn, Cửu Vạn Phong.

Ta đã muốn cùng huynh sống vai chiến đấu từ lâu—— Cố Tích Triều sáng sớm nay nói với Thích Thiếu Thương câu này.

Hắn thừa nhận lúc này Cố Tích Triều có điểm không giống Cố Tích Triều.

Nguyên nhân, hắn hiểu được.

Bởi vì đã yêu một người —— Thích Thiếu Thương chính là nhược điểm của hắn.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại Thích Thiếu Thương đã từng hỏi hắn một câu.

“Cố Tích Triều, rốt cuộc cái gì mới có thể khiến đệ động dung, rốt cuộc cái gì mới có thể thay đổi được khuôn mặt hàn băng bất động này của đệ?”

Kỳ thật hắn không biết, khi đó Thích Thiếu Thương ý muốn hỏi là, “Rốt cuộc như thế nào mới có thể xuyên thủng cái mặt nạ “cái gì cũng không cần” này của đệ?”

Nhưng hiện tại Cố Tích Triều đã hiểu. Đáp án chỉ có một, duy nhất là Thích Thiếu Thương.

Bất tri bất giác hắn đã quan tâm không muốn Thích Thiếu Thương có bất cứ rắc rối hay nạn kiếp gì

Cho nên lần này hắn mới thiếu kiên nhẫn như thế.

Ràng buộc.

Hắn bỗng nhiên lĩnh ngộ được Thích Thiếu Thương đã trở thành nhược điểm của hắn.

Chính Cố Tích Triều này, một Cố Tích Triều sau thâm sự của Văn Tình, phát thệ sẽ không còn nhược điểm, đối đãi nhân sinh vô tình vô ý.

Trong nháy mắt này, hắn nổi lên ý hận Thích Thiếu Thương.

Nhưng lại nghe thấy thanh âm như mật của Thích Thiếu Thương rót bên tai, “Nghĩ muốn nói với đệ, cả kiếp này ta không tiếc nuôi.”

Cố Tích Triều tích tắc đó hiểu được, dù Thích Thiều Thương đã thành nhược điểm của hắn, nhưng chính hắn cũng vậy, kiếp này không tiếc nuôi.

26. Chương 26: Sấm Quan, Sấm Quan

Có lẽ thủ lĩnh luôn phải bộc lộ uy nghiêm của mình vào khoảnh khắc sau cùng.

Cho nên ở phía sau, thanh âm của Đường Lão Thái Thái vang lên.

“Thích Lô Chúa và Cố công tử có hứng thử sấm quan của Đường Môn không?”

Thích Thiều Thương rất cục biết Cố Tích Triều vì sao Cố Tích Triều lại chỉ muốn dẫn theo Phương Hận Thiều và Trương Thán.

Nhưng hắn lại không hiểu vì sao Cố Tích Triều có thể liệu sự như thần. Cố Tích Triều tựa hồ có thể tiên đoán được Đường Môn sẽ dùng cách này mà ứng phó với họ.

Hắn không lý giải nổi, đành phải hỏi.

“Sao đệ biết?”

“Bởi vì ta thông minh.” Cố Tích Triều miễn cưỡng trả lời, hoàn toàn không để ý đến Đường Môn và đồng minh kia.

Bởi vì ta thông minh —— Ngụ ý, đương nhiên là Thích Thiều Thương ngu.

Phương Hận Thiều đứng một bên rất muốn lăn ra cười —— các người đến nước này vẫn có thể bình thản liếc mắt đưa tình cơ à?

Đường Môn lập ra bốn cửa ải thách thức Kim Phong Tế Vũ Lô, Kim Phong Tế Vũ Lô cử ra bốn người mà nghênh chiến từng cửa một.

Vượt qua được liền có thể mang Vương Tiểu Thạch quay về kinh sư, nhưng nếu ngược lại —— Đường Yến lại nói, “Không qua được, nếu chết thì không nói rồi, còn sống thì Cố công tử phải ở lại Đường Môn.” (làm rě =)))

Thích Thiều Thương đang muốn lắc đầu nói không được, Cố Tích Triều lại cầm tay hắn, “Cứ làm như thế.”

Thích Thiếu Thương nhìn hẩn, không biết phải nói như thế nào. Cố Tích Triều nắm chặt chuôi kiếm, “Chẳng lẽ huynh không tin tưởng ta sao?”

Cố Tích Triều tính thật chuẩn.

Nói thế nào cứ y thế mà làm. Thực lực của Kim Phong Tế Vũ Lâu, Đường Môn tuyệt không dám khinh thường.

Kim Phong Tế Vũ Lâu không chỉ đơn thương độc mã là Kim Phong Tế Vũ Lâu, còn có Tượng Tị Tháp, Phát Mộng Nhị Đẳng, Liên Vân Trại, Hủy Nặc Thành, Lục Phiến Môn, Hách Liên tướng quân phủ... Người của Lôi Gia mặc dù hận Kim Phong Tế Vũ Lâu thấu trời xanh, có Đường Môn làm đồng minh, cũng không phải không có thực lực, nhưng tự suy xét cho bản thân khi đụng phải cường địch.

Thật sự đánh nhau, Đường Môn không muốn lâm phải kết cục của Lục Phân Bán Đường.

Đường Môn vốn là giỏi về màn “trí thân sự ngoại” nhưng khi nhúng tay toàn chọn những vụ không thể lộ ra được, hưởng hồ, Vương Tiểu Thạch ở lại Đường Môn, cũng là một chuyện không thể lộ ra được

Nếu muốn cứu Vương Tiểu Thạch —— nhất là một Vương Tiểu Thạch mới chỉ sắp được Hoàng Thượng ban kim khẩu miễn tội, lúc này đây vẫn là kẻ có tội, sẽ làm cho Kim Phong Tế Vũ Lâu tự nhận lấy phần chẳng hay ho gì.

Đường Môn đặt cửa ải cho người đến cứu người bị Đường Môn bắt, qua được thì mang người đi, không thì lưu mạng lại. Xưa nay đơn giản là thế.

Lúc này đây, cũng thế.

Vượt ải, là ký giấy sinh tử.

Trên giang hồ, ký giấy sinh tử, chính là người tình ta nguyện, sau này ai cũng không thể khiêu khích, trả thù —— nguyện đánh cuộc nhất định phải chịu phần thắng thua.

Đường Môn dùng phương pháp này để giết rất nhiều cừu nhân—— nhưng lại đẩy bằng hữu của họ vào tình cảnh muốn báo thù cũng không được.

Cửa ải của Đường Môn, người thường sao có thể dễ dàng vượt qua?

Dù biết vào trận là khó toàn mạng đi ra nhưng cũng có nhiều người muốn xông vào tán mạng thử bản lĩnh.

Giang hồ nhiều giặc cỏ, anh hùng giận thời thế —— hoặc vì hồng nhan, hoặc vì huynh đệ, hoặc vì hiệp

nghĩa, hoặc vì ích lợi.

Cố Tích Triều tin tưởng, người Đường Môn đều là người thông minh —— giết người kiểu này, không ai trả được thù mà cũng chẳng bàn ra tán vào gì được.

Cửa ải Đường Môn, tuy rằng vô cùng giống nhau, nhưng lại cơ hồ ẩn vận biến hóa. Tuy vậy không phải là không có cách đối phó

Hơn nữa trước khi khởi hành, Cố Tích Triều sớm tìm hiểu được Đường Môn hiện tại chỉ còn có vài hảo thủ ở lại Đường Gia Bảo, ngoài Đường Lão Thái Thái, đại khái chỉ có Đường Ngũ tiểu thư, Lục nha đầu cùng “Xuyên tây nhị hùng” Đường Nhất Đa, Đường Nhất Thiếu

Cố Tích Triều chọn người đi vượt ải mà người đi đã ít, người vào đến cửa Đường Môn lại càng ít.

Hắn vốn đã có chuẩn bị cẩn thận.

Cho nên hắn mới dẫn theo Trương Thán cùng Phương Hận Thiếu đến.

Nhưng người tính sao bằng trời tính, chuyện không thể tính nổi vẫn đập vào mắt.

Lôi Diễm.

Lôi Diễm là yếu tố Cố Tích Triều không thể đoán trước được.

Chính là, giờ phút này không thể không đánh cược một phen.

Đánh cuộc thắng, Kim Phong Tế Vũ Lâu liền thắng, đánh cuộc mà thua —— hậu quả khó gánh.

Cố Tích Triều vẫn đang tươi cười, đại diện Kim Phong Tế Vũ Lâu ký hạ giấy sinh tử.

Lập nhiều giấy sinh tử, vào trận kia sinh tử ra sao, đều là do mình tự gánh, người ngoài không can thiệp cũng không thể trả thù.

“Đường Lão Thái Thái, có thể bắt đầu rồi.” Cố Tích Triều thản nhiên nói.

Đường Lão Thái Thái gật gật đầu, “Cố công tử, Kim Phong Tế Vũ Lâu tổng cộng phải vượt qua bốn ải, lần lượt là cầm, kỳ, thư, họa.”

Đường Yến nói tiếp, “Cửa thứ nhất tên là “Thư”, Đường Nhất Đa ngồi trong trận, viết thư tự lên mấy mảnh vải. Kim Phong Tế Vũ Lâu Phương Hận Thiểu muốn vượt trận, phải nổi những mảnh vải có chữ với tên sách tương ứng, nếu không ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, mảnh vải kia sẽ treo cổ kẻ nhập trận. Phương công tử, ngươi có dám không?”

Phương Hận Thiểu ha ha cười, “Ta gọi là Phương Hận Thiểu, lúc này, thật đúng là nhìn ra, Thư Đáo Dụng Thì Phương Hận Thiểu. Đây đúng là chuyện ta thực yêu thích, cực kỳ hứng thú nha.”

Đường Yến gật gật đầu, còn nói, “Cửa thứ hai tên là “Họa”, Đường Nhất Thiểu trong trận vẩy mực vẽ tranh. Mực vẩy ra, Trương Thán không được để cho mực rơi xuống đất. Nếu mực rơi xuống đất sẽ động hỏa công trong trận—— Trương công tử, ngươi có dám vượt?”

Trương Thán bỗng nhiên ha ha ha ha cười rộ lên, “Mỹ nhân, ngươi gọi ta là gì? Trương công tử? Ha ha ha ha... Vì mấy từ “Trương công tử” này của nàng, ta núi đao biển lửa cũng ráng vượt cho được nha!”

Đường Yến quẹo rũ cười, “Cửa thứ ba là “Cầm”, ta gảy một khúc đàn, Thích Lâu Chúa so kiếm cùng Lôi công tử——ai có thể duy trì đến lúc ta kết thúc sẽ thắng. Khúc ta đàn được coi là ma âm—— Thích Lâu Chúa, ngươi có dám vượt?”

Thích Thiểu Thương khẽ gật đầu, không nói thêm nữa.

Cuối cùng, Đường Yến nói với Cố Tích Triều, “Cửa cuối cùng là “Kỳ”, là một loại trận pháp do Đường Môn đệ tử bày ra, Cố công tử lấy mình làm kỳ, nhập trận. Một bước sai, toàn trận thất, trong trận sẽ phát ra vô số ám khí—— Cố công tử, ngươi thì sao, ngươi có dám không?”

Cố Tích Triều âm thầm cười, “Trận thú vị thế, không thể không có phần ta rồi.”

Đường Yến cười đến thập phần mỹ lệ—— một loại mỹ miều lưu huyết.

Giống như trong mắt nàng, họ đều là tử nhân.

Nàng dám tự tin như vậy là vì trước đây bao đại cao thủ cũng từng phơi thây trong mấy trận này.

Sau đó Cố Tích Triều đến bên người Phương Hận Thiểu, nói mấy câu với hắn. Phương Hận Thiểu gật gật đầu, bay vút vào trận.

==

27. Chương 27: Thư Trận, Thư Trận

Phương Hận Thiểu tiến vào trận, cũng cảm giác được một màn huyền ảo choáng váng.

Trước mắt hiện lên mảnh vải trắng, vút xuyên qua.

Hắn căn bản không kịp đọc rõ chữ trên mảnh vải nữa.

Hắn chỉ có thể trốn, chỉ có thể lui.

Trốn đến bối rối, lui đến chật vật.

Bởi vì nếu hắn không né không tránh, mảnh vải trắng kia sẽ thít chặt trên cổ hắn, là dấu chấm hết cho kiếp số của hắn.

Hắn có chút luống cuống.

Trong lúc hoảng hốt, không chú ý một mảnh khác đã trườn lên.

Hắn chạy nhanh trốn, tránh vừa lúc thoát chết, lại tránh không khỏi bị thương —— mảnh vải này có độc.

Mà nếu không có độc đã chẳng gọi là Đường Môn.

Kỳ thật Đường Môn mới thành lập, ám khí truyền thống là không có độc, sau đó Đường Môn phân hóa dần, ám khí cũng dần nhiều loại hỗn tạp, bắt đầu có độc, độc càng thêm độc.

Còn có lúc Đường Môn đệ tử lấy màn thi xem độc ai độc hơn làm trò giải trí.

Phương Hận Thiểu trốn tránh không kịp, toàn bộ cánh tay trái bị mảnh vải cuốn lấy, ống tay áo đứt rời, chỗ bị vải cuốn vào lẫn cả máu độc lẫn máu tươi.

Phương Hận Thiểu vội vàng dùng cánh quạt tùy thân xả ngay tấm vải xuống, sau đó che lại huyết vị trên cánh tay, ngăn cản độc huyết thẩm thấu ngoài trận chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn vọng ra, chỉ như là lúc vận khí bình thường trở ngại —— nhưng đau đớn kia nhiều đến mức nào?

Cố Tích Triều vừa thấy tình huống như vậy, cũng bất chấp vội vàng hướng vào trận hô to, “Phương công tử, vừa rồi ta đã nói với ngươi cái gì?”

Cố Tích Triều nhắc nhở một lần, Phương Hận Thiểu cũng phản ứng lại ngay.

Lần này, tâm cũng an tĩnh lại.

Dù sao trận cũng phải phá, thương cũng đã bị thương, không bằng an quyết đánh, giống như lời Cố Tích Triều vừa nói, một lần đem mạng mà đánh cuộc.

Quyết tâm xong, Phương Hận Thiểu lại đem tinh nhân quét quanh —— tựa hồ cũng thấy rõ một chút.

Thanh âm của Cố Tích Triều lại vang lên, “Phía trước có mấy trận? Mấy bộ?”

Phương Hận Thiểu trong lòng biết Cố Tích Triều phù hấn phá trận, vì thế cẩn thận quan sát, tính toán mà đáp trả, “Tiền ba trận, mười hai bộ, hợp sáu mươi mảnh.”

“Hậu mấy trận? Mấy bộ?”

“Hậu một trận.”

“Có mấy trận? Mấy bộ?”

“Sau bốn trận, hai mươi bộ, hợp... Đếm không hết.”

“Tả mấy trận, mấy bộ?”

“Tả cùng hữu.”

Cố Tích Triều trong lòng cẩn thận suy tư, sau đó cao giọng nói, “Phương công tử, đây là bắt chước “Trọng Phúc Trận”, người chớ hoảng sợ, nhớ kỹ, mặt trận chính giữa, cộng tứ trận, số vải quanh giống như phía trước, hợp sáu mươi mảnh. Người tìm được vị trí của sáu mươi mảnh này, sau đó thuận theo phương hướng này, đừng quên dùng cánh tay trái.”

Mọi người còn chưa hiểu được Cố Tích Triều đang nói cái gì —— đã thấy Phương Hận Thiểu theo phương pháp này mà tìm được vị trí, dùng cánh tay trái đã trúng độc tóm chặt mảnh vải, đi theo hướng đi động của sáu mươi mảnh vải ở giữa.

Quả nhiên, vô luận trong trận có bao nhiêu mảnh vải đang trườn đến cũng trườn không tới phương vị của Phương Hận Thiểu.

Đường Yến có chút hỏn hển nói, “Cố công tử giúp người phá trận... Này, thắng cũng tính được à?”

Cố Tích Triều âm thầm cười, “Đường Ngũ tiểu thư, lúc trước các người nói là bốn người của Kim Phong Tế

Vũ Lâu phá trận, có nói là không được trợ trận sao?”

Đường Yến mắt hiện sát quang, “Cố Tích Triều, người chơi trò “cả vú lấp miệng em”!”

“So với thủ đoạn trên thi có độc của Đường Môn còn quang minh lỗi lạc chán!” Cố Tích Triều đốp chát lại từng chữ một.

“Đường Môn sao lại không dụng độc? Trận không có độc còn là trận của Đường Môn à? ”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn dạy nghĩa khí. Kim Phong Tế Vũ Lâu không nói nghĩa khí còn gọi là Kim Phong Tế Vũ Lâu sao?” Cố Tích Triều vẫn thản nhiên như không mà đáp trả.

“Người...” Đường Yến nói không ra lời, “Cố công tử người còn mở miệng giảng nghĩa khí cơ đấy!”

“Ta gần đây mới bắt đầu học cách nói nghĩa khí đấy... Đường Ngũ tiểu thư không biết sao?” Cố Tích Triều không hề để ý năng, chăm chú Phương Hận Thiểu trong trận.

Lúc này Thích Thiểu Thương lo lắng hỏi, “Tích Triều, Phương huynh có thể phá trận chưa?”

Cố Tích Triều không trả lời hấn, vẫn cẩn thận nhìn Phương Hận Thiểu.

Lúc này, trong trận Phương Hận Thiểu đã bắt đầu phân biệt được từng chữ trên mấy mảnh vải.

“Phu tử chí vu thị bang dã, tất văn kỳ chính, cầu chi dữ? Ưc dữ chi dữ? luận ngữ , trong “Luận Ngữ” .
Phương Hận Thiểu một bên nhớ kỹ, một bên lấy cây quạt khều lấy mảnh vải cuốn lên cây trụ luận ngữ .
(1)

“Vệ trang công thú vu tề đông cung đắc thần chi muội, viết trang khương, mỹ nhi vô tử, vệ nhân sở vi phú
Thạc Nhân dã. — Xuân Thu Tả Thị Truyện ”. (2)

“Vật cách nhi hậu tri chí, tri chí nhi hậu ý thành, ý thành nhi hậu tâm chính, tâm chính nhi hậu thân tu,
thân tu nhi hậu gia tề, gia tề nhi hậu quốc trì, quốc trì nhi hậu thiên hạ bình. — đại học ”. (3)

“Thành giả, tự thành dã nhi đạo, tự đạo dã Trung Dung ”. (4)

...

Phương Hận Thiểu chỉ còn hai tên sách nữa là có thể phá trận.

Hắn đã nói được hầu hết tự và sách rồi.

Chỉ còn lại có hai tên sách, hai mảnh vải.

Trên mảnh vải thứ nhất viết “Thống suất bách độc”, mảnh thứ hai viết “Dĩ giải dân ách”.

Mà hai tên sách, một tên là Độc Kinh , một tên là Tử .

Phương Hận Thiểu văn sở vị văn (lần đầu mới thấy).

Độc Kinh là cái gì? Tử là của ai?

Hai mảnh vải cuối, vải càng lúc càng như tự động kéo dài, càng lúc càng nhanh khiến cho Phương Hận Thiểu cơ hồ không thở nổi.

“Cố công tử, cái gì là “thống suất bách độc”, cái gì là “dĩ dân giải ách”, Phương Hận Thiểu hướng ngoài trận hô to.

“... Đây...” Cố Tích Triều cũng ngậy ngấn cả người, hắn chưa nghe qua, chưa bao giờ nghe qua, cho nên hắn vội vàng hỏi Phương Hận Thiểu, “Hai quyển kia tên gì?”

“Một quyển là Độc Kinh , một quyển là Tử .”

Cố Tích Triều ở trong lòng cẩn thận suy tư, “thống suất bách độc” —— tựa hồ phải là trong độc kinh , tuy rằng hắn cũng chưa từng nghe qua quyển này, nhưng hắn đoán chắc hai quyển này đều là gia truyền Đường Môn, không truyền ngoại nhân, chuyên môn đặt ở “Thư” trận này để giết người.

Thống suất bách độc... Dĩ dân giải ách...

Cố Tích Triều bỗng nhiên bừng tỉnh.

Nếu là dân giải ách, tất nhiên là không thể chết rồi.

“Phương công tử, “thống suất bách độc” là tử , “dĩ dân giải ách” là độc kinh !”

Cố Tích Triều hô lên.

Lần này là “được ăn cả ngã về không”.

Nếu sai, Phương Hận Thiểu chỉ có nước tử.

Chính là Phương Hận Thiểu căn bản không nghĩ ngợi chuyện Cố Tích Triều nói đúng hay không. Hắn lập tức dựa theo lời hướng dẫn của Cố Tích Triều cột lên. Hắn toàn tâm toàn ý tin tưởng Cố Tích Triều, đem mạng mình đặt ngay vào tay Cố Tích Triều.

Một khắc kia Cố Tích Triều không thể biểu đạt được tình cảm của mình.

Thích Thiểu Thương và huynh đệ của Thích Thiểu Thương, bọn họ đều tin tưởng mình.

Cố Tích Triều bỗng nhiên có chút ghen ngào.

Sau đó, trận phá.

Hết thấy lặng yên không một tiếng động.

Đường Yến nhẹ nhàng hít một tiếng, tựa hồ vì người không giết được mà cảm thấy thương tiếc.

“Cố công tử, người quả nhiên lợi hại.”

Cố Tích Triều sắc mặt tái nhợt, cùng Thích Thiểu Thương xông ra đỡ lấy Phương Hận Thiểu.

Phương Hận Thiểu vẫn giữ dáng vẻ vô tâm vô phách (vô ý vô tình), “Cố công tử, cảm ơn người.”

Cố Tích Triều nhẹ nhàng cầm lấy tay Phương Hận Thiểu, không nói gì.

Chính là ai cũng biết, hắn kỳ thật ở trong lòng đã nói rất. rất nhiều với Phương Hận Thiểu.

==

Ghi chú:

1, Đoạn trong Luận Ngữ:

, ”

:“ , , , , ?”

Tử Cầm hỏi Tử Cống rằng: Phu tử chí vụ thị bang dã tất văn kỳ chính, cầu chi dự, ức dự chi dự?

Tử Cống đáp: Phu tử ôn, lương, cung, kiệm, nhượng dĩ đắc chi. Phu tử chi cầu chi dã, kỳ chư dĩ hồ nhân chi cầu chi dự?

Tử Cầm hỏi Tử Cống rằng: Thầy Khổng đi qua các nước đều được tham dự chính sự ở các nước ấy. Là do thầy cầu xin hay do người ta yêu cầu?

Tử Cống đáp: Thầy Khổng có đức tính ôn, lương, cung, kiệm, nhượng nhĩn nên được như vậy. Cách cầu việc của thầy khác với lối xin việc của người khác.

(ôn= ôn hòa, lương= hiền dịu, cung= cung kính, kiệm= tiết kiệm, nhượng: nhường nhịn)

2. Vệ Trang Công lấy em gái của thần tử Tề Đông Cung, tuy rất đẹp nhưng lại không có con, vì thế mà cảm hoài viết nên bài thơ “Thạc Nhân” (Người Lớn)

3. Vật có trước chí, có chí rồi mới thành ý, có ý rồi thành thiện tâm, rồi mới tu thân, tu thân rồi mới tề gia (quản việc gia đình), tề gia rồi mới trị quốc (cai trị quốc gia), trị quốc rồi mới bình thiên hạ (cai quản cả thiên hạ)

4. Thành ấy là mình phải tự làm lấy nghĩa là tự mình hoá cải tật hư, nét xấu, trở nên tánh tốt, phải tự mình ngăn ngừa lòng dục cho tâm thân thanh khiết yên lặng. Thế nên có câu nói: “Vô dục tức là Thành” (không có dục vọng tức là Thành)

28. Chương 28: Họa Trận, Họa Trận

Trương Thán có vẻ rất vui.

Hắn tỏ vẻ không biết sợ là gì.

Hắn cười toét miệng mà nói, “Lâu Chúa, Cổ công tử, bản công tử ra trận đây!”

Trương Thán tự xưng là “công tử” —— nghe thật quá nực cười.

Nhưng Thích Thiều Thương biết hấn trong lòng căng thẳng vô hạn độ. Trận kia hỏa khí tầng tầng lớp lớp, một giọt mực rơi xuống là kích nổ hàng loạt.

Trương Thán mà thấy căng thẳng là cười toe tóe, giống như hiện tại.

Hơn nữa cười rất lớn.

Trương Thán lúc có chuyện vui cũng cười rất lớn, nhưng là điệu cười chân thật.

Điệu cười phát ra từ nội tâm là chân thành cực độ, sang sảng khí thế.

Mà Trương Thán lúc này đây lại có điệu cười rất không thành thật.

Không đúng, là giả chứ.

Mà Trương Thán cười đã giả tạo rồi, lại còn muốn tiếp tục cười.

Bởi vì hấn không muốn huynh đệ lo lắng vì hấn.

Hấn còn muốn chứng minh cho kẻ địch biết hấn kỳ thực là người rất can đảm.

Trương Thán là một người can đảm, to gan lớn mật.

Chính là lần này Trương Thán có chút khấn trương.

Thích Thiều Thương nhìn Trương Thán từng bước một tiêu sái tiến vào trận, bỗng nhiên cảm thấy hơi khó chịu.

Huynh đệ, làm huynh đệ có một kiếp này, không thể đến mức ấy được.

Khi chứng kiến huynh đệ vì huynh đệ mà thí cả mạng mình, Thích Thiều Thương bỗng nhiên có một ước nguyện: cả đời là huynh đệ, đời đời kiếp kiếp đều là huynh đệ.

Cố Tích Triều hung hăng nắm tay hấn.

Thích Thiếu Thương hơi đau, quay đầu lại nhìn Cố Tích Triều.

Ánh mắt của Cố Tích Triều thật sự rất khó lý giải.

Thích Thiếu Thương biết, Cố Tích Triều rất lo lắng. Cố Tích Triều không nói, hắn cũng biết.

Cố Tích Triều thật sự đã xem bọn họ là huynh đệ.

Bên kia, Trương Thán đã tiến vào trong trận.

Trong họa trận, Đường Nhất Thiểu đã chấm mực vẽ tranh.

Nói là vẽ tranh thì không bằng tả là nổi điên còn chính xác hơn. Đường Nhất Thiểu vẽ tranh mà cứ như bị ma quỷ nhập xác vậy.

Kỹ thuật vẽ tranh của Đường Nhất Thiểu chính là võ công của hắn —— mỗi một nét họa, một đường vẩy mực đều là một thức.

Hắn đang họa một gốc mai.

Là một gốc mai khô cằn.

Hắn dùng chính là câu sư pháp (1), bút là loại bút lông cứng, miệt mài từng đường từng nét.

Màu sắc uyển chuyển khi đậm lúc nhạt.

Mép nhọn đi ngược chiều ngòi bút —— thậm chí còn làm nên một vệt cháy khét trên mảng xanh rêu.

Phác họa gốc mai xong —— lại chỉ thấy hắn khẽ chuyển đầu bút lông.

Đầu bút lông khẽ chuyển, kỹ xảo biến đổi theo.

Bát mặc pháp. (phương pháp vẽ vẩy mực)

Đậm nhạt với tông mực đen ướt, kết hợp với màu sắc điều luyện. Đang vẽ, bỗng hắn đột ngột dừng, hơn mười mặc châu (giọt mực) từ bốn phía mảnh vải nhất tề phóng ra.

Mắt thấy, mặc châu sẽ rơi xuống đất.

Rơi xuống đất, liền kích hoạt hỏa khí.

Kẻ ngồi trong trận Đường Nhất Thiểu trong nháy mắt biến khỏi trận, kẻ đang đứng ngoài mắt trận là Trương Thán chỉ có thể có một kết cục.

Tránh cũng không thể tránh, ra không thể ra —— chỉ có chết.

Trương Thán vội vàng bành rộng vạt áo, bay vút về hướng mặc châu, trong nháy mắt xoẹt được một vòng, hứng trọn mặc châu sắp tiếp đất.

Lại phát hiện vạt áo bị chọc thủng đến tận mười chỗ.

Thì ra mực này có thành phần là lưu hoàng, cũng có thể sát thương như chơi.

Trận của Đường Môn —— nói trắng ra là bày ra để tiễn người về với tiên tổ.

Trương Thán không khỏi lạnh cả sống lưng.

Hắn trong nháy mắt nghĩ tới Vương Tiểu Thạch.

Một Vương Tiểu Thạch đôn hậu, đáng yêu, ấm áp.

Tại sao Vương Tiểu Thạch luôn chịu kiếp khổ —— giết gian thần, đào vong, bị bắt cóc...

Sống bên cạnh Vương Tiểu Thạch cảm thấy ấm áp, một sự ấm áp kiên định.

Trương Thán còn đang suy nghĩ, Đường Nhất Thiểu đã bắt đầu bức họa tiếp theo.

Hắn bắt đầu vẽ một đóa mai.

Hắn dùng bút lông cứng phác họa ra một đóa hoa mai.

Hình dáng uyển chuyển, bút lông nhỏ hướng từ trong ra ngoài, trong có phần đậm hơn.

Rõ ràng là mây trắng nước trong, ngòi bút điểm màu tinh tế.

Hoa mai đang ở độ bùng xuân, nở rộ.

Trương Thán có chút kinh ngạc vì độ kiêu diễm của đóa mai này.

Ai biết được đóa mai này chứa hàn khí bức người, độc phóng ngân hoa tỏa khắp trận.

Không ngờ hoa mai cũng có thể có vẻ đẹp lạnh lẽo, hung ác nhường ấy.

Sát nhân trong nháy mắt.

Trong khoảnh khắc này, Đường Nhất Thiếu lại thay đổi bút pháp.

Hắn không hề phác họa nữa, hắn bắt đầu điểm hoa. (vẩy mực)

Có cánh hoa tô đậm, có cánh điểm nhạt lại thêm làn nước mỏng.

Một số mảng giống như hình sao hướng ra ngoài.

Mật dịch sơ nan (giữ bí mật thì dễ, giải bí mật cực khó). Tranh của Đường Nhất Thiếucơ mật mà không loạn, bố cục đơn giản nhưng không hề tiêu tán, trong huyền cơ có lời giải.

Mặc châu cũng bắn tung tóe trong lúc Đường Nhất Thiếu vẩy hoa.

Trương Thán y phục đã thủng lỗ chỗ, chẳng thể dùng y phục để đỡ lấy mặc châu nữa.

Không còn thời gian mà tư lự nữa — hắn dùng tay chân đón mực.

Lượn một vòng trên không, tay chân Trương Thán sau khi rơi xuống đất đã không ra tay chân nữa. Lưu hoàng đã đốt tay chân đến biến dạng.

Trương Thán rất đau, nhưng đã là Trương Thán sẽ quyết không nhăn mặt nhíu mày.

Hắn là một đại trượng phu.

Hắn nở nụ cười — lần này là một nụ cười thật sự.

Mà lúc này Đường Nhất Thiếu bắt đầu họa từng nét của bức tranh cuối cùng — dùng màu đậm vẽ cánh

hoa, liên tiếp từng đóa mai.

Hắn họa đồ đến điên cuồng —— mặc châu kia bay loạn như điên, như mưa đen tàn sát hung hiểm, có thể giết người.

Trương Thán còn có thể dùng cái gì đỡ đây?

Hắn bèn xoa tóc.

Hắn dùng móng tóc rồi tung của mình hứng mặc châu như vũ bão kia.

Hắn xoay tròn trên không, trực tiếp nghênh đón mặc châu.

Mùi tóc cháy bốc khét lẹt, xộc thẳng vào mũi.

Một giọt cuối cùng chậm rãi rơi xuống.

Nhưng Trương Thán đã hết khả năng đón đỡ bất cứ cái gì.

Y phục rách bươm, tóc tai bị đốt trụi, tay chân cũng tái vô lực khí.

Trương Thán lại cười hào phóng đến nhường này.

“Ta là ai? Phạn Vương Trương Thán!”

Phạn Vương, Phạn Vương.

Ai dám đo với ta khoảng nóc cơ chứ?

Trương Thán chợt nhớ tới những lúc đắc ý trước kia, không ai dám đo ta khoản ăn nhiều.

Hắn cười, nhẹ nhàng.

Hàm răng của hắn trắng noãn ra.

Có lẽ hắn luôn có dáng vẻ tiêu tụy động lòng người, nên người ta tự sẽ nhường phần cơm nhiều hơn cho hắn.

Chỉ cần có thể còn sống, ăn là ăn đến no, thì nên cảm tạ thượng thiên.

Giọt mặc châu cuối cùng nhẹ nhàng lọt vào miệng Trương Thán.

Trận phá.

Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều chỉ nghe thấy Trương Thán thốt lên câu cuối cùng trước khi già từ dương gian.

“Tiểu Thạch...”

==

Ghi chú:

(1) Một lối vẽ của Trung Quốc, đặt nghiêng ngọn bút lông quét mực khô nhạt để thể hiện vân đá và mặt nam mặt bắc của núi, sau khi phác ra đường nét chung

29. Chương 29: Cầm Trận, Cầm Trận

Trong nháy mắt, Thích Thiếu Thương tựa như hóa đá, cầm bật, không bật ra nổi thanh âm nào.

Trương Thán, đã chết.

Một người hiền hậu ôn hòa, chí tình chí nghĩa, lấy mạng bảo vệ huynh đệ, cứ như vậy, ngã xuống, mất mạng.

Thích Thiếu Thương trong một khắc không thể thấy gì ngoài một mảnh huyết quang. Trong mắt. Trong lòng.

Hắn giống như cảm nhận lại một ngày nào đó không xa.

Ngày đó, Liên Vân Trại, huyết quang đầy trời, bão cát vùi không được, che không hết. Ngày đó Cố Tích Triều biến thành Tu La, ngày đó Thích Thiếu Thương hận thù khắc cốt, đau khổ khắc tâm.

Hận là vì Cố Tích Triều, đau cũng là Cố Tích Triều ban cho.

Mà giờ khắc này, Cố Tích Triều đứng bên cạnh hắn, đang giúp hắn, không hề hại hắn.

Hắn không hề làm mình đau, làm mình hận.

Cho nên, hiện giờ Thích Thiếu Thương, chỉ có mối hận bất cộng đái thiên (không đội trời chung) đối với Đường Môn.

Mối hận này của hắn rất đơn giản, chỉ một lòng muốn đem tất cả bè lũ này chặt vụn dưới kiếm.

Ánh mắt hận thù này tỏa huyết quang.

Hắn thiếu chút nữa định liều mạng với người Đường Môn —— hắn mất đi bình tĩnh.

Trương Thán đã không còn thở nữa. Một cái xác rách nát, có chỗ đen thui cháy khét, ngã ục ịch xuống đất.

Thích Thiếu Thương nâng Trương Thán dậy, bàn tay của hắn lập tức bị nhuộm đen —— lưu huỳnh dây đầy sang tay hắn, một trận đau đớn kịch liệt.

Hắn bỗng nhiên cảm nhận được một bàn tay cứng rắn, nhẹ nhàng mơn trớn từ hốc mắt đến toàn khuôn mặt của hắn —— giờ khắc này hắn mới phát hiện, thì ra mình đã rơi lệ rồi.

Nam nhi không phải không biết rơi lệ, chỉ là chưa đến mức tốt cùng thương tâm.

Bàn tay kia lạnh rợn người, có chút run rẩy.

Bàn tay kia vì hắn mà lau đi lệ hận.

Thích Thiếu Thương ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Cố Tích Triều, là hung tàn của năm đó.

Một năm kia, Cố Tích Triều giết người như ngóe, một Cố Tích Triều diệt trại sát dân toàn thành —— bỗng nhiên trở lại.

Nhưng lúc này, hắn không phải nhất tướng công thành vạn cốt khô, hắn muốn báo thù.

Vì huynh đệ báo thù.

Thích Thiếu Thương đứng lên, cầm tay Cố Tích Triều —— lạnh như vậy, có phải khổ lắm chăng?

Hắn xoay người đối mặt với Lôi Diễm, rút kiếm.

Nghịch Thủy Hàn.

Không thềm hé nửa câu người khác cũng cảm nhận được hận thù ngập tâm của hắn.

Lôi Diễm lạnh lùng chau mày —— dù lạnh lùng lại vụn phần anh tuấn.

Nam tử lãnh diễm lẳng lẳng rút kiếm.

Kinh Diễm Nhất Kiếm.

Lôi Diễm rút kiếm, rút kiếm ngay từ đầu.

Hắn muốn giết người, hắn muốn Thích Thiếu Thương phải chết.

Đường Yến cất tiếng đàn.

Nàng dụng đến cổ đàn mang danh “Vận Khánh”.

Toàn thân đàn một màu tuyết trắng, có khối làm bằng gỗ quế, đáng giá vạn kim chi bảo.

Người gảy đàn là mỹ nhân, cầm là bảo vật.

Nhưng đàn này, lại muốn giết người.

Đối với đám cỏ dại này ưu sầu chẳng thể quên được thì cầm này còn nể tình sao được!

Đường Yến ưu thương mà vỗ về cây đàn, tựa hồ cảm thấy làm thế thì mình càng đẹp hơn.

Nàng đàn lên khúc đầu tiên, là ỷ lan .

Tiếng đàn ai oán, thâm sơn cùng cốc một nhànhan, chỉ biết nở rộ trong tịch mịch —— Thích Thiếu Thương bắt đầu tấn công, mỗi đường kiếm là một chiêu muốn đoạt mạng người,

Lôi Diễm chậm rãi rút kiếm đón chiêu. Một thanh kiếm, một bộ kiếm đẹp đến vậy có điểm làm người ta ý loạn hồn mê —— Chết dưới một thanh bảo kiếm thế này, chết cũng không tiếc phải không?

Cổ Tích Triều có chút kinh ngạc. Một nữ tử diêm dúa lẳng lơ thành tiếng như vậy mà lại tấu khúc vịnh lan cao thượng này, liệu có thể tấu lên được những phần thâm thúy ẩn sâu trong cầm khúc?

Nhưng Đường Yến lại làm được —— khúc ỷ lan của nàng thanh lệ uyển chuyển thanh nhã tố khiết, tựa gần như trước mắt mà tận ngàn dặm xa.

Cổ Tích Triều kinh ngạc đến động tâm. Hắn không ngờ một nữ tử như vậy lại có thể đàn ra một tấu khúc thoát tục nhường này.

Chỉ trong chớp mắt, hắn thoáng thấy Thích Thiều Thương trấn lùi cước bộ, thân hình có chiều lảo đảo.

Trong lòng hắn cả kinh, liền cẩn thận chăm chú nhìn Thích Thiều Thương, lại chợt phát hiện tấu khúc đã biến hóa.

Không còn là Ỗ Lan, lại thành Bội Lan.

Vẫn là một cầm khúc ử dật, xa xưa, vang thanh.

Phần nộ bi thương từ một bậc anh hào như Khuất Nguyên năm xưa, tựa hồ tái hiện, tràn về sảnh đường Đường Gia Bảo.

Đường Yến một bên cười đến quỵến rũ, khảy một khúc cầm thanh đạm u nhã.

Cổ Tích Triều bỗng nhiên cảm thấy có điểm không ổn.

Hắn nhìn Thích Thiều Thương. Kiểm pháp của hắn càng ngày càng mờ ảo, càng ngày càng rối loạn —— cơ hồ là loạn tâm rối trí, liệu mạng chống đỡ kiểm của Lôi Diễm.

Hắn tựa hồ đã quên kiểm pháp của chính mình —— chỉ còn phòng ngự mù quáng.

Lôi Diễm áp đến ngày càng gay gắt, thần chí lại ngày càng thanh tỉnh, kiểm pháp ngày càng hung hiểm.

Càng hung hiểm, lại càng động lòng người, càng làm cho người ta kinh diễm.

Thích Thiều Thương cơ hồ đã mất đi khả năng công, chỉ còn được thể thủ.

Cổ Tích Triều rốt cục hiểu được tại sao tiếng đàn của Đường Yến lại được gọi là “Ma Âm”. Đường Yến có thể đàn được những khúc đàn thoát tục, xuất thần nhập hóa, thoát tục y hệt nữ chủ nhân.

Tiếng đàn có thể tạo ảo giác.

Tiếng đàn trong suốt cao thượng, hẳn người có thể tấu ra nó cũng là tâm trí thanh cao?

Đường Yến tuyệt không hề thanh cao như vậy, lại tấu ra được loại kỳ âm này, chỉ có một nguyên nhân

Cầm của nàng có thể di hồn đoạt phách.

Nàng đoạt tâm của Thích Thiều Thương, dựa vào cái tâm tinh thuần cao thượng của Thích Thiều Thương mà đàn lên những tấu khúc cao thượng.

Mỗi một khúc đàn, tâm trí Thích Thiều Thương lại tiêu hao mấy phần.

Cho nên Thích Thiều đã mất khả năng chống đỡ Kinh Diễm Nhất Kiếm của Lôi Diễm. Một thức kiếm chuẩn xác, hoàn mỹ đâm thẳng vào bụng Thích Thiều Thương.

Kiếm của Lôi Diễm cực lạnh, lạnh đến độ khiến Thích Thiều Thương có phần bưng tỉnh.

Kiếm pháp Lôi Diễm thật tuyệt mỹ. Điện quang xẹt ngay ra, Thích Thiều Thương cảm thấy được trong bụng huyết khí cuộn cuộn.

Miệng vết thương kia đau đến cơ hồ làm hắn không thở nổi.

Đau như vậy, đau kinh khiếp đến nhường này.

Thích Thiều Thương bỗng nhiên cảnh tỉnh lại, chỗ này đã từng bị thương rồi mà.

Tiểu đao của Cố Tích Triều từng tặng cho hắn vết thương ấy.

Hiện giờ, miệng vết thương cũ lại in hằn thương tích mới.

Thích Thiều Thương ới ra huyết.

Máu của hắn phun ra —— đỏ tươi, ảm áp.

Cố Tích Triều mất hết bình tĩnh. Hắn muốn hô to tên của Thích Thiều Thương. Hắn muốn người kia nghe thấy.

Nhưng trong chớp mắt kia Thích Thiếu Thương không nghe được gì.

Hắn chỉ nhìn đến mặt của Lôi Diễm từ bao giờ đã biến thành Cố Tích Triều, kiếm của Lôi Diễm biến thành tiểu đao của Cố Tích Triều.

Trước mắt một Cố Tích Triều cầm tiểu đao hung ác cười, lại đâm thật sâu vào bụng hắn.

“Cố Tích Triều... Ngươi... Ta...”

Một chút, lại sâu thêm một chút, khuôn mặt lãnh đạm của Lôi Diễm không chút biến sắc.

Hắn lui một chút, liền nói một câu, “Ta là Cố Tích Triều.”

Hắn đâm ba lần.

Thích Thiếu Thương trúng liền ba kiếm.

Kinh Diễm Tam Kiếm.

Lôi Diễm giết người chưa bao giờ phải ra quá bốn kiếm, nhất kiếm thứ tư chắc chắn đoạt mạng.

Thích Thiếu Thương chỉ một kiếm nữa sẽ “tử”.

Bội Lan ngừng lại, Ý Lan lại vang lên.

Càng ngày càng thoát tục, càng ngày càng thanh u.

Đẹp như thế, mỹ đến cùng cực.

Khúc này là của thiên tiên. Nhân gian mấy lần được thưởng ngoạn?

Cố Tích Triều cắn môi đến gần như nát bươm.

Hắn hận không thể vọt vào trong trận giết thay Thích Thiếu Thương.

Chỉ là hắn vào không được.

Tùy tiện vào trận, có lẽ hai người bọn họ đều phải chết.

Hắn đã không thể thở nổi, hơi thở của hắn tương hòa cùng Thích Thiếu Thương.

Cảm giác như dần dần mất đi, dần dần mơ hồ. Hắn muốn hét lên Thích Thiếu Thương, đó không phải ta.

Chính là hắn kêu không được, chỉ có thể hô to trong lòng, một lần lại một lần kêu thất thanh, Thích Thiếu Thương, đây không phải là ta!

Hắn vẫn biết, trừ mình ra, không ai khác đã kích nổi Thích Thiếu Thương.

Chỉ có Cố Tích Triều, mới có thể làm vết thương của Thích Thiếu Thương đau đớn đến nhường ấy.

Hiện tại Lôi Diễm trong tầm mắt của Thích Thiếu Thương, đã không còn là Lôi Diễm —— là Cố Tích Triều.

Thích Thiếu Thương đang thấy Cố Tích Triều cầm tiểu đao từng chút từng chút một đâm sâu vào trong bụng hắn.

Cố Tích Triều lòng nóng như lửa đốt.

Bỗng nghe thấy thanh âm của Thích Thiếu Thương vang vọng.

“Người không phải Cố Tích Triều.”

Thích Thiếu Thương nói xong câu đó, liền xuất ngay một thức kiếm.

Hắn vận hết sức vào chiêu kiếm này.

Một kiếm này hút hết toàn lực của hắn.

Sinh liền sinh, tử liền tử.

Hắn đem khí lực toàn thân dụng vào một chiêu này, một kiếm này.

Chiêu kiếm “Nhất Tâm Vô Nhị”.

“Người, không phải Cố Tích Triều.”

“Người làm sao có thể là Cố Tích Triều.”

Thích Thiếu Thương nói xong, Nghịch Thủy Hàn đã đâm vào thân thể Lôi Diễm.

Kiểm của Lôi Diễm hạ xuống tức thì.

Trận phá.

30. Chương 30: Khí Trận, Khí Trận

Thích Thiếu Thương toàn thân phủ huyết.

Trúng Kinh Diễm Tam Kiếm—— chỉ còn lại nửa cái mạng mà thôi.

Lôi Diễm thích kiếm thứ tư mới thực sự hạ sát đối thủ—— hắn muốn hưởng thụ quá trình giết người.

Nhưng ham muốn này của hắn lần này lại làm hắn táng mạng.

Hắn đã thương người rồi mới giết —— vì thế chưa giết được người đã bị người khử.

Cố Tích Triều yên lặng ngồi phịch xuống, tay ấn Thích Thiếu Thương xuống.

Tay hắn đặt ở miệng vết thương của Thích Thiếu Thương, hung hăng mà ấn.

Hắn điểm huyết vị, chậm rãi đem nội lực truyền vào thân thể người kia —— truyền vào nhiệt lượng. Người kia không thể lạnh được.

Chỉ cần, Thích Thiếu Thương còn có một hơi này —— hắn chính là sư tử.

Vô luận có khổ đau thế nào, hắn cũng không buông tha Cố Tích Triều —— hắn luôn luôn chỉ yêu một người – là Cố Tích Triều.

Cho nên vô luận có bị mê hoặc hay vướng tâm ma, hắn đều có thể nhận ra Cố Tích Triều.

Thích Thiều Thương vẫn luôn nhận rõ Cố Tích Triều — giống như Cố Tích Triều vẫn luôn tường tận Thích Thiều Thương.

“Người, không phải Cố Tích Triều.”

“Người làm sao có thể là Cố Tích Triều.”

Thích Thiều Thương sao lại có thể phân biệt được thật giả?

Người kia khắc vào tâm khảm của hắn — từng hận, từng oán, từng đau, luôn luôn luyến tình.

Trước khi gặp lại, từng đêm đều nằm mơ một giấc mơ y hệt.

Trong mộng chính mình nói với mình, “Thật nực cười, ta đang yêu một nam nhân, nam nhân tên là Cố Tích Triều.”

Sau khi gặp lại rồi, hắn rốt cục biết bản thân mình trong mơ nói sai một từ

Không phải “Đang”, không phải “Đã”, mà chỉ có “Yêu”.

Ta yêu một nam nhân.

Hắn là Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều như thế nào, Thích Thiều Thương sao lại không biết được?

Từ ánh mắt, thân thể, huyết nhục, vết thương, thậm chí cả tâm ý đều là tương thông.

Vô luận bất cứ lúc nào, vô luận là lúc Cố Tích Triều hận hắn hay yêu hắn, trong mắt người này đều có “tình”.

Hận cũng là hắn, yêu cũng là hắn, tình chỉ đối hắn.

Thích Thiều Thương xem ra cũng hiểu, Cố Tích Triều từ đầu đến cuối trong mắt có hắn.

Lúc hận cũng có tình, khi yêu tình là vô bờ.

Cho nên, khi nhìn sâu vào ánh mắt của Lôi Diễm, hắn nhận ra—— đây không phải là ánh mắt của Cố Tích Triều.

Vô tình.

Cho nên, “Người làm sao có thể là Cố Tích Triều.”

Ai từng nói qua Cố Tích Triều vô tình?

Cố Tích Triều làm sao có thể vô tình.

Giờ khắc này Cố Tích Triều cùng Thích Thiều Thương hòa vào đau đớn, vô cùng sâu nặng.

Hắn lạnh lùng nhìn Đường Yến, “Không đánh nữa, ta rút.”

Đường Yến tựa hồ đã biết —— Thích Thiều Thương nếu cứu trị trễ nãi chắc chắn sẽ chết.

Nàng cười thực ôn hòa, “Cố công tử thua, Vương Tiểu Thạch cứu không được, người cũng phải ở lại Đường Môn.”

“Ta biết.”

“Vậy người có đánh không?”

“Không đánh, ta lui.”

Phương Hận Thiều cũng bưng tỉnh.

Hắn trúng độc cũng đã sâu, cánh tay trái điểm chốt huyết vị, tạm thời tánh mạng giữ được, nhưng cánh tay kia chắc chắn không giữ nổi.

Trương Thán chết, làm cho Phương Hận Thiều hồn tiêu phách tán.

Hắn sưng sốt thật lâu, mới chậm rãi ý thức được thực trạng hiện giờ của phe mình.

“Cố công tử...” Phương Hận Thiều hô lên một tiếng yếu ớt, nhưng chính hắn cũng không có kẻ sách gì.

Lâu Chúa tính mạng đang chỉ mành treo chuông, chậm trễ cứu không nổi nữa.

Nhưng nếu rút, Tiểu Thạch không cứu được, Cố Tích Triều còn phải ở lại Đường Môn.

Phương Hận Thiếu từ trước tới giờ chưa từng trải qua mâu thuẫn nào kịch liệt như thế. Hắn cơ hồ lâm vào tuyệt vọng.

Phương Hận Thiếu đã xông pha nhiều trận, hung hiểm có, cấp bách có, anh dũng có, huyết nhuộm có...

Nhưng chưa từng tuyệt vọng đến nhường này.

Bởi vì hắn khi đó biết sau lưng hắn còn có Trương Thán, còn có Vương Tiểu Thạch, còn có Thích Thiếu Thương, thậm chí còn có Cố Tích Triều.

Nhưng giờ khắc này, hắn lại cảm thấy được ngay cả Cố Tích Triều cũng không thể lật ngược được thế cờ.

Cố Tích Triều đã không thể bày mưu tính kế nữa.

Quan tâm tất loạn.

Hắn thì ào, nhưng không biết muốn nói gì.

Cố Tích Triều cố sức nâng Thích Thiếu Thương dậy.

Lại nghe thấy Thích Thiếu Thương thốt ra một thanh âm thản nhiên, mỏng manh, “Không được.”

Không được, phải cứu Vương Tiểu Thạch, đệ không thể lưu lại Đường Môn—— Thích Thiếu Thương rất muốn nói được thành lời.

Nhưng toàn bộ khí lực của hắn chỉ đủ để nói được hai chữ.

“Không được.”

Thích Thiếu Thương làm sao có thể không đi cứu huynh đệ của hắn, Thích Thiếu Thương sao lại bỏ mặc Cố Tích Triều ở lại Đường Môn chịu hung hiểm được.

Nhưng Cố Tích Triều lại lắc đầu, “Tha thứ ta.”

Huynh trong lòng ta, so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn.

Cố Tích Triều lại không nói ra.

Đây là lần đầu tiên Cố Tích Triều thỉnh cầu người khác tha thứ.

Cố Tích Triều trước giờ không thỉnh cầu người khác tha thứ bất cứ điều gì.

Đã làm là nhận. Sai lầm rồi, cũng tự thân bù đắp.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện cầu xin người khác tha thứ.

Nhưng lúc này hắn lại cầu xin Thích Thiều Thương, “Tha thứ ta.”

Hắn thỉnh cầu tha thứ, chứng minh hắn muốn tự biên tự diễn trận này.

Ích kỷ cũng tốt, bất nghĩa cũng được, lâm trận bỏ chạy cũng chẳng sao, buông tha chính mình cũng thể — nhưng ta sẽ không thể để huynh có bề gì.

Hắn đỡ lấy Thích Thiều Thương, nói với Đường Yến, “Cứu được Thích Thiều Thương, Cố mỗ sẽ tự mình trở lại Đường Môn, đã lập thệ quyết không đổi ý.”

Đường Yến như đang tự hỏi, “Cố công tử, ta dựa vào cái gì để tin người?”

Cố Tích Triều mỉm cười, “Ta lấy danh nghĩa của Thích Thiều Thương ra thề.”

Lấy danh nghĩa của Thích Thiều Thương ra thề.

Cố Tích Triều lấy danh nghĩa Thích Thiều Thương ra thề.

Đường Yến một khắc kia có chút rung động.

Một người, phải coi trọng yêu thương người kia như thế nào mới dùng đến danh nghĩa của người kia mà lập thệ.

Nàng bỗng nhiên có chút ghen tị. Nàng nổi ý nghĩ ác độc muốn giết bọn họ.

Tại sao ai cũng có thể gặp được trung nhân tri kỷ, tại sao chỉ có nàng là không có gì!

Cho nên Đường Yến hưng ác cười, “Không có khả năng. Cố công tử nên thuận thế mà ở lại Đường Môn đi. Đã ký giấy sinh tử, chẳng lẽ Cố công tử muốn đổi ý sao?”

Cố Tích Triều thản nhiên xoay người, “Đường Ngũ tiểu thư, nếu ngươi hôm nay không để ta đi, như vậy, ta đành nuốt hận, ta sẽ không ở lại Đường Môn.”

Đường Yến tựa hồ cười to hơn, “Hiện giờ các người người bị thương, kẻ thân tàn, người đã chết, Cố công tử nghĩ người chạy được sao?”

“Đường Ngũ tiểu thư không để chúng ta đi sao?” Cố Tích Triều hỏi lại một lần.

“Không cho đi.” Đường Yến cười đến mỹ miều.

“Đường Ngũ tiểu thư, như vậy thì ta cũng chẳng cần tuân thủ lời hẹn quay lại Đường Môn làm gì!” Cố Tích Triều ánh mắt tràn ngập sát quang.

“Cố công tử thấy mình thoát được sao?” Đường Yến ôn nhu hỏi.

“Đi không được.”

“Vậy sao Cố công tử còn định liệu trước như thế?”

“Bởi vì, ta muốn cùng các người, Nhất, Khởi, Bồi, Táng.” (= đồng quy ư tận = cùng chết chung một lượt)

31. Chương 31: Tửước, Tửước

Cố Tích Triều thốt lên câu đó, toàn sảnh Đường Gia Bảo bị tử khí dày đặc bao trùm.

“Tử khí” là cái gì?

Đó là loại hỗn khí chỉ nên toát ra từ tử thi.

Người còn sống mà hoạt động thường nhật, người luôn tỏa sinh khí.

Nhưng tử khí này là từ đâu mà ra?

Bọn họ chợt phát hiện tử khí này toát ra từ chính họ.

Người đang sống sờ sờ, sao có thể phát ra tử khí?

Nhất thời, một màn im lặng rợn người trùm lên không khí —— Nụ cười âm ngoan của Cố Tích Triều giống như Diêm Vương từ âm phủ, tựa như Tu La Vương.

Đây chính là Ngọc Diện Tu La. Giờ phút này trở lại

“Các người hại chết huynh đệ của ta, ta sẽ chết cùng các người.”

Mỗi một từ, đều là lọt kẽ răng mà ra, mang theo tư vị máu chảy đầu rơi.

Đường Yến có chút kinh khiếp —— ánh mắt của Cố Tích Triều là âm ngoan lưu huyết.

Đây là quyết tâm đồng quy vu tận.

Đường Lão Thái Thái cũng có chút luống cuống, “Cố công tử, người lại định giở trò ngốc gì để lôi chúng ta chết theo chứ?”

Cố Tích Triều rút từ trong tay áo ra một cây sáo nhỏ màu ngọc bích.

Một cây sáo nhỏ xanh biếc, tỏa thanh quang.

Cố Tích Triều cầm sáo nhỏ trong tay, lạnh lùng cười.

“Đường Lão Thái Thái, người mau quên quá. Ngoài đại môn của Đường Gia Bảo còn có người của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Đường Yến tỉnh ra, lại nở nụ cười, ” Tám mươi tám tên lâu la ngoài đó?”

Cố Tích Triều gật gật đầu.

Đường Lão Thái Thái thở dài, “Cố công tử, chỉ vài chục tên hạ nhân của người có thể cùng người kháng cự lại Đường Môn bao lâu chứ?”

Đường Lão Thái Thái hỏi thật chân thành, tựa như tiếc hận thay cho Cố Tích Triều.

Nhưng Cố Tích Triều lắc đầu, “Ngươi lầm rồi.”

Nói xong ba từ kia, liền đem sáo nhỏ kê môi, thổi lên một khúc.

Địch khúc mãnh liệt, như tín hiệu Diêm Vương đòi mạng.

Mọi người vẫn không hiểu.

Chỉ có Cố Tích Triều là đang cười.

Cười nhẹ nhàng, đậm mạc, lạnh lùng.

Hơi thở của hắn cũng mang theo gấp gáp sắc nhọn, hắn luôn trừ chiết bất loan (thà chết không khuất phục), luôn khiến người đối diện phải rợn tóc gáy.

Một giây sau từ ngoài vọng vào một tiếng nổ đến kinh động —— toàn bộ Đường gia bảo giật mình kịch liệt.

Thanh âm sắc nhọn của Đường Yến vang lên, “Cố Tích Triều, ngươi dám dùng hỏa dược!”

“Không sai, huynh đệ Kim Phong Tế Vũ Lâu lấy tiếng sáo làm tín hiệu. Lần đầu tiên nghe tiếng địch chỉ châm một phần hỏa dược, lần thứ hai châm toàn bộ. Đường Lão Thái Thái, hỏa dược bên ngoài chẳng nhiều nhận gì, nhưng trong Đường Gia Bảo cũng chẳng ít ám khí hỏa dược, bén lửa —— hậu quả thế nào đây?”

Cố Tích Triều đứng từ xa, giống như cùng mọi người nhưng cũng hòa vào hư vô —— hắn chỉ cần thổi thêm một tiếng sáo nhỏ, hết thảy nhân mạng ở đây đều hủy diệt vào hư không.

Nhiệm vụ của mấy người kia không phải là ấu đả với Đường Môn.

Bí mật này chỉ có bọn họ cùng Cố Tích Triều biết.

Trương Thán không biết, Phương Hận Thiếu không biết, ngay cả Thích Thiếu Thương cũng không biết.

Tám mươi tám huynh đệ đó không phải đi chém giết, mà là đi phóng hỏa.

Cố Tích Triều đã ước định với họ, lấy tiếng địch làm tín hiệu, lần đầu tiên châm khối hỏa dược nhỏ, lần

thứ hai châm toàn bộ—— cũng nghĩa là Kim Phong Tế Vũ Lâu cùng Đường Môn đồng quy vu tận.

Hỏa được mua từ Phích Lịch Đường—— hỏa khí tinh xảo, có mỹ danh quyết tuyệt, “Ngọc Thạch Câu Phần”.

Dùng hỏa được Phích Lịch Đường giết đồng minh của Phích Lịch Đường—— thực làm cho người ta thốn thức.

Loại hỏa khí này thập phần ác độc, một khi châm, có khi ngay cả người châm lửa cũng khó thoát —— tên gọi là “Ngọc Thạch Câu Phần”.

Hỏa khí dài chỉ ba tấc, chỉ lớn bằng ngón cái, một người có thể mang theo đến mấy trăm cái mà không bị phát hiện.

Ngần ấy huynh đệ, mang theo hỏa khí vạn phần mãnh liệt, thần không biết quỷ không hay, từ kinh sư tới tận Cung Châu.

Cố Tích Triều trên đường luôn nghĩ ngợi, vì sao huynh đệ Kim Phong Tế Vũ Lâu lại tin tưởng hắn đến thế. Khi hắn nói với bọn họ những lời này, bọn họ tuy rằng mặt lộ vẻ thống khổ, nhưng vẫn lập thế tuân theo mệnh lệnh của hắn.

Hắn nghĩ là vì Thích Thiếu Thương tín nhiệm hắn vô điều kiện nên bất giác huynh đệ của người kia cũng coi mình là huynh đệ.

Hắn trong lòng muôn phần cảm tạ bọn họ —— sự tín nhiệm vô điều kiện của mọi người, thực sự làm động nhân tâm.

Hắn biết các huynh đệ kia trong lòng cực kỳ đau xót —— tự tay giết chết Lâu Chúa và huynh đệ của mình, chính là họ tự giết mình.

Thế nhưng có những chuyện không thể không làm.

Ngọc Thạch Câu Phần.

Thà làm ngọc vỡ, không vi ngôi lành —— có khi, tự tay giết chết huynh đệ của mình, cũng không phải là hành động phản bội gì.

Cố Tích Triều ngoan tuyệt, không ai dám nghi ngờ. Mọi người đều nói, Cố Tích Triều đối người khác ngoan tuyệt, đối với mình còn độc ác hơn.

Hắn kỳ thật không muốn thế —— nhưng hắn không có biện pháp nào.

Giang hồ, không phải nơi chết, chính là ta vong, hoặc là cùng nhau xuống mồ.

Cố Tích Triều không phải là người khinh thường chính mạng mình. Chỉ cần có thể sống, còn có hy vọng phi thường thanh thiên.

Chính là đôi khi con người không thể lựa chọn cái chết cho mình.

Cố Tích Triều không muốn chết —— nhưng hắn lại lựa chọn cái chết.

Thảm thiết —— kết cục không thể đoán trước, hoặc sớm đã dự liệu trước.

Là đúng hay sai, Cố Tích Triều cũng không muốn tự vẫn làm gì.

“Ta nghĩ, chúng ta bốn người, cộng thêm Vương Tiểu Thạch, cùng các người toàn bộ người của Đường Môn, dù thế nào thì vụ này Kim Phong Tế Vũ Lâu vẫn lời lãi hử hê.”

Cố Tích Triều mỉm cười, đặt sáo nhỏ lên môi, “Đường Lão Thái Thái, có muốn thử một lần hay không? Người của Đường Môn nhanh hơn, hay là hỏa dược nổ nhanh hơn?” Dừng một chút, hắn còn nói, “Đương nhiên, người có thể phóng ám khí ngay, nhưng trước khi ta chết cũng đủ ra hiệu rồi. Cứ thử xem nhé.”

Đường Lão Thái Thái khó tin lấp bắp, “Cố Tích Triều, người dám... sao người có thể cam tâm tìm đến cái chết...”

Cố Tích Triều đưa một tay nắm chặt bàn tay của Thích Thiếu Thương, hai tay đan chặt nhau, phủ đầy máu tươi. Đó là máu tươi của Thích Thiếu Thương, từng giọt chảy dọc theo cổ tay đánh “tổng” xuống đất.

“Ta dĩ nhiên không cam tâm tìm cái chết, nhưng chính các người không cho nhóm người của Thích Thiếu Thương sống, vậy thì tất cả chôn cùng cho vui đi.”

Đường Yến tựa hồ bị cảnh tượng trước mắt rung động tâm can, nàng đột nhiên hỏi Cố Tích Triều, “Hắn từng là kẻ thù của người, không phải sao?”

Cố Tích Triều cười thảm thiết, rốt cục hắn luôn là người do dự. Có những lời liệu có nên nói không?

“Đường Ngũ tiểu thư, ta có một việc muốn nói với người.”

Đường Yến lạnh lẽo cười, “Nói đi.”

“Vương Tiểu Thạch mặc dù rất giống Văn Hoa Công Tử, nhưng vĩnh viễn không thể trở thành Văn Hoa Công Tử. Mà Đường Ngũ tiểu thư người mặc dù khuynh quốc khuynh thành, trong mắt của hắn, người vĩnh viễn không đẹp bằng Ôn Nhu. Người hiểu chưa?” Cố Tích Triều thành thực nhẹ nhàng nói với nàng những lời này.

Lý Sư Sư đã nói với hắn, biện pháp tốt nhất để đả kích nữ nhân, chính là nói cho nàng biết nàng vẫn không nhìn thấy thực tế.

Cố Tích Triều chờ đợi Đường Yến suy sụp, hoặc là điên cuồng.

Lại chỉ nghe nàng thì thào lặp lại, “Ta vĩnh viễn... không đẹp bằng... Ôn Nhu...”

Không ai nói thật với Đường Yến, hoặc là không dám, hoặc là không đành lòng.

Chính Cố Tích Triều nói thật với nàng.

“Đúng vậy mà, Vương Tiểu Thạch vĩnh viễn sẽ không thích người, người vĩnh viễn không đẹp bằng Ôn Nhu.”

Hắn lại lặp lại một lần.

Sau đó, hắn lại đưa sáo kề môi, “Đường Ngũ tiểu thư, hôm nay người có thể cùng chết với hắn —— nhưng mặc dù cùng chết một nơi, hắn cũng sẽ không bao giờ thích người.”

Một tiếng địch lạnh lùng vang vọng —— Cố Tích Triều lại nhìn thấy nước mắt của Đường Yến, từng giọt từng giọt chảy xuống.

32. Chương 32: Chung Tình, Chung Tình

Dáng vẻ Đường Yến lúc rơi lệ vẫn tuyệt diệu vô cùng.

Điềm đạm đáng yêu, lê hoa đái vũ (tựa giọt mưa rơi trên cánh hoa lê).

Vì sao một nữ tử diễm lệ nhường này —— lúc đầm đìa nước mắt, lại làm tầm mắt của mọi người mờ mịt đi.

Một tiếng địch nhỏ vang lên. Đường Yến trong nháy mắt phóng ra một hoàn đá nhỏ.

Viên đá nhỏ chuẩn xác lấp chặt lỗ cây sáo, khiến tiếng địch bị ngắt quãng tức thì.

Tiếng địch không vọng lên nổi, bốn phía lặng im.

Trong chớp mắt, Đường Yến đã đến trước mặt Cố Tích Triều, ngón tay dài nhọn của nàng đặt ngay ở hầu cổ của Cố Tích Triều, móng tay dài roẹt thẳng xuyên da hần, lưu lại vài vết máu.

Mà trong tích tắc đó, ngón tay của Cố Tích Triều cũng chế ngự ở mạch môn của Đường Yến.

Hai người giằng co, vẫn duy trì một tư thế không chế nhau kỳ quái.

Cố Tích Triều nhìn Đường Yến, thản nhiên nói, “Người khóc.”

Đường Yến ngẩng đầu, dùng một bàn tay lau nước mắt, “Nữ nhân khóc chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.”

Cố Tích Triều ngẫm nghĩ, gật gật đầu, “Người sợ chết nên ngăn cản ta.”

“Không ai không sợ chết.”

“Đó là lẽ tự nhiên.”

“Cố Tích Triều, người tại sao phải làm như vậy?”

“Ta nghĩ gì làm nấy.”

“Ta không hiểu, Cố Tích Triều ta thật sự không hiểu. Hấn tặng cho người từng hại người phải đào vong ba năm, cướp đi tất cả của người, người vì sao không hận hấn mà ngược lại trợ giúp hấn?”

Đường Yến khó hiểu thực sự.

Nàng nghĩ cừu hận khắc cốt như vậy, bọn họ chỉ có thể hận.

Nhưng thực tế không phải thế. Thế giới của bọn họ không ai khác có thể thâm nhập.

Cừu hận chẳng lẽ có thể hóa giải?

Nhưng cừu hận đã hóa giải còn gọi là cừu hận sao?

Cố Tích Triều mỉm cườixa cách, “Hận, sao lại không hận chứ? Nhưng khắp thiên hạ người có tư cách làm cho ta hận, chỉ có hấn.”

Đường Yến tựa hồ bị kinh động thành linh, nhìn Cố Tích Triều, “Chẳng lẽ, không thể là người khác sao?”

“Chỉ có hấn.”

Cố Tích Triều không hề cười, gần ra ba từ kia.

Chỉ có hấn.

Chỉ, có, hấn.

Đến giờ phút này Cố Tích Triều mới phát giác, hấn vẫn rất hận Thích Thiều Thương.

Không, hấn xưa nay vẫn thống hận như thế.

Hấn không nghĩ đến hận, nhưng thực ra vẫn là hận.

Lại hận chỉ được chết một lần duy nhất, cái chết nhẹ nhàng như vậy.

Đến khi sắp chết, vẫn hận một người, nhưng cũng là một mối tương tư khắc cốt ghi tâm.

Trong nháy mắt Cố Tích Triều rất muốn nói vài lời với Thích Thiều Thương.

Hấn thậm chí muốn nói vài lời tâm sự với Thích Thiều Thương.

Cố Tích Triều không phải người ưa biện hộ —— cho tới bây giờ vẫn không thích đàm tình nói yêu mùi mẫn.

Muốn nói, nhưng lại ngượng ngùng.

Ngượng ngùng giống một xử nữ yêu thầm nhớ trộm, tuy rằng bọn họ đã sớm hòa chung một thể.

Khoảnh khắc giao hoan luôn đẩy lên trong hấn cảm giác, bọn họ nên suốt kiếp bên nhau.

Hấn đau, nhưng trong lòng ấm áp toại nguyện. Thân thể ấm áp, kiên định của Thích Thiều Thương đem lại cho hấn những khoái hoạt hấn chưa bao giờ mơ tới.

Hắn thầm gọi cái loại khoái hoạt này là hạnh phúc.

Hắn thích người kia hướng ánh mắt to tròn đại lượng, má lúm đồng tiền lún sâu mà cảm thụ chính mình, cũng vì chính mình đang điên loạn mà cảm thụ hắn. Khoảnh khắc giao hoan của họ luôn là nhẹ nhàng, tràn đầy xuân ý, hòa hợp, và khoái hoạt.

Không ai có thể chân thật với hắn như thế, chân thật đến độ luôn muốn nói cho người khác nghe cảm xúc của mình.

Đường Yến bị ba chữ kia làm cho hóa đá.

Trải qua vô số hận thù, bọn họ vẫn đối với nhau kiên định, thủy chung nhường ấy.

Cố Tích Triều khẽ thở dài, như nhớ tới điều gì mà hắn hằng ngày đều nghĩ tới.

“Đường Ngũ tiểu thư, nơi có đạo vạn nhân hướng tới nơi hưng thịnh, đối ẩm ba trăm chén với quân vương nơi có tình, thế tục lễ pháp nếu như cận bã. Trên đời này có thể có một người khiến người hận nhập tâm nhập phế, lại vĩnh viễn không thể nào quên, cũng là may mắn. Nếu đã thế tại sao không hóa giải cừu hận?”

Nếu không thể quên, nếu hận nhiều năm như vậy vẫn không có ai thay thế nổi hắn, vì sao không thu hồi lần nữa mà hóa giải cừu hận?

Hận và yêu, kỳ thực không hề có giới hạn.

Tìm về rồi, quả nhiên là hạnh phúc một đời, không thể vứt bỏ.

Cố Tích Triều nhớ tới một đêm kia, hắn cùng Thích Thiếu Thương ngồi trên mái cong của Tượng Tị Tháp, hắn từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Thích Thiếu Thương, bóng đêm bao phủ, thanh xa lãnh liệt, cố đoạt vương vị của nguyệt thần kia.

Hắn thản nhiên thì thầm với Thích Thiếu Thương, “Ta để ý ngươi, để ý đến nỗi muốn đẩy ngươi từ mái thượng này thẳng xuống đất.”

Cố Tích Triều từng tưởng tượng ra tình cảnh tự tay mình giết Thích Thiếu Thương—— hận đến muốn hắn chết dưới tay mình.

Hắn cũng từng tưởng tượng bộ dáng của hắn lúc đó sẽ thế nào. Tâm tình lúc đó là yêu đến cùng cực.

Chính là hắn không làm thế —— cho dù lúc đó Thích Thiếu Thương có lẽ cũng cam tâm tình nguyện mà chết.

Bởi vì hần biết, thiên hạ không có Thích Thiếu Thương thứ hai.

Chỉ khi hần sống, mình mới là Cố Tích Triều.

Bọn họ là địch thủ kỳ ngộ, hữu duyên tương ngộ —— không bao giờ ... có ai khác nữa, chỉ có đối phương, đời đời kiếp kiếp.

Mặc kệ là hận hay yêu, không muốn, không nghĩ tới, bị khinh thường, cũng không có chỗ cho ai khác.

“Nơi có tình, thế tục lễ giáo đều như cặn bã. Đường Ngũ tiểu thư, người hận nhất, cũng không thể quên nhất, chính là người kia, không phải ai khác.”

Cố Tích Triều nhìn thẳng nàng, kiên định nói, “Thay thế không được, cũng không thể thay thế.”

Giờ khắc này trong lòng Đường Yến không ngừng lặp lại “Nơi có tình”.

Nhiều năm như vậy, không thể quên được, chỉ có người kia.

Một năm kia họ gặp nhau, dưới tán ngọc lan ấy hần vì nàng nở nụ cười, chỉ một khắc đó, nàng biết nàng cả đời này sẽ không để tâm đến bất cứ ai khác.

Chính là hần đi rồi —— không để lại cho nàng lý do, mà nàng cũng chưa từng nghĩ đến tìm lại, sau đó hỏi hần có nỗi khổ gì.

Nàng hận, hận đến khắc cốt, sa đoạ bản thân, đùa bỡn nam nhân, trả thù kẻ vô tội, cũng là trả thù chính mình.

Như thế, dần dần, mắt không soi rõ lòng nữa.

Lần đầu tiên trông thấy Vương Tiểu Thạch, nàng như thấy lại công tử nho nhã năm nào.

Nàng muốn bắt hần làm thể thân, trở thành nơi ký thác của chính mình —— có điều Vương Tiểu Thạch vĩnh viễn sẽ không liếc nhìn nàng lấy một cái, mà nàng trong lòng cũng vẫn chỉ có bóng dáng người kia.

Ánh mắt thâm tình của Vương Tiểu Thạch chỉ dành cho người con gái hần yêu.

Lòng của nàng, cũng chỉ có thể tiếp nhận một Văn Hoa Công Tử.

Mỗi người trên đời cũng chỉ có hai đôi mắt thuộc về mình —— một là của chính mình, hai là của người yêu mình và mình cũng đáp lại tình yêu ấy.

Nàng vĩnh viễn cũng không thể nào quên ánh mắt si ngốc, vòng tay tình cảm của Văn Hoa Công Tử dành cho mình, thậm chí so với ánh mắt đau khổ quyến luyến của Vương Tiểu Thạch dành cho Ôn Nhu còn nồng đậm hơn, mãnh liệt hơn.

Vì thế Đường Yến yên lặng mà thả lỏng tay xuống, đầu ngón tay tái nhợt.

“Cố công tử, có lẽ người đã đúng.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-van-phong>